INDIE

Octavian Dărmănescu (n. 1979) este absovent al Facultății de Litere din Pitești și în prezent lucrează ca muzeograf la Biserica Domnească din același oraș. În 2007 a debutat cu volumul de cronici literare *Convertirea prin literatură*. În 2008 a terminat masterul în literatură cu lucrarea *Damian Stănoiu-dicționar de personaje*. Prezentul volum este închinat dramaturgului Theodor Mazilu, o cometă unică, stinsă prea devreme, din a cărui memorie autorul și-a făcut o datorie de a o cultiva.

Filos

Vulturilor 8, București
telefon: 0749.26.14.54 / 0723.97.28.47
email: contact@editurafilos.ro
website: www.editurafilos.ro

octavian
dărmănescu

diversiuni lirice

Filos

Coperta:
Bogdan Petry
Caricaturi:
Ionuț Trandafirescu
Traducere în limba greacă (maxime):
Valentin Olteanu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

Toate drepturile rezervate © FILOS, 2012
Volum îngrijit de Ionuț Trandafirescu

.....

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DĂRMĂNESCU, OCTAVIAN
Diversiuni lirice / Octavian Dărmănescu. - Mioveni : Filos, 2012
ISBN 978-606-92984-0-4

821.135.1-17

.....

MANIFESTUL INDIE

(INDEPENDENT ART)

Emanciparea scriitorului - clăcaș la iambi, de sub tirania veliților critici, boieriți între ei, responsabili de miopia tragic-comică a plugarului acrit, care trebuie să sape limba cu un ochi la stil și cu altul la conferențiar.

Literatura indie, așadar, dezrobește (de manierism, de frica eșecului), dă teren (scrieți, băieți, nu mai scrieți!), nu cere dijmă (recunoaștere critică, premii literare). Ea e liberă de aparat, căci scrisul așa trebuie să fie aerat, ca o ciocolată cu bule, neconstrâns nici chiar de calofilie, darmite de un critic care n-a fost scriitor nici măcar la băutură...

Nu e aroganță, nici frustrare, e purul adevăr, spus printre uluci. Critica literară, instituție serioasă, a ucis cititul în școli, a format generații de idioți care se chinuie să scrie bine, dar nu pot de frica scrisului rău. Ei, împreună cu mine, doar prestează. Limba română e prestată, e coafată, e rujată, apoi prezentată unei catedre plictisite, cu critica în funcție de digestia zilei respective.

Jos criticii, jos editorii, jos distribuitorii!
Trăiască poporul scriitor!

EXPLICAȚIA AUTORULUI

Este o prejudecată ideea că, în contabilitatea literară, pamfletul ar ține de segmentul mic și rău. Pamfletul este poezie, de aici și cumetria străvezie dintre pamflet și epigramă. Pamfletul se vinde la sticluțe mici, căci este esență, chesea, măduvă extrasă din șira realității. Pamfletul este o țintă în mișcare, o pasăre de înaltă altitudine, acel fa becar prea rar gustat de sopranele comune. Pamfletul se scrie spălat pe mâini și cu creioane foarte ascuțite. De ce? Pentru că pamfletul trebuie să fie discret. Discreția pamfletului este obligatorie, el fiind un pugilist de rasă convertit la șorț și mănuși de bucătărie.

Tehnologia pamfletului presupune un obligatoriu efort calofil. Dacă pamfletul nu este literar reușit, el cade în diatribă, în neputință, în tapaj. Pamfletarul este un alergător specializat în distanțe scurte. Este o plăcere să scrii pamflete în limba română. Aceasta îți permite acea „lirică ghidușă", împingându-te într-un imens teren de șarjare, din orice poziție și aproape cu orice cuvânt. Totodată, arta pamfletului este dans pe sârmă, cal crăcănat de teama alunecușului, mers pe picioroange. Rolul pamfletului nu este de a distruge, ci de a repara. El este pus să resalinizeze mințile coclite, să vindece de platfus și de glaucom „boborul", să desființeze soclurile ilegale și să le coboare pe cele cocoțate în exces. Pamfletul nu este o stare de grație, ci una de luciditate extinsă. Pamfletarul consultă realitatea, o înregistrează, apoi o tratează cu ironie, și la nevoie, cu sarcasm bine administrat. Pamfletul este sediul ironiei organizate.

Ironia, îndeletnicire antică, profesionalizată de stoici, își are culmea ei: ironia socratică. Ironia socratică este spaima oricărui pamfletar, proba de foc a sincerității lui și dovada unei elementare igiene prin autocritică. Traversând culegerile

consacrate de pamflete, am putea depista un întreg tablou cu ironii de tot felul, după vervă, după stil. Ironiile sunt dame răsfățate, care se țin cu cheltuială, nu oricum. Numai în odăile pamfletului se simte ironia cel mai bine. În pamflet este la ea acasă. Ironia trage ușor buza superioară în teritoriul obrazului, amplificând de sens fața cea adevărată și despuind încet masca noastră cea de toate zilele. Ironia are marele avantaj al lucidității. Ea îl aruncă pe individ de la balconul slavei omenești înapoi, pe asfalt, adică cu picioarele pe pământ.

Perfecțiunea pamfletului ține de a nu cădea în morală. Public, pamfletul păcătuiește mai mereu prin împreunarea cu morala de tip jurnalistic. Chestiunea este importantă şi arde la mai multe capete: a incrimina nu înseamnă, oare, a face morală? Sau poate că greșeala este a penelor care se supralicitează, a pamfletarilor care se pretind modele și bat toaca etică până la rumeguș. Iată neputința genului! Pamfletul este scris mai mereu de către un lup moralist. Și cum este aproape imposibil să nu se iște o legătură între cel care dă palma și cel ce o primește, pamfletul are statut de circulară, expeditorul fiind în același timp și adresant: arăți cu degetul, dar te arăți pe tine însuți.

Este capitalul prețios al pamfletului, acela de a obloji bilateral. Pamfletul are o mânie sanitară trecută prin tifon. El este o pastilă obligatorie, un necesar borcan cu lipitori. Mierea ușor inflamabilă a pamfletului îi dă ceva din eficacitatea teribilului foc grecesc cu care bizantinii piperau marea de sub burțile navelor dușmane. Pamfletul trebuie să aibă iminența unui bombardier care, și remorcat, și golit de bombe, încă mai sperie. O cultură fără instituția pamfletului ar fi ca un computer care se deschide fără program antivirus chemării fierbinți a internetului.

Prezentul mănunchi de pamflete a fost scris din prea-plinul unui sictir neaoș românesc vizavi de lucrurile înconjurătoare. Pentru mulți nu este nicio calamitate furtul propriei căciuli pe care valahii îl exersează zi de zi. Pentru autor, pamfletul rămâne

un fel de clismă cu sifon ca răspuns la o digerare defectuoasă a realității. El trăiește dureros conștiința precarității armelor lui în fața paranoiei generale la care ia și el, indirect, parte. Pamfletele lui, dealtfel, păcătuiesc din plin moralizând, și nici discrete nu sunt.

Sperând că prin această mărturisire a ușurat vizibil munca prețioasă a criticilor, autorul vă taie bilet și vă invită la noua rapsodie română, aceeași, de fapt, dar cu alți instrumentiști.

Chapter **one**

GÂNDITORUL DE LA HAMANGIA

1. MATERIA

Mai ales în mişcare, materia e frumoasă, nimic nu e mai fascinant ca o cursă de o sută de metri. Materia e singura alternativă, hazlie, tertium non datur, măgarul ăsta de trup îşi face zi de zi de cap. Materia dă iluzia realităţii, ce e în mână nu-i minciună, coapsa femeii, ghiulul grosier, cuţitul şi furculiţa ameninţând un cotlet aburind. Digestia este fatalitatea realităţii, cel mai bine o ştiu prozatorii, unii îşi pun personajele la masă chiar din trei în trei pagini, ca să dea impresia că sunt vii, criticii literari apreciază asta. Alfabetizaţi prin proverbe, suntem isteţi pentru că beneficiem de patru anotimpuri, pentru că băgăm cimbru în chiftele şi pentru că ignorăm vidul. Neurochirurgii ne explică aşezat că nu avem suflet, că mintea e doar o secreţie cerebrală, dar noi îi tot dăm cu acatiste, cu pronosticuri, cu fizica cuantică. Suntem mici, neputincioşi, cu mâinile legate la spate, suntem la dispoziţia vulcanului.

Materia a abuzat spiritul, l-a manipulat, l-a turnat după pofta ei. Astfel, curiozitatea feminină s-a transformat într-un stâlp de sare, căpoşenia ţăranilor din Nerej s-a mineralizat pe loc în plăci tectonice imprevizibile, vizitaţi cu încredere surprinzătoarea Vrance! Vezi şi puterea nopţii asupra kilogramului de creier când, din ciorba electro-chimică, care fierbe mereu dar nu se termină niciodată, se ivesc întrebările esenţiale. Vezi sufletul umflându-se la laudele popii la groapă, garantată de Biserică doar şapte ani, că pământul e scump şi pe terminate, ca timpul. Timpul e garantul crimei, ciobanul

moldovean a fost depus la morga din Bacău, am rămas ficși, cu ochii larg căscați în ochii orbi ai babei Vanga. Ne agățăm de aburi, ne facem rate noi, ca gospodinele bătrâne care își zic că dacă mai pun murăturile și anul acesta, mai trăiesc unul! Materia manipulează, de exemplu statuia. Statuia are o liniște radioactivă, înmagazinează în ea toată manipularea materiei, e mai mare decât muritorii, îi frustrează, îi face pitici, se lasă pupată, adulată, primește fructe, flori și bani.

Materia stă sub dictatura gravitației, ai simțit asta când au trecut țiganii cu circul și te-ai dat în lanțuri, cinci lei tura. În acea demență centrifugă, când simțeai că ți se scurge sufletul, trupul tău glorios dezerta ca un laș, făcea o rocadă dureroasă cu propria umbră. Umbra e antreul morții, al dezintegrării, moartea râde cu gropițe funerare, de doi metri adâncime. Moartea și omul, omul, acest vertebrat prețios, bibelou cu "fragil" pe frunte, pentru care fac îngerii naveta, basculând tonele de milă din cer. Însuși Dumnezeu S-a pogorât în materie ca să-i șteargă handicapul, în acei doi la sută dintre vertebrate, omul. Dumnezeu Își încarcă mila de pe fețele oamenilor, toți au doi ochi, un nas, o gură, asocierea asta ierarhică atrage pronia Lui, și iată circuitul milei în natură. Totuși, materia stă sub legile proprii, dintâi, de aceea Dumnezeu nu semaforizează catastrofele, ci le lasă de capul lor, chiar dacă împotriva omului. Materia e provizorie, trăim de azi pe mâine cu domnul Damocles, înarmat, deasupra capului nostru ireductibil, stați, nu plecați, să ne pupăm de adio!

Materia are proprietatea de a reține istoria frecușului dintre lucruri, de aici indignarea poeților când văd cum tencuiesc zidarii, indiferent, memoria casei. Funciar,

suntem legați de materie, la țară i se spune patimă de țarină. Pentru un pumn de podzol anost se fac războaie, se mărită cu ochii închiși, se dă în cap la arie în apus de soare. Materia e necesară. Bunăoară banul, sinteza chimiei anorganice. Ce ne-am face noi, muritorii, ne-am întoarce la troc? Trupul, materia, e un sabotor consacrat al sufletului, sufletul, acest fâs prețios pe care nimeni nu l-a văzut vreodată, contradicția numărul unu a ateilor. Lupta dintre suflet și trup e precum dansul tragic al boxerilor, epuizați, unul peste altul. Suntem atomi reciclați, bem cenușa moșilor noștri, respirăm aerul de pe vremuri pe care l-a contaminat Pilat, vina e organică, deci comună.

Și, deasupra tuturor, gravitația, digestia și nedreptatea. Nedreptatea, acea căldură discretă (citește reacție electrochimică) pe care o simți în ceafă după ce ieși din biroul șefului, parul acela scurt, făcut din atomi de lemn, cu care îl băteau în cap preoții evrei pe profetul Amos. Digestia, teroarea aceea acidă, revolta hamsiilor din stomac care se vor în largul mării și-ți cer apă. Gravitația, lipiciul dintre lucruri, miliardul de atomi care s-a strâns în punctul unei fraze, sicriul din capul cioclului Sisif care nu vrea să moară pentru că nu are cine să-l îngroape. Neamuri în reflux, împinse de la spate, care și-au pierdut din viteză, o să renunțăm la corpuri, am început cu dinții, unii și-au pus placă. Diavolul up-gradat, cu coarne de semi-cursieră, râde de după bolovani, suntem grei ca roca, trupul ne prigonește duhul, treaba merge de la sine, el nu prea mai are ce face. Ne va aștepta vioi la ieșirea din gaura neagră, când ne va propune Big-Bangul lui, cu totul diferit de elementele din fresca lui Mendeleev. Doamne ferește!

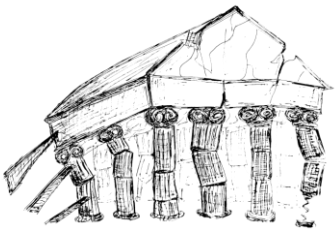

IERI AM TRĂIT DEGEABA | ΧΤΕΣ ΕΖΗΣΑ ΓΙΑ ΤΙΠΟΤΑ

2. TIMPUL

În general, timpul face atmosferă, ca imperfectul în proza scrisă. Timpul în tolba lui Nimrod, primul vânător, care țintea printre vârfurile baobabilor tocmai ochiul lui Dumnezeu. Timpul în startul pentru ocuparea Oklahomei, în glonțul care l-a dat gata pe Franz Ferdinand, în pleașca de pe țeasta prețioasă a tovarășului Gorbaciov. Muritorilor el se oferă grațios, în regim de bufet suedez, adică pe apucate. Timpul e vechilul nostru drag, șeful de sală care ne face careul la orele 8, mama care ne verifică unghiuțele și ne inspectează nasul. Timpul e galant în zilele lui bune, ne invită să stăm liniștiți pe spate, zice că le rezolvă el pe toate. În timpul liber e artist, lasă dâre impresioniste de melc obez. Ca oricărui dezmoștenit, timpului îi face pârtie Dumnezeu, îl ajută, cum se spune, în viață. Însă timpul e un parșiv de clasa întâi, el râde de toți și de toate, el e tipul care trage mereu paiul mai lung. Pentru el, coliva e doar o prăjitură comemorativă, nu înțelege defel de ce o leagănă viii resuscitativ deasupra mortului. Să trăiți, că varza-i multă!

Momentan, timpul e tabagic, stă pe pragul morții, aruncă pocnitori să-i treacă de urât. În antichitate era gras și fericit, dormea pe spinarea regilor disperați de plictiseală. Azi aleargă ca un ogar hămesit după niște iepuri care se divid la fiecare intersecție. Imaginarul actual, fragmentat postmodern ca ficatul prometeic, e plin de culori și de vise, cel mai plin din istoria omului, dorințe inoculate zi de zi, nevoi stringente inventate, hrănite pe sfert. Ciobani ce-și vând turmele-n ziare, copii înțărcați cu

Cola, toalete construite postmodern pe temeliile altor toalete, medievale, antice, mezozoice, când se stătea în aceeaşi poziţie consacrată.

Teorii poroase prăjite în acelaşi ulei scolastic, salată beuf, un fel de colivă pentru vii, teribila frică de a nu muri singur, cu termometru-n fund. Dumnezeu, în spatele universului, Îşi urlă supărarea, mai împrumută puţin timp ceasurilor, pe terasă la Vraja Mării paharele se umplu şi se dau pe gât într-un vertij ameţitor, fetuşii aşteaptă cuminţi lotul naţional de berze, timpul trece, secretarele rămân. Şi CNP-ul.

Moartea mănâncă timp, timpul digeră moarte, ceva de genul cuplului care descoperă la un moment dat că se spală pe dinţi cu aceeaşi periuţă. Omul, de fapt, fuge în zig-zag de accidentul care-l va şterge din gloata celor vii. Te scuturi de vis şi te uiţi instinctiv la ceas, ţi s-a mai dat o şansă de a te grăbi la muncă. Te bucuri de apa cu clor pe care ţi-o trimite statul prin ţeavă, ţi-o întinzi pe faţă şi simţi timpul, te racordezi din nou la ora exactă trimisă prin convenţie de la capitală. Te grăbeşti la serviciu, treci pe un pod legat cu şuruburi mari de acum zeci de ani, îţi cauţi în horoscop norocul ca baba găina de ouă, afli de la şef despre „eliminarea timpilor morţi din producţie". Adică timpul e un fel de plop imens pe care tu, drujbaşul, trebuie să îl cureţi de crengile moarte, să îl faci blană pentru export. Pauza de masă, consumi încrâncenat o omletă simplă, care n-are nicio vină, îţi reiei lucrul, te întorci acasă, la copii şi la nevastă, te ia somnul cu mâna pe sonerie, te trag ai tăi înăuntru, îţi scot bocancii şi se întorc la ale lor. Dormi adânc, dar te trezeşti că ţi-e sete, regreţi nişte paşi în viaţă, dar e prea târziu, ca şi cum ai îndesa ciorapi de lână pe

picioarele mortului. N-ai făcut nimic, tu eşti omul zebră, peste care trec toţi ca să meargă mai departe.

În chestiunea timpului, dacă ai împinge raţiunea până la capătul filosofiei, ai da în diaree. Inopinatul aruncă toată viaţa în moarte. Suntem vii, dar cu musca verde pe nas. Bem, mâncăm, jucăm la Loto, dar stăm cu un picior în groapă. Banii mari de pe pieptul ginerelui se consumă până la stadiul de mort, mici, legaţi de degetul rece al proprietarului întins pe masă şi pupat de rude. Eşti un geniu, te vor băga în manuale, pe figura ta solemnă vor învăţa ţâncii să recunoască gura, nasul, ochii, din numele tău, dacă ai noroc, va rămâne doar o stradă pe care prestează cinstit fetele care n-au încotro. Diplomele tale chinuite ţi le vor face făraş nepoţii, te chinui să-ţi plastifiezi memoria, dar de fapt, copiii îţi cer violent averea, ce îngustime! Ai căzut în groapa cea mare unde cad toţi cei care vor gloria terestră, tinichea netrebnică pe care Dumnezeu o aruncă interlopilor, să se bucure şi ei de ceva pe lumea asta. Trăim la jumătatea răspunsurilor cu toate întrebările pe cap, iar timpul nu e un inocent. El nu iartă nimic pentru că nu ţine socoteala, vezi dosarele prescrise şi ruinele Curţii Vechi. Universul în expansiune e dovada despărţirii, a fugii, este istoria fugii. Timpul se dă cu patinele pe frunţile noastre, ne ia tot părul, ne aduce de spate, ne sporeşte colesterolul, ne pune dinţii în borcan. Roade aproape tot, te lasă doar în oasele mari, dovezi peste veac că ai trecut pe-aici. Când a ajuns la scobitori, râde. Şi cine râde la urmă, râde cu gura plină. Fiţi vigilenţi, timpul este invizibil, pe el nu îl latră niciun câine! Cimitirul o va lua la vale, cu râul lui de tigve şi ciolane. Focul mâniei

divine ne va arde la ADN, nu va mai fi niciodată odată ca niciodată, şi nici bănci de împrumutat timp.

Va fi un veşnic Aliluia şi un imens vid, groapa în care se aruncă Marianele.

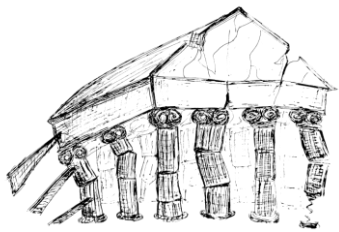

ÎMPĂRATUL AVEA O GRĂDINĂ ŞI ÎN FUND UN MĂR | Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΙΧΕ ΕΝΑΝ ΚΗΠΟ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΗΛΟ ΣΤΟ ΚΩΛΟ

3. DESTINUL

1. În general, omul bea ca să stârpească chimic conştiinţa. 2. Sufletul lui e zaibăr cinstit, îmbutelierea lasă de dorit. 3. Ereditatea rea sare ca puricii, din tată în fiu. 4. Degeaba se freacă omul de noroc ca oaia de gard, el va rămîne la moftul condiţiilor climaterice! 5. Şoferul dricului e la fel de mort ca pasagerul. 6. Preponderent căpos, omul închide toate uşile în spatele lui. 7.Numai somnul este sincer 8. Nu săpa groapa altuia, că dai de el 9. De-abia la cutremur, pe scări, îţi cunoşti vecinii 10. Cine nu mănâncă cu toţi, nu mai prinde nimic. Pe acest decalog al pesimiştilor s-au strâns odată nişte popi păgîni şi au inventat la o băută ideea de destin, poftiţi la telescop, vă rog, să vă vedeţi steaua norocoasă!

Pe ideea comercială de destin s-a mâncat mereu o pâine bună. Chiar azi, în zilele democraţiei corporatiste, vrăjitoarele, predispuse la pensie de stat, călare pe mătură şi guvernând nomenclatorul de meserii, emană dintre pernele cu bancnote viitorul bugetului. Ideea de destin, printre primele din cultura umană, a avut o seducţie majoră, am fost setaţi, zice-se, să depindem de setare, să nu putem bea o bere în plus dacă nu se dă ok-ul de sus, din centrala cu decizii, Oedip fuge din calea trenului, dar trenul are miliarde de vagoane, iar la coadă o altă locomotivă, care se îndreaptă spre el, îl orbeşte de îi scoate ochii.

Ideea de destin e emanaţia frustrării omului vizavi de haos şi imprevizibil. Predispus să trăiască pe picior mare, omul are ciorapii prea scurţi, lumea e prea mare pentru ca,

măcar geometric, omul să fie mai mare decât ea. E blocat de mirajul lumii, capcană teribilă până și pentru filosofi care ajung, la un moment dat, pentru un colț de pâine, să îl tămâieze chiar pe dictator, vai, ce destin crud, făcut cu mâna proprie. Determiniști prin structură, oamenii, religioși sau superstițioși în mare parte, cad inevitabil în ideea de destin, călduță, care îi absolvă de responsabilitate. E acea foame de sens a lumii, exploatată cu profit de către alții, care iubesc mai mult mijloacele decât scopul.

Destinul e legat dibaci de rutina de a fi. E simplu să te prinzi de afacerile vieții, mereu gestantă: lăutarii de la cumetrie cântă prepoderent în Re major, la groapă, de regulă pe nas, ți se cântă în Mi minor. Iudele trădează de preferință joia, așa, de amorul istoriei, regii adorm la balerine, după toamnă vine iarna, iar iarna, vorbă domnească, nu-i ca vara. Destinul, zice-se, are gravitația lui, îl înalță pe om, apoi îl coboară, nimic mai fals: ce-și face omul cu mâna lui, adică simplă mecanică, aia rămâne, contează și determină. Suma destinelor terestre, zice-se, e un destin mai mare, o pleașcă în care timpul și spațiul, amorezați ca în filmele indiene, se scufundă spre ignatul istoriei, cât lirism! Destinul e pur și simplu scuza morții, moartea, dinamita de la capătul acelui fir roșu și lung, viața.

Atenție, cad țurțuri! Pe ideea mănoasă de destin se poate dramatiza la nesfârșit. Omul pugilist, băgat în corzi de gorilele invizibile ale destinului, cu cămașa plină de sânge pusă demonstrativ, pe sârmă, dovada clară a căpoșeniei lui de a nu sta sub vremi, căpoșenia, condiția eroismului. Iona, orbecăind prin burta orcii, mimând refugiul din cătarea ochiului divin care îi vede viitorul,

acea capră roşie din visul fiecăruia pe care nimeni nu a putut-o priponi. Destinul lucrează la morgă, face glume proaste: să mori curentat în pomul de Crăciun, de fericire în tiribombă, de emoţie la o moştenire. E cinic, îţi pune cătuşe şi te mână spre malaxor, ţi se pierde urma, te uită toţi în trei zile. Destinul e imprevizbil ca pantera roz, provoacă condens pe frunţile poeţilor, îi face pe regi să îşi spânzure nebunii, irascibili la cenzură.

Jos pălăria pentru tipii ignoranţi, care nu au auzit de destin şi prăjesc cârnaţi pe buza vulcanului! Ave tu, Cezar, care arunci găinile sfinte peste bord şi scoţi sabia din teacă! Să trăieşti, Prâsleo, că ţi-ai râs de bobii babelor şi te-ai dus voinic după merele de aur! Mulţumim Tovarăşului că ne-a clădit baraje, ne-a scăpat de morţi, ni i-a inundat, de se plimbă ştiuca printre cruci şi oale! În definitiv, ideea de destin nu deranjează pe nimeni, suntem asiguraţi încă de la grădiniţă că forţele binelui vor învinge până la urmă. Cantitativ, din păcate, s-ar traduce aşa: Dumnezeu, la caimacul vremii, îi va urca în balon pe cei zece drepţi, iar noi, vicioşii, vom politiza unde va cădea cometa.

În definitiv, destinul ţine de următorul enunţ, scornit de scriitorii naturalişti după două noaptea: adevărul e crud ca o râmă rece.

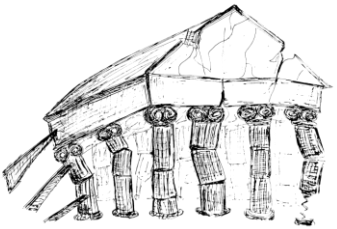

LEBADA MOARE DE CÂTE ORI CÂNTĂ | Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΙΧΕ ΕΝΑΝ ΚΗΠΟ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΗΛΟ ΣΤΟ ΚΩΛΟ

4. ENTROPIA

Să fie Kong! Şi Kong fu. Din greşeală, un înger cărăuş călcase pe o mină a iubirii divine, declanşase Big Bang-ul, acea butelie care încă mai fumegă. De atunci, iepele sirepe ale entropiei, forţa care aruncă totul în aer, aleargă încă, parcă şi mai abitir, alimentate în goană ca avioanele de vânătoare. Inflaţia cosmică, drojdie primordială fără termen de expirare, trage de păr realitatea până la anulare, ca un service auto care dospeşte pe zi ce trece, se măreşte tot mai mult, se răceşte extrem, meseriaşii mor îngheţaţi cu sculele în mână sub maşinile acoperite de promoroacă.

Intrigată de orice distanţă, entropia caută fierbinte să o atingă, ca un elev tocilar călare pe Gazeta Matematică, contrariat de complexitatea ecuaţiilor, ea are la dispoziţie miliarde-herghelii de cai putere cu care împinge galaxiile la deal. De aici şi ridicolul preocupărilor noastre, de exemplu, noutăţile toamnei dintr-un catalog de modă, faţă de procesele macrocosmice de deasupra capetelor noastre preţioase, unice şi fudule.

Preţioşi cititori, entropia are o veche colegă de tuci, gravitaţia, de când s-a făcut focul pentru prima dată. Despărţirea violentă le-a pricopsit cu o mândreţe de handicap de care trag şi astăzi. Pe de o parte, conştiinţa canibalică a gravitaţiei care suge totul, pe de altă parte gabaritul depăşit al entropiei, acea fabrică uriaşă, fără furnale, de ridicare la cub a materiei. Aşadar, gravitaţia strânge, entropia risipeşte.

Gravitaţia e acea Ana a lui Manole, zidită în orice lucru, ca să ţină, entropia e jupân Procust, megieşul

aritmet care trage numărul primordial ca un acordeon, îl duce prin cotloanele universului să notifice că a ajuns acolo. E aşa o bătălie între gravitaţie şi entropie, că entropia, cucoană mare, se mai şi lasă bătută, şi uite teologii cum se miră că viaţa se leagă din nou, simplu, cu streptomicină.

Stimabili lung-credincioşi, raiul e altundeva, căci ce se vede-i relativ, uite-l, nu e, zice tata-mare, maestrul Einstein, entropia e lege, şi unde-i lege, nu-i tocmeală. Această lege a haosului, a stricăciunii, e atât de mare, de sufocantă, că minuscula chimie organică din care facem şi noi parte, rarii vertebraţi cu serviciu la capitală şi un petec de cer în Voluntari, nu e decât o mirare, o amintire exotică a mamutului din cârca noastră, universul.

Entropia e apă la moara nihiliştilor, a fetelor înşelate şi a beţivilor care ratează mereu să se sinucidă. Entropia e ţinta piezei rele, praf şi pulbere, oale sparte, tigve şi ciolane. Entropia e dezordinea, ia bea apă după lapte, e ciuda evoluţioniştilor - care tot îi dau cu fazele complexului, cum că viaţa tinde să se înmulţească, ca iepuroaicle, cum dă puţin căldura. Gravitaţia, căpoasă, se bate până la ultima suflare, nu semnează procesul verbal de capitulare, ea reduce timpul, entropia îl aruncă înainte, îl transformă în substantivul viitor. Viitorul, cel mai incert substantiv, este asigurat pentru toată lumea, chiar dacă eşti mort de mult, fiecare, acolo, sub pământ, îşi continuă istoria chimică, poate că dintr-o slugă răposată va ieşi un vierme care va evolua într-un stăpân, aferim!

Cine l-a făcut pe ou, acela l-a şi consumat, găina. Botezată fastuos „al doilea principiu al termodinamicii”, legea entropiei emană deducţii logice nu prea sofisticate, e

socialistă, aşadar, e pentru toți. Nu-ți trebuie prea mult cap să constați că ți-au rămas mici pantalonii, adică te dezvolți, zic bucuroase rudele, te îndrepți spre moarte, zic maliţioşi tovarăşii la avansare. Nu trebuie neapărat să iei bacul ca să vezi că te-ai ratat în toate sectoarele de activitate, că nevasta te-a lăsat şi copiii s-au mutat la casa lor, departe. Treci puțin cu limba şi numără câte măsele mai ai, ia ridică-te din pat singur, dacă poți. Toate gesturile simple, de la o vârstă, trimit filosofic, spre necrologic.

Trăim lejer, pe o tarla imensă de cer, între doi asteroizi care stau să vină pedagogic o dată la un milion de ani, bogdaproste, Doamne! Să nu mai fim deci aşa siguri pe punctele cardinale, sufletul nu are chiar acele 21 de grame, iar profele de bio intră în biserică stânjenite încă de metachimia instituției. Până la urmă, doamnelor tovarăşe, ştiinţa e evazionistă, ca orice artă. Nu putem să ne smulgem din 3d-ul cotidian şi cosmic ca să privim de deasupra universul în care ne zbatem ca muştele-n magiun. Totuşi, vom continua să cercetăm, ca să nu ne pierdem mâna şi să ştim ce întrebări să punem când vin congresele internaționale. Arheologii vor căuta în cotinuare oase de tirani, astronomii se vor întreba de ce galaxiile o virează brusc spre dreapta, dictatorii în tirania lor ştiințifică vor deschide mii de şantire, se vor plimba pe la tot atâtea recepții şi tăieri de panglici, vor învinge istoria şi entropia, îşi vor scoate cămaşa prin imobiliare pentru toate crimele pe care l-au făcut pentru propăşirea ştiinții şi a boborului. Şi acestea pentru că răii fac mai bine fotosinteza, şi asta chiar în miez de noapte, când politrucii care pun ţara la cale asimilează perfect, prin frunțile lor grave, fotonii care picură liniar, din becurile Partidului. Ei

sporesc haosul în lume, vivat!, în disprețul magnetului suprem botezat gravitație deghizată jalnic în copulația organismelor vii. Răul întreține lanțul trofic, răii sunt indispensabili, îi determină pe cei buni, ei, defapt, au un display bun, chiar şi călăii, respectabili, cu familii de hrănit acasă, vor ca filmele să se termine bine.

Entropia ne priveşte şi pe noi, albii cu picioarele calde, ghiftuiți din bugetul primăriei şi asigurați la băncile vieneze. La finalul geologic al acestui pământ, entropia ne va goli de tot ce avem, cum au devalizat țiganii epoca de fier, odinioară, ne va smulge inuman de păr, va sabota justiția trăgându-i din țepe pe răufăcători, ne va ridica pe toți în cer ca să ne ducă unde ne-a repartizat mânia divină. Numai cercetătorii, uzurpatori pedepsiți, cu nasurile circumcise de o mână nevăzută, vor fi lăsați la vatră, să vadă cu ochii lor urgia lui Iezechiel. Va fi un frig atunci, vor da câinii afară din coteț să se înghesuie ei, şi acolo, dintre uluci, vor zări ce nu a mai văzut nimeni, poza supremă, albul fix din negura timpului, noi, pixelii Apocalipsei, văruiți de groază, grămădiți unul lângă altul, aşteptând să ne judece la en-gross, că vina e a tuturor, pe un cântar Balanța-Sibiu. Cine urmează?

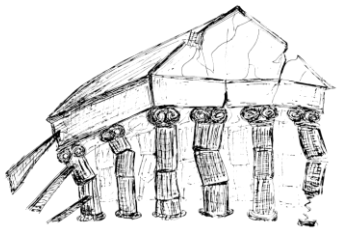

OGLINDĂ, OGLINJOARĂ, TREC EU BACUL ASTĂ VARĂ? |
ΚΑΘΡΕΦΤΗ,ΚΑΘΡΕΦΤΑΚΙ,ΘΑ ΠΑΡΩ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ?

5. CAZUL VOCATIV

O să urlăm până când vom răguşi, până când vom epuiza toate cuvintele. Atunci, la terminarea limbii, o leapşă mare, invizibilă, se va institui printre noi şi ne va muta ceafa la gură. Aşa vom muri, înţepeniţi, plesniţi de sus de un nor cu palme grele, că am urlat tot timpul, soro lumeee, recte vocativul justiţiar, vezi că vine! O linişte caldă de lizieră - d-aia de unde întoarce autobuzul - se va pogorî discret apoi, ca semn al împăcării. Din pământ luaţi, ca şi cartoful, vom ajunge înapoi, tot în pământ, după o viaţă cvasi-vegetală, plină de ambiţii mari, idioate şi umanizatoare, cartofi încolţiţi, simbolul singurătăţii înăcrite, rutinate, anonime, vegetale. Dictatorii socializau între ei împărţindu-ne cu tot cu tarla pe la chefuri, folosind rujul doamnei dictator pe un şervеţel de protocol.

Virgulă, eu, virgulă, vedeţi de la început că în vocativ eul e blocat, nu respiră, urlă aiurea, ca televizoarele care merg în gol. Captivitatea asta deloc filozofică, aproape imobiliară, te împinge spre monolog, sufletul iese la drumul mare, îţi pune puşca-n gât şi-şi cere răspunsurile. Urlet fără ecou, lumeee, lumeee, soro, lumeee, vocativ insonorizat, monologul absolut din fiecare dialog sau relaţie, eu, mie, eu însumi, toată lumea se boceşte, mănâncă pateu şi se vaită de el, viaţa e frumoasă, să trăiţi bine, circul este încălzit! Sufletele goale urlă unul la altul, nu mai au răbdare, nu ştim de unde această grabă, vom intra cu toţii în rândul lumii, întinşi, unde ne-a repartizat parohul, singurul avantaj vor fi pantofii noi, Ioaneee, uite ce de lume a venit!

-Ce făcurăți, fă, recte vocativul amabil-contondent, zise Ion în vis după pomană, mă puserăți de-a-ndoaselea, de unde vin americanii? Să faci bine, Veto, să mă dezgropi mâine şi să mă aşterni regulamentar, cu tălpile spre Marea Neagră! Dar Veta nici nu se sinchiseşte, îşi suflecă mâinecile pijamalei şi se pune la treabă, pe sforăit, în mi bemol, vocativul impersonal, motorul trupului când îl tragi din priză după o zi grea, cu rude. Zgomotul funcționării Vetei, semn pentru vecini că ea trăieşte încă, se adaugă indirect la zgomotul lumii în care stă, pe cealaltă parte a globului, luminată, urletele lacome de pe Wall Street se pierd retroactiv printre tânguirile victimelor de la Babi-Yar, explozia paranoică a populației după finalizarea cu gol a unui 11 metri se preschimbă în sinistrul urlet al Rwandei. Zgomotul, vocativul contondent, devine o entitate difuză, un copil zbârcit al istoriei, o lume tocmai bună de legat, cu dungă roşie pe buletin, urlă propriul ei prohod şi ciocneşte a viață pahare de plastic, cu colivă.

Că eul trage la cald, e evident. Pe vremuri vocativul era mai domol, azi e răcnit, nu mai facem priză, suntem egoişti de la renunțatul la mâncatul din aceeaşi strachină. Cel mai mare noroc al nostru este discreția Domnului vizavi de existența noastră. Domnul e boier, ne lasă în pace, ce-ar mai fi ca un tanchist să-şi pună mintea cu un cuib de cărăbuşi? Şi pentru că, în general, lucrurile tind spre dezastru – chiar cărțile de slujbă surprind evolutiv această involuție: după cununie vine maslul, apoi înmormântarea – El, Bunul, Îşi setează retina pe opțiunea „duios", ne priveşte şi anulează din nou, pentru a câta oară, circuitul datoriei în natură. Mai prescis, Dumnezeu se supune,

pentru noi, condițiilor noastre draconice: vrem să fim scutiți de chinul post-mortem, dar să nu mișcăm un deget.

Și uite cum acest uragan de urlete care este strada, blocul, se preschimbă în revelație, în teologie, oamenii trec unii pe lângă alții, un gest mecanic, rutinat, fiecare cu treaba lui, dar niște ochi de sus se uită-n jos, ne imploră mut să ne oprim și să ne vorbim, să ne împrumutăm unii altora niște pansament. Și noi, în uniformă, bățoși, dependenți de oglindă, ne umplem de stimă când ne citim numele în cartea de telefoane și semnăm contracte pe zeci de ani, siguri de veșnicia noastră imediată. Ne drogăm cu oglinda, avem o slăbiciune pentru ea cum au copiii pentru dinozauri. Gigi, ai slăbit, o să fii un mort urât!

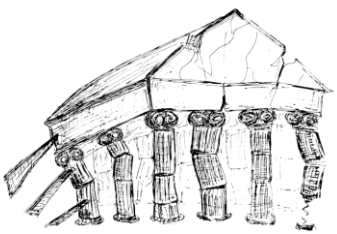

SĂRĂCIE MARE, DAR M-AM SPART DE RÂS! | ΜΕΓΑΛΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ,ΑΛΛΑ ΕΣΠΑΣΑ ΤΟ ΓΕΛΙΟ!

6. VIAȚA E LA LIBER!

Când s-a făcut lumea, n-am fost consultați, oricum, mai bine, ne-am fi turtit de emoție. A rămas să luăm lucrurile așa cum sunt, adică inegale, să ne punem întrebări tâmpite, să cugetăm la realitate până se pun mușchii pe noi. Realitatea, adică viața, în genere. Cu toate acestea, ca să cuprinzi viața măcar așa, precar-literar, îți trebuie o frază lungă cât un marfar Sovrom, din acela cu care ne ridica Stalin recoltele ca reparații de război.

Să luăm, de exemplu, o zi oarecare, 24 august 2009, ora 18:37. Copiii se scaldă veseli deasupra unui mort care se bălăngăne pe fundul lacului, doi clarinetiști merg împreună o bucată de piesă, grea, spre deliciul sălii, dar ei nu și-au mai vorbit de două luni, se urăsc de moarte, un patron cumpără cash mâinile pline de dragoste ale unei secretare, niște gropari și-au reparat dricul și acum se dau în el, beți, un chelner filozof împinge la o masă anatomia în hilar: ca să respirați aveți nevoie de creier sau de plămâni?, operatul din patul trei descoperă razant că ar fi putut avea un al doilea destin, un muncitor agricol face, de pe claie, beneficiile escovinei, apoi cade dureros pe mâna stângă, o scriitoare din provincie termină o nuvelă despre două ceasuri care se iau la întrecere, un episcop cult își stoarce mintea cum să-și denazalizeze clerul, o studentă săracă își oferă trupul pentru prima dată la matrimoniale și are emoții, un șofer cu rău de înălțime este nevoit, din rațiuni paternale, să-și ducă familia pe Transfăgărășan, că acolo vor copiii să se cațere, un domn respectabil trage cu urechea pe stradă și-și notează în telefon replicile și

frânturile de conversaţie, un taximetrist nervos muşcă dintr-un corn într-o depăşire, ciocolata nu mai vine şi e iritat.

După cum am presuspus, viaţa este bătălia organic-anorganic, mai bine spus disperarea organicului de a nu se întoarce de unde a venit, din anorganicul imens, surd şi neutru. Se chinuie omul să nu ajungă lignit, turbă, ce-o merita după faptele lui. Trage, strânge, se piteşte după lucruri, dar moartea tot îl prinde, fugă maratonică pe rude să-l îngroape cât mai repede, cum cere legea. Aşa devine insul cernoziom, hehe, boier mare, tocmai bun de pus în ghivecele primăriei. Moartea, călău sentimental, îi promite o viaţă nouă, că îl va transforma în oală de artizanat, că vor mânca din el, la Moşi, copiii. Oricum, viaţa e imprevizibilă, sapi cu drag groapa lu' tata-mare şi daţi de un proiectil din al doilea mondial, sapi groapa proiectilului, îl atingi niţel, te trimite pe lumea ailantă.

Viaţa e asociată, în general, cu libertatea. Stă căţelul chinuit, spânzurat de lanţ, pe cealaltă parte a gardului, la drum, unde se simte liber, gâfâie de fericire, mai e puţin şi moare. Sau câte tone de libertate pe miliardele de oameni prost crescuţi care şi-au văzut binemersi de viaţă până la adânci bătrâneţi, fără să fie corectaţi inopinat de vreun asteroid, ba, dimpotrivă, progresând material prin însăşi firea lor barbară! Cât s-ar scandaliza teologii, viaţa e free! Cât ar împiedica dictatorii, viaţa e free! Cât ar urla văduvele, viaţa e free, Dumnezeu nu se bagă în mecanica ei, în rutina ei implacabilă, vom muri liniştiţi, cu neamurile la cap, sau violent, spulberaţi de un camion de Cola, ne vor ascunde sub pământ, întinşi, reci şi cu picioarele spre Est. Această teribilă liberalizare a mişcării în general, furia

poeților și deliciul prozatorilor, se numeşte realitate. Sătui de gravitație, ne ridicăm puțin, pentru optzeci de ani deasupra, apoi revenim în pământul din care am evadat. Marele Gatsby, ditamai omul, nu s-a concretizat, funciar-etern vorbind, decât într-un viitor loc 23441 în cimitirul Cypress Hill.

Libertatea e cucoană mare, vrea mişcare cu orice preț și o are cu mii de riscuri, de aici şi nedreptatea, vrej interlop crescut pe fața lumii. Nedreptatea intră chiar și în cimitir, unde, repausate și cu mormintele îngrijite, iudele primesc anual coroane de flori de la dictator, să crape de ciudă toți locatarii reci ai blocului funebru. Nedreptatea ne bâzâie toată viața, uneori chiar de zece ori pe zi, depinde unde lucrezi. Oamenii sunt egali doar în copilărie, te uiți la țânci şi te doare mintea cum, peste ani, unul îl va călări pe celălalt după bunul plac, la umbra stufoasă a Codului Muncii. Nedreptatea vine din inegalitatea neasumată, inegalitatea, o lege simplă a vieții, viața care preferă, de fapt, curbele, nu liniile din capul pătrat al filozofului, beți fierbinte, că vă trece!

În general, viața e ca stewardesa, frumoasă, dar plină de vânătăi de la turbulențe. Pentru unii, ziua e o roată de tractor în care se scaldă languros puii de rață, pentru alții e un coşciug motorizat. Uite un ciorchine de sinucigaşi sărind istoviți, damblagiți de efort, pe o mină antitanc, trăgând nădejde să treacă la inamicul etern, dotat precar, rural, cu un cosor rabatabil, moartea. Uite nişte salahori instinctuali, vii, bădărani, fluierând damele trecătoare, mâncându-le din priviri, trezind la viață namila de casă de sub ei, rece, neutră, surdă. Uite viața cum dă pe dinafară, umple totul invadează chiar şi cimitirul unde se

menţine o ierarhizare strictă, morţii sunt aliniaţi, cuminţi, iar dricarii îşi acordă bineţe şi prioritate de dreapta.

Dacă viaţa e frustă şi deductibilă, moartea e opacă şi imprevizibilă, ea pică semi-automat, ca în sudul Italiei, pe o mobră Piaggio, te-a secerat şi te-a nenorocit, pardon de comic, pe viaţă. Moartea, jivină argintie, în pielea tot mai încreţită a cotului, mortul şi predilecţia pentru colivă a celor rămaşi în viaţă. Viaţa o ai azi, mâine nu, e ca umbrela, unii o tratează cu brăduleţi auto cu vanilie, ca taximetriştii, îşi dreg freza în geamul pompelor funebre şi ţin muzica tare până la trei noaptea. Căci viaţa e la liber, Dumnezeu nu impune niciun înger pentru ocrotirea orarului de linişte pe scară, El, Bunul, ne-a făcut mici pentru a scăpa mai uşor de trup.
Prin urmare, de sânul lui Avraam ne despart doar optzeci de kilograme de carne, nimic mai clar, chiar iertarea, inclusiv cea imposibilă, a duşmanului, ni se pare o formalitate: chiar nu poţi să ierţi un sac de carne?

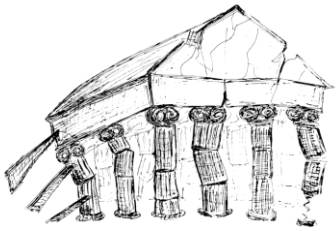

PAMFLETUL ESTE ARTA HIPERBOLEI | ΤΟ ΛΙΒΕΛΟΓΡΑΦΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΥΠΕΡΒΟΛΗΣ

7. RISIPA

Cel mai mult risipim timpul, zic moraliştii, îl tocăm gravi şi pătrunşi pe carierele noastre inutile şi futile, în această privinţă – cea mai importantă, dealtfel – cerşetorii, bancheri ai timpului, fiind cu mult mai practici decât noi. Prin natură individul este un risipitor, un mâncător indiferent de timp şi energie, ca ceasurile pe baterie mică şi chinezească din gările ignorate de trenurile importante. Totul e o risipă enormă, istoria geologică şi organică a acestui pământ, cerul de care trag locomotivele entropiei ca de o gumă, apa care curge indiferent din ţevile statului părăsite, asasinate cu flexul de ţigani isteţi, totul e o poveste halucinantă a risipei. Ne risipim viaţa, murim pentru momentul final de la parastas, când, în sfârşit, puţin afumate, două rude se vor împăca.

Risipim răbdare cu nişte şefi aroganţi şi iresponsabili, stânci ale moralităţii, paraşutaţi de Partid pentru buna expoliere a instituţiei, risipim acadele pe limbile copiilor lor fatalmente iremediabili, risipim beculeţe în pomul de Crăciun de la poartă ca să ne mascăm divorţul care tocmai s-a pronunţat, risipim asigurări rudelor că suntem fericiţi şi că mergem de revelion la Băile Felix. Există un anume fel de risipă fizică, realmente chirurgicală, pe care ţi-o produce munca extenuantă în capitalism, când nu mai rămâne din tine, seara, când ajungi acasă, decât degetul care apasă crispat soneria. Ni se deschide, eram aşteptaţi, ne culcăm toţi lângă aragaz, să trecem dulce dincolo, mai în faţă, unde nici măcar entropia n-a ajuns.

Cimitirul este locul risipei tragice, ireversibile, mii de creiere capabile putrezind aiurea şi insurmontabil, surde la prostia ubicuă de afară. Risipim neoane pe alei, printre morminte, să inducem hoţii în eroare cum că am fi vii, să nu ne fure măselele de aur. Toţi bărbaţii adormiţi din care stă să iasă câte o femeie, Evă, gălăgioasă, care se întrupează din sforăitul nostru de Adami virili, doborâţi de sapă, strigă în gura mare: nu mai trageţi! Războiul e respiraţia risipei, pacea, adică pauza când se nasc viitorii soldaţi, nu e decât distanţa dintre două războaie. Ne risipim sângele prin tranşee insalubre, ni-l vărsăm pe motiv de ţară, recte din comanda unui general căpos care vrea să câştige cât mai repede, să facă şi el sărbătorile în familie. Risipim metafore pentru efecte, zâmbete pentru avansări şi limbi pentru orgoliul celui care ne dă solda numită şi salariu pe timp de pace.

Toţi risipim, ca într-o boemă cu pungaşi. Istoria de pildă, cinică, risipeşte aiurea timp şi oportunităţi, câţi apostoli n-au nimerit ghinionist în sate de miştocari, cât timp preţios n-au pierdut cu ei! Soarele, boier, luminează neutru, apolitic, cheliile tiranilor care coc răul sub ele, împănate festiv cu foi de dafin - ca friptura de porc. Primarul, darnic cu banii guvernului, aruncă artificii la zilele satului ca să poleieze seceta şi foamea. Pădurarii, cheflii, doboară tot ocolul, lasă fiarele fără habitat, ca să scoată sclifosiţii de la capitală romane imbecile. Ciorile, sătule de la hramul lupilor, lansează neruşinat găinaţi termoghidaţi pe creştetele pleşuve ale filosofilor probabilişti.

Numai Dumnezeu sărmanul, mână largă, urgisit în fundul cerului, continuă să risipească îngeri la tot pasul,

unii ținând podurile ca să treacă dictatorii, alții colibele săracilor, să nu cadă. Și risipește Domnul la guvizi, așa, pentru estetica oceanului, când scafandrii rutinați de la National Geographic mai coboară pentru o emisiune, risipește Domnul galaxii ca să le mai dea o pâine ateilor de la Nasa și, nu în ultimul rând, o, minune!, umple muntele Găina cu fete mari de toată isprava, să se oftice americanii că nu ne-au salvat mai devreme, când îi aștepta tata-mare. Reciclați selectiv și vă veți simți europeni, verze de Bruxelles!

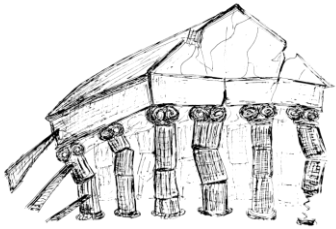

CÂT COSTĂ? CÂT DORIȚI DUMNEAVOASTRĂ | ΠΟΣΟ ΚΑΝΕΙ;ΟΠΩΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ

8. EUL

Eu, mie, pentru mine, numai pentru mine, nimănui nimic. Acest pronume ticălos, pastilă ambulantă de uraniu, a făcut cele mai mari ravagii, a întors istoria pe dos. Luați numai secolul trecut, când s-a prăsit pe ideea subversivă de noi, adică eu la plural, șase, șase, vine burghezia proletară! Spre deranjul dictatorului, care crede că uniforma stinge impulsurile personale, eurile nu sunt identice, fiecare visează diferit și noaptea, și la amiază. Majoritatea eurilor pot deveni în timp uragane de categoria a treia, fiecare dintre noi am putea deveni călăi de succes. Luați-l pe om după frecvența raportărilor la sine, cum deschide gura, cum dă cu povața, dacă aș fi eu în locul tău, din punctul meu de vedere etc. Și aceasta pentru că eul, catastrofal narcisist, și-a bătut cu mândrie grupa sanguină pe toate realizările lui, amin de trei ori.

Sunt puține euri creatoare, trupul se multiplică cu mult mai ușor, mecanic, prin termofrecare. Majoritatea eurilor sunt impotente, se asfixiază dramatic cu părerea de sine, umflată congenital. Datorită caracteristicilor sale pneumatice ca o pernă Citroen, eul are tendința de a se umfla ca broasca din fabulă. Eul e infantil, cum îl înalță șeful într-o funcție mai mare, cum se umflă și el. Eul are neghioaba deprindere să uite prin ce a trecut, vezi indivizi care se bagă din nou în necaz ca muștița care de-abia a scăpat din țoiul cu rachie și iar se împotmolește în ea. Aproape în toate cazurile, eul judecă celălat eu în funcție de așezarea pe teren a doi ochi, a unui nas și o gură, știut fiind că fața posesorului e capcană, gaură de canal

descoperită. Eul e instinctual legat de conservare, se sustrage natural din faţa riscului şi a răspunderii, când arde ceva şi trebuie să sară cu găleata, se face că se încheie la şireturi. Eul e fricos din fire, un iepure bleg care se topeşte de deznădejde la prima tamponare, vai, în ce necaz am dat, un şoarece care a făcut infarct înainte de a fi mâncat.

Pentru cine colecţionează conspiraţii, mai poftiţi una: eul e numele de scenă al sufletului, suflet pe care eul întotdeauna încearcă să îl mintă, să îl ţină acolo, la ţară, ca pe o rudă care-l face de ruşine. Sufletul rezistă la temperaturi înalte, nu e casant, nici divizibil. Eul, dimpotivă. Sufletul e bula perfectă, trece prin zece lumi deodată, eul se pierde prin chitanţiere, nu vede decât microbuzul care-l va duce la serviciu. Eul e anomalia sufletului, adică toate acele cuceriri pe care individul după cincisprezece ani, vârsta când îi dă eul şi părul pe piept, le ia din experienţă într-o lume şi aşa pe ducă.

În totalul detriment al sufletului, eul trage înspre trup, îi face toate poftele, de aceea bătăliile pe care sufletul le duce cu trupul le pierde, de aici dramele apreciate foarte mult de către artişti, în genere. De aici şi cele două orare, unul al sufletului, ignorat mereu, uitat în copilărie, altul pentru trup şi eu, aflaţi în cârdăşie, punctat mereu cu beri, fripturi, femei străine şi succese în activitatea profesională!

Eul rămâne un campion inconştient al propriului dezastru. Toate actele eului sunt egotice, chiar scrisul, paranoie, transă organizată. Greoi, buldozer cu pedale, eul are, totuşi, dependenţa – moştenire de la sufletul din care a scăpat ca un răzvrătit care fuge la discotecă – de a întâlni alt eu. Eul se valorizează prin raportare, numai că o face prost, se raportează aiurea, la modele capcană. De aceea,

zicem noi, ăştia gravii, care am făcut Teologia, fără raportarea la Dumnezeu, trupul este un corp delict, eul o premeditare la o crimă perfectă: viaţa. Chiar şi aşa, fiziologic vorbind, numai eu şi digestie; omul, ardei umplut cu carne, este complicat, imprevizibil, ciuda scriitorilor pentru care mai mereu foaia albă e o misiune în gaura neagră.

Eul are damblaua egalităţii, dar egalitatea nu poate fi decât în faţa morţii şi a bolii, egalitatea aia blândă din sala de aşteptare, când fiecare tace cuminte şi cu măseaua fierbinte să fie invitat de către asistentă în cămara cu suplicii. Trupul, regat al decăderii, te urmăreşte chiar înainte de naştere, te mână înainte, în palmele moaşei, te trage de păr în sus să creşti mare, adică să ajungi ceva în viaţă, mai precis să strângi cât mai multe lucruri şi sentimente. Unii cresc pe mute, se mineralizează ori în bine, ori în rău, unii îşi lasă barbă şi se ascund după ea, ne-am născut în pieile goale, de aceea ne purtăm ca nişte tribali. Suntem left-overs, adică ce a mai rămas odată din crâncena bătălie cu antimateria, dar asta nu ne frustrează, suntem chiar mândri că putem să facem cu viaţa noastră ce ne taie capul. Unele femei, devotate, îşi cheltuie toată viaţa în bucătărie, alţii, claustraţi, tânjesc mereu să vadă măcar un pixel din spatele lui Dumnezeu, unii, din nevoia de a progresa material, prestează linguşeli cotidiene numite şi dansuri erotice.

Mai spre bătrâneţe, erodaţi de boli şi regrete, eul şi trupul ajung nişte jalnici ceferişti, deraiaţi într-o pensie de nimic. Eul, atenţie, îşi repugnă trupul şi începe să-şi caute sufletul, caietele din clasa a doua, cumpără cărţulii cu acatiste, începe să-şi plătească contribuţia la biserică, cine

ştie? Şi uite-aşa se întâlnesc amândoi, pe bicicletă, ca doi fraţi care au fost despărţiţi demult pe peron de mame diferite.

După ce trupul moare, eul rămâne ca prostul pe pământ, să audă cum îl înjură rudele că n-a dat nimic la nimeni. Sufletul însă, se ridică, se avântă unde a făcut cerul roşu-n gât, adică unde noi, cei rămaşi în viaţă, culţi şi siguri, numim universul în expansiune.

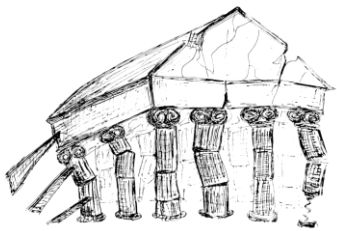

SUNT INTELIGENT, DE LA 6 ANI AM 26 | EIMAI ΕΞΥΠΝΟΣ,ΑΠΟ ΤΟ 6 ΧΡΟΝΩΝ,ΕΧΩ 26

9. FUGA DE VINĂ

Iubiți credincioși, apropiați-vă, lele Tincă, hai, că v-am aprins tot policandrul. Așa, ce doream să vă zic, noi, acum, în timpul nostru, suntem încă în odihna de duminică a Domnului, pace, câmpii verzi, mielușei. Cu toată aplecarea aceasta spre meditație și fapte bune, ne dăm în cap unul altuia cum prindem prilejul, există industrie de armament, oameni cu copii acasă lustruiesc cinstit la flinte pentru ca alții să aibă cu ce să se ia-n cătare, să tragă și să-și zboare creierii, treaba merge, pleacă omul mulțumit cu o pâine acasă. Am dat vina, de milenii, când pe drac, când pe Dumnezeu, am fugit de responsabilitate ca pe vremuri în ședințele de activiști, numai să nu ne asumăm propriile noastre fapte. La Judecata cea dreaptă, prima noastră vină va fi fuga de vină. Suntem susceptibili, vulnerabili, ne privim în rate, parcă suntem deocheați, nu ne recunoaștem greșelile și risipa nici înroșiți cu fierul. De aici, din vină, și necazul. Și acum căscați oleacă mintea: necazul e un efect mecanic al actelor noastre, pur determinist, așa se zice la oraș, el nu e o consecință a faptului că Dumnezeu vrea să ne contrazică. El e, pur și simplu, o lipsă a ordinii. Adicătelea, ca să priceapă tot norodul: nu există o pedeapsă divină, ne pedepsim noi prin simplul fapt că am uitat să închidem lumina, apa și cu gazele, asta la oraș, după cum vă spuneam. Iubiți credincioși, și necazul, și vina, sunt, deci, pe persoană fizică!

Că zic unii, mulțumiți: ce, că eu stau la țară, printre rațe, ce secrete să am, ce vină, ăia de la capitală sunt capu' la rele. Și eu le zic, stai, bre, nea Relu, că și matale ai o parte

din vină, că i-ai votat pentru o bere, ți-ai dat patru ani pe cinci minute de tradiție nemțească. Iubiților, e vai de capul nostru, lumea e mută și surdă, nici dacă i-ai pune lacrimi în perfuzie, nu i-ai mișca sufletul. Pătimim pentru că avem adeneul prost de la tata mare, strămoșii noștri beau și mănâncă prin gura noastră, suntem doar digestia comunității funebre numită Moșii de iarnă. Suntem greoi, parcă ne-am fi născut unde s-a răsurnat cisterna cu aracet. Am vrea să vină așa, pe deasupra, o desființare a trupului, așteptăm să ne izbăvească altcineva de poftele care le presupune proprietatea de a avea trup. Așteptăm degeaba, ne-am turtit de la atât așteptat. Niște pigmei obezi, asta suntem, ținem mentenanța acestui cal troian cu care ne naștem, aparatul digestiv. Necazurile, în genere, vin de aici, de la cele câteva zeci de metri de intestin subțire, niciodată pe deplin umplute. Ontologic și trupește suntem niște epave, ne mai revenim la lichidare, asta la oraș, gest tardiv, ca și cum ai da unui degerat niște bani să îndure mai stoic gerul. Și ne-nvârtim după soare ca frizerul după client, părându-ni-se că e de datoria lui să ne facă acest hatâr, să răsară optimist pe poarta întreprinderii, asta la oraș, și să apună molcom în paharul nostru cu șpriț.

Iubiților, rozul s-a terminat! Eu nu fac filosofie de popotă, preotul are obligația nebunului satului, de a spune adevărul. Astea sunt lucrurile, așa stau, lumea a luat-o la vale, se plâng și calfele, și zidarii, au luat-o razna toate boloboacele. Acum hai să ne mutăm la Pucioasa, că lumea e rea, nu? Păi nu! Rămânem aici, avem trebuință unul de altul, trebuie să deszăpezim ultima oaie.

Viața, calfa aceasta cu mistrie lăsată de Domnul să ne tencuiască după legile Lui, ne cere să nu părăsim cetatea, să

ducem vina mai departe. Că asta e scara evoluției la noi, la credincioşi: Adam pe genunchi, ca la start, şi din el țâșnește căpos Eva, ia vina şi o duce mai departe. Vina vine de la libertate, cea mai mare pacoste pentru majoritatea dintre noi, vă spun, chiar şi pentru mine! Ce bine ar fi fost să fi avut siguranţa Raiului şi să fi dat la schimb deciziile noastre, oricum proaste, de zi cu zi. Ne-am fi închinat la ceas, să treacă timpul, cum se închină roboții la japonezi. Altfel, uite ce e în lume, ce-a făcut libertatea din oameni, ne-a dat nas, până şi sluga e bolnavă de trufie, cu glucoza la cap, a căzut pe scări iremediabil, dar ea, tot mândră şi bățoasă, cu vata în nas. Fraților, ce e aşa greu să-ți recunoşti o vină? Îl mai ții minte pe nea Ion alu' Ion? Cum furase noaptea crucile de lemn, le dăduse cu alb, şi-şi trăsese gard, cum a damblagit de le vedea țestele, fiecare în lemnul aparţinător?

Şi mai e o vorbă mare: cum îți aşterni, aşa mori. Unii mor la Predeal în groapă, pe picior mare, blocați în clăpari şi urmăriți de chelneri. Alții, conştiincioşi, cu taxele plătite, cad inopinat la dezgheţ, deci pe soare, răpuşi de mânia statului prin țurţurii gravi ai primăriei. Unele cocoane, asta la oraş, mor de plictis cică, mai ales duminica, e ceva în ziua asta care le răpune; şi mor aşa, ca în Stan şi Bran, cu masca de nămol pe față, le face inima poc că n-au avut noroc în viață. Eu zic să bateți nişte cruci, aşa, ca aia din deal, a lu' Cătănici, că dracul e mare. Şi nu îl mâniați pe Savaot, că vina e numai a noastră! O să ne trezim într-o zi că vine poştaşul cu o anonimă şi ne pune în palmă un certificat de renegare filială, că şi-a întors Domnul fața de la noi, să ne mai descurcăm şi singuri, recte să ne prăjim la bomba atomică precum vita la tavă. Şi să vedeți cum vom

rămâne noi ca ţiganul, cu mielul de lanţ pe unu ianuarie, şi bătut, şi cu banii luaţi, că e numai vina lui că s-a lăcomit şi s-a dus la oraş.

Iubiţilor, ca să nu vă mai ţin, sfârşitul lumii va fi ca dimineaţa, când negustorii îşi deschid prăvăliile, asta la oraş, şi sar alarmele. Atunci va ieşi fiecare din trup afară, în stradă, va trece îngerul gunoier cu ghena, ne va înşfăca de chica sufletului şi ne va pune o întrebare, răstit, cu o căutătură de pe când a căzut Satana: bă, Nae, de ce-ţi băteai, bă, nevasta? Apoi ne va arunca în ladă, amin. Cine are varice îl cobor eu cu maşina.

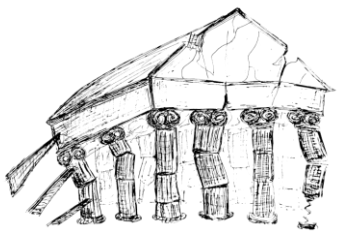

RUŞINE, DINU PATRICIU! | ΝΤΡΟΠΗ ΠΑΤΡΙΤΣΙΟΥ!

10. REFLEXUL CONDIȚIONAT

Suntem la cheremul stimulilor, argățim la simțuri. Nişte maimuțe conştiente care se chinuie să sară gardul, să-şi schimbe condiția, să se transforme în turişti apretați, culți şi nemți. Suntem cinici, ne năpădeşte tabla înmulțirii la vestea morții unei rude moştenibile, salivăm când aprindem lumina la bucătărie, ne mănâncă tălpile când trecem pe lângă birourile de voiaj. Suntem nişte primate educate în spiritul cetățenesc al fricii, ni se ridică părul când dictatorul intră pe porțile fabricii, ne ustură palmele la plenare de la aplaudat. Ne adunăm instinctiv acolo unde tiranul a adus armata, ne place s-o privim şi să anticipăm dacă va trage în noi, avem o memorie comună a vinei, undeva, în ceafă, de pe timpul când vechilii ne-nsemnau cu barda, ne tundem la o lună, ca să ne uităm trecutul.

Suntem înțelepți în fricile noastre, zestrea strânsă cu amar n-o dăm prea devreme, numai aşa vom fi respectați, îngrijiți până la final. De altfel, nu avem decât viața din plămâni şi pământul de sub picioare, ne căznim să stăm bățoşi, să contăm, facem eforturi erotice să ne înmulțim, credem în viața organică, aşa scurtă cum e ea, îi jertfim totul, ca nişte mucenici căpoşi care s-au sacrificat pentru o erezie. Ne uităm după oportunități ca fotografii după soare, ni se activează sucul gastric când primarul ne momeşte, tot pe banii noştri, cu fasole, cu cârnați, ca să-l mai votăm o dată. Suntem sentimetali cu rutina naturii, ne constipăm brusc la vederea grindinei, ne lăudăm cu posibilitatea revanşei, cum se laudă bețivii cu abstinența. Suntem consecvenți, dăm bani nepoților o dată la doi ani,

ca să nu se învețe, suntem mai bine plătiți şi asta ni s-a urcat la cap ca fetelor ambițioase care muncesc în nocturnă şi s-au uitat prea mult în blițuri.

Suntem atenți la mecanica vieții, nu ne scapă nimic, ne loveşte geometria când vedem „for sale" între două case poreclite vile. Ne place viața, cu tot cu chin, am mai vrea o palmă-n plus, pe lângă cele două, s-o simțim mai bine, un ochi să vedem şi mai departe, un stomac bicameral, să mâncăm mai mult la nunți. Ne repugnă moartea şi cum dă colțul unul din neamul nostru valoros, îl coafăm, îl mai înveselim nițel, avem acest reflex condiționat, să ameliorăm tragedia. Câteodată, la un an, avem câteva momente de claritate când conştientizăm cât de datori suntem. Atunci, primul reflex, tipic uman, este să ne adâncim şi mai mult în groapa pe care singuri ne-am săpat-o, mergem la cumpărături ca să uităm de toate, avem destinul să ne calce maşina pe care tocmai am împins-o.

Suntem afacerişti, lăsăm un ban într-o palmă de sărac, alergăm la Loto să vedem dacă a fost primit, suntem determinşti, ne apare-n ochi firma pompelor funebre ori de câte ori ne supără fierea, visăm parohul când niciun antibiotic nu mai răspunde la urgențele noastre. Ne simțim mai grei că a ajuns asfaltul şi la poarta noastră, ni se încălzeşte nasul când suntem lăudați, ne creşte ritmul cardiac la dedicații.

Ne bâlbâim în fața puştii, dăm puțin şi pe la biserică, să ne fie bine-n viață, să ne reglăm colesterolul. Suntem nişte obezi, chibrituri care nu mai ard, cu catranul expirat, infestați energetic de la magazinele sehaş, nu depăşim suta, că tragem a radar şi, după o vârstă, ne lăudăm singuri, ca să ştie lumea, care încă nu a aflat, cine suntem noi, de fapt. Ni

se lungesc ochii, ne place, o dulce aşteptare a pensiei, ne bărbierim cu grijă, devenim instantaneu toleranţi şi joviali, astăzi vom întâlni viitoarea noră.

Avem o obsesie paranoică pentru trup, singurul pe care-l vedem, pe care-l avem, ne îngrijim din reflex de viitoarele noastre case eterne cu cazare doar pe şapte ani, numite comic şi locuri de veci. Acolo, în singurătatea înghesuită a cimitirului, omul, acest ardei umplut cu suflet, va fi avut un ultim reflex, tot condiţionat, dar catastrofal de tardiv: va fi îngânat de milioane de ori banalul Doamne miluieşte, două cuvinte care dacă le-ar fi spus în viaţă şi-ar fi schimbat definitiv situaţia imobiliară. Doamne miluieşte!

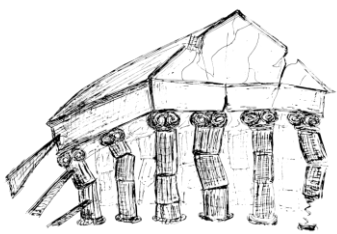

CREIERUL E UN ORGAN OARECUM INDISPENSABIL | Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΟΡΓΑΝΟ ΚΑΠΩΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ

11. MIMESIS

Valahul este mimul perfect. Când Dimitrie Gusti îi urmărea din tufişuri programul de lucru o făcea pentru a se convinge de constatările frapante ale profesorului Drăghicescu, un domn respectabil dealtfel. Folclorul proletar a concentrat mimesisul ontologic românesc în binecunoscutele „Noi ne facem că muncim şi ei se fac că ne plătesc" şi „Doi cu sapa, trei cu mapa". În Valahia numai căscatul este un lucru sincer. Fraţi români, moromiţi-vă niţel! Ia luaţi scăunelul şi faceţi o ţigară! Mă, Nilă, ce te holbezi aşa la vitele-alea? Ia cu nuieluşa de mă scarpină, nu vezi că am treabă? Ştii ce-am visat az' noapte? Am visat că dormeam bubă. Ţară mică, mese puţine. Varza mimează raţa, raţa mimează cuibul. Se mimează anestezia, se mimează piramidonul. La nevoie se poate mima şi recolta : basculezi trei brigăzi de pionieri într-o livadă stearpă şi le pui s-o decoreze cu mere rumene, legate cu aţă. De-abia atunci Tovarăşul o va putea vizita.

Pedestrimea băştinaşă de la noi mimează natural, din convingere. La noi se aleargă după hoţ numai din oportunismul unei recompense – iar recompensa o poţi mima descurajând prin amânare. Se mimează dubitaţia, se mimează cogitaţia. Poţi mima votul, poţi mima opoziţia. Comunismul se poate mima la fel de bine ca şi democraţia. Cu cât este mai desfrânat, cu atât elogiul este mai fals. Se aplaudă din datorie, slab, fără atingerea consacrată a palmelor. Caldă ca la brutărie, primirea oaspeţilor este pantomima noastră preferată. Prinţul Potemkin ar fi luat lecţii de butaforie de la noi dacă ar fi aterizat în anii

democrației populare. Carul alegoric ne-a fost casă, masă, cloșcă și vagon de dormit.

Pe alocuri, fiți gata, start! Sunteți pregătit să mimați o zi de lucru? V-ați făcut că vă sculați, că mâncați ceva, și că ieșiți grăbit din bloc. Cu „Defect" pe tăblia de avertizare, autobuzul mimează din mers stația și opririle regulamentare. Nevoit s-o luați ușor la pas, un coleg cu mașina vă oferă o portieră deschisă cu care rămâneți contrariat în mână. Așteptați, poate, troleul. În această țară totul întârzie, de la fluierul de off-side până la brânza din plăcintă. Hotărâți într-un final întoarcerea acasă. La telefon mimați boala, este o scuză mai plauzibilă. Lungă cât regina macaroanelor, ziua de azi trebuie umplută cu ceva. Poate cu un somn greu. Adormiți într-un sforăit universal, cu întoarceri tectonice pe spate. Vă treziți seara tocmai în campionat, urmăriți cu interes un blat deja anunțat. Pe tușă fotbaliștii învață cum să cadă mai artistic, portarul mimează degajările. Acum la loc, somn ușor, vedeți să nu visați că v-ați trezit.

Mimăm aproape totul, iscălim fudul orice și ne trezim în drum. Ca la cross-ul poștașilor, ne mișcăm în reluare și mimăm viteza. La noi resemnarea e mai tare ca țigara Mărășești. Estici, deci molcomi, n-am știut nici ce-i graba, nici ce-i treaba. Românul mijlocaș geme de șale deschizând alene pleoapele, ca un blitz întârziat. Pieptul lui de dorobanț în rezervă ascunde multă jale mioritică, tratată zi de zi cu bere și semințe. Europa, am intrat în tine, scuză-mă, te-am lovit? Promitem că nu se va mai întâmpla. Vom patenta românul european cu acte în regulă, apoi vom mima la scară națională funcționarea lui. Nu ne va fi deloc greu, mima ne prinde, parc-am fi fost născuți pentru asta.

Suntem campionii aflării în treabă, sfânta mântuială, la noi numai maşinile nemţeşti sunt terminate pe deplin! Mimăm protecţia muncii, mimăm acordarea primului ajutor. Mimăm altruismul, mimăm toleranţa, mimăm ortodoxia. Mimăm curăţenia, apa caldă şi fentăm săpunul. Mimăm facerea de bine, mimăm interesul obştesc. Uităm deliberat să dăm restul şi ne facem că nu auzim când suntem strigaţi. Senzualitatea o mimăm cu silicon, salvarea ţării cu bâte şi trenuri cu ortaci. Mima destinului nostru glorios s-a cuibărit în falnicele metereze ale Casei poreclite „a Poporului".

Casa Poporului este expresia în fier şi-n piatră a mimei noastre prelungite.

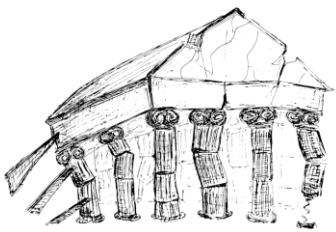

SĂ VORBESC DESCHISĂ? | ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΑΝΟΙΧΤΑ?

12. OMUL CU MÂNA LA CAP

În continuare vom demonstra omul jalnic. Omul jalnic este omul în aproape toate ipostazele lui terestre. Jalnic este moşierul Oblomov, care nu se hotărăşte încă pe ce parte să se întoarcă, jalnic este Faust care crede că are lumea la picioare, dar nu ştie că Mefisto i-a luat deja măsurile coşciugului. Jalnic este Manole, care nu mai găseşte unde a zidit-o pe Ana, jalnic este Pilat, care, întrecut de situaţie, cere apă pentru mâinile sale din lut, uscate, neputincioase. Omul este un naufragiat în pielea goală. Jalnici sunt boierii din tabloul votiv, vindecaţi cu pensula şi de cocoaşă, şi de strabism, şi de calviţie, jalnici sunt pălmaşii care-au adormit de foame în căruţă. Jalnici sunt servitorii care fură măslinele de la ţuica stăpânilor, jalnici sunt stăpânii care se fură între ei. Jalnici cuscrii care, în creierii nopţii, împachetează sarmale, jalnic bradul de la nuntă, care a-nceput să se scuture.

Suntem jalnici. Istoria ne priveşte prin ochii unei tigve. Fluierele ni s-au năruit, ciuturile scot noroi, suflă moartea-n trâmbiţele noastre. Împărţit egal de către toate ceasurile, timpul nu mai e cu noi, ni s-a furat de la mână, din perete, nu mai măsoară pentru noi. Traversarea vieţii s-a preschimbat în fuga nebunului care vrea să se prindă pe sine însuşi. Marele om a devenit un tren chinuit de două locomotive care trag în poziţii opuse, conştiinţa i s-a dărâmat în umbră, acum stă nemişcat ca o mie de morţi. Homo magnus, baftă la coclit! Ţi s-a pregătit un impecabil costum de brad, viitorul tău multilateral-dezvoltat nu mai face nici cât fâsul unui suc carbogazos. Jalnic, alfabetul

umanului a fost rostit până la anulare. Cu vâslele sfâşiate de furtună, Ulise nimereşte într-o Itacă schimbată, în care toate sirenele urlă. Da, încă de la naştere, totul este pe sfârşit, încă din obârşii râurile se îndreaptă-nspre Apocalipsă.

Strictul necesar vine mâncând. Jalnici, domesticii împăcaţi cu viaţa ştiu prea bine asta. Imun la claxoanele medicale, mâncăul postmodern îşi vede liniştit de prânz, el munceşte, deci trebuie să se hrănească. Gândirea lui este chimică, fundată pe baze şi acizi. Trăim cel mai jalnic timp istoric, în care curtenii sunt dăscăliţi cum să-l vadă îmbrăcat pe rege, care de fapt e gol. Jalnic este omul văzut atât din balon, cât şi orizontal, din faţă. Jalnice sunt statuile vii, lustruite cu cuvinte mari, comic de jalnici sunt lupii moralişti. Carieriştii, autostopişti încăpăţânaţi ai sorţii, sunt la fel de jalnici. Jalnice sunt fleacurile indispensabile vieţii, jalnică este viaţa împotmolită în fleacuri. Aterizat puţin în evul nostru, Prometeu, cu ficatul în pungă, se cruceşte de jalnicii muritori pentru care s-a jertfit ; oameni prăbuşiţi, demni de toată mila.

În timp ce traversa strada, cetăţeanul Kane a fost zdrobit de imensa lui personalitate. Cel mai jalnic este omul care se crede mare cu adevărat. Observaţi-i zâmbetul condescendent când îşi caută prin buzunare carioca pentru autografe. Priviţi-l cum stă băţos printre ceilalţi, ca tortu'-ntre brânzoaice, jalnică vedere. Urmăriţi-l apoi bolind pe patul de spital, ori sănătos, tăindu-şi plictisit unghiile. Jalnic este filosoful care are răspunsuri pentru toate întrebările, jalnic preotul care-şi schimbă zilnic zeii. Jalnic Sisif, care nu mai ştie la ce împinge de atât amar de vreme, jalnic Alexandru, care se întreabă în oglindă dacă ar mai fi

ceva de cucerit. Inutilitatea acţiunilor umane i-a uluit pe înţelepţi atât de mult, încât unii au ales sinuciderea ca protest vizavi de futilitatea generală. O greşeală de optică, fiindcă mortul este jalea la pachet. Iar moartea nu este un somn de după-amiază, şi nici cioclul nu e un măscărici care face comerţ cu eternitatea.

Privind jalea de afară, postulăm şi noi teologic : „existenţa unei lumi mai bune se cere cu necesitate" ; o lume fără jumătăţi şi resturi, una în care oamenii să nu se mai ţină de mână doar de frică.

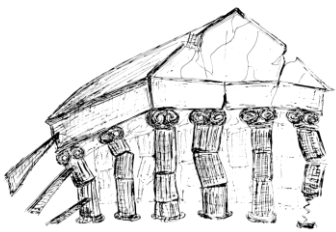

SĂ VORBESC DESCHISĂ? | ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΑΝΟΙΧΤΑ?

13. GRAVITAȚIA

E dictatura dulce care ne ține picioarele-n papuci, cuminți, așteptând colindătorii. E chemarea lăuntrică a pământului, care-ți cere să oprești mașina și să alergi într-un tufiș. Mama gravitație ne paște încă de la naștere, când suntem inevitabil lansați înainte. Ea e nașa noastră, a tuturor, se dă mare la botez, oprește lăutarii, ia microfonul și se bate cu pumnul în piept că masa (”m” în convenție obștească, fără definiție, poate se bagă cineva) o dă ea, că poate aresta oricând timpul (”s” în convenție obștească, fără definiție și acesta, aviz amatorilor), acest evazionist cu pile la sfinți și filosofi. Nu vă mai holbați la bec, zice, că lumina e deja trecut, fiți deștepți, fentați timpul cu tiribomba, dați-vă în lanțuri cu spatele, să aterizați în copilărie! Beți lichide, nu uitați, constipații vor atârna mai greu la Judecată!

Gravitația e o fabrică monstruoasă de Saprosan, are mania constricției, ea nu risipește niciun atom, îi adună pe toți ca o cloșcă puii. Materia, produsul finit al gravitației, copilul ei în cheie lirică, e incantație, farsă cuantică. Când pui lupa pe ea, se organizează instantaneu, s-o vezi tu cât e de complexă, după ce te duci la culcare, intră la loc în repaosul ei infinit. De aceea, să ne ierte doctoranzii, vă provocați inutil cearcăne, microscopul nu mai e de mult papagalul care spune adevărul! Privegheați pe scobitori, dați la pește-n vid, prindeți mai repede bosonul domnului Higgs, responsabilul cu greutatea. Cu șampania râuri, cu zâmbete de Nobel, veți sări de bucurie ușurel, supraponderal, veți învinge nițel namila nevăzută de sub

tălpi care i-a scos şi i-a băgat în pământ, după vreo optzeci de ani, pe strămoşii voştri. Că doară gravitaţia ne-a tencuit, ne-a făcut solizi, mai precis zemoşi, nouăzeci la sută bragă, nu?

Gaura neagră este expresia psihedelică a gravitaţiei, nebunia ei gurmandă, turn al căpoşeniei, nu iartă nimic, rulează totul ca pe o ţigară de foi apoi soarbe irevocabil, încet, toacă materie, lumină, memorie, sens. Găurile negre, cu tot oprobiul public de nemiloase, de crude şi de mâncăcioase, sunt prietenele noastre. Pe scriitori această imagine a nimicului îi excită, pe savanţi îi mai prelungeşte, le mai dă o pâine albă de mâncat, pe guvernanţi îi inspiră la rectificarea bugetului. Totuşi, ceva rămâne clar: gravitaţia sâcâie, enervează prin forţa ei continuă, unii sunt dependenţi cronic de pământ, nu urcă defel în avion, nu se aventurează nici pe bloc când li se usucă rufele, cocoţate în prealabil de nevastă, ude, cu speranţa zvântării propice.

Gravitaţia e horror, are un poloboc universal, un fel de pat al lui Procust, toate lucrurile se turtesc după a ei bunăvoinţă. Gravitaţia aruncă în aer, prin imensitatea ei, toate gesturile terestre, suntem atât de mici că te doare capul! Uite funcţionarii, cu stiloul la piept, să vadă toţi cine sunt ei, uite poeţii cum s-au strâns, să dea foc, cu rima, unei căpiţe, să arate auditoriului că pot aduce şi pârjol, dacă vor. Uite un cer sovietic, plin de căţei astronauţi printre care pică dracul, alungat din cerul al unsprezecelea, cu un candelabru legat de coadă, pe post de lanternă în vidul teribil din afară. Uite-l pe Orfeu cum coboară în Euridice, pătruns de grija dăinuirii spiţei oamenilor, uite un boier velit care-şi dă duhul în fundul pădurii de ţepe,

ofticat că nu a putut să se tragă de păr în sus şi să se salveze.

Gravitaţia se va aboli la finele veacurilor, când toţi vor fi iertaţi dintr-o zvâcnire de condei de-a lui Origen. Ea era, de altfel, semnul vinei. Atunci, Dumnezeu Îşi va urca în balon toţi săracii şi-i va ospăta regeşte în spatele unei divizii de nori noi ai unui veac cu totul nou, numit eternitate.

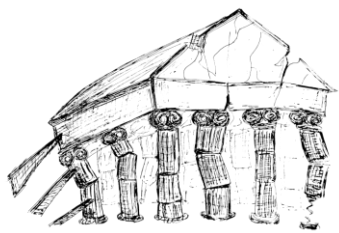

PE AIRBAGURI SCRIA UN VESEL LA MULŢI ANI | ΣΤΙΣ ΑΕΡΟΣΑΚΟΙ ΕΓΡΑΨΑΝ ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.

Chapter **two**

DEPRESIVE DISTRACTIVE

14. ARTISTUL

Artiștii sunt firi complicate ca un motor Peugeot. Pentru ei asta este o virtute. Respiră pe nas și cred că numai ei pot așa, pentru că au învățat din lecturi că limba scoasă e dizgrațioasă. Le place să facă turism, chiar dacă nu cultural, ca să umple spațiul cu burta lor ireductibilă. Artistul poate inventa realitatea, adică poate să-i prostească pe toți, savant și pe bani. Le spune numai bazaconii, metafore reșapate: că orbul vede cu sprâncenele, că îngerul se uită în odaie din spatele oglinzii, că dacă vrei să scapi de frig, să-ți tatuezi pe spate un palton. Are marele simț balnear cum că numai iubirea rămâne; și pensia de urmaș.

Primarul se ascunde după tricolor, artistul după voce. Cu vocea, artistul, prin credibilitatea indusă, își mai câștigă un salariu. El vorbește despre sine numai din necesitate, viața lui este o prioritate națională. Capul lui savant este atât de prețios pentru omenire încât și-l spală cu mănuși chirurgicale. Acolo unde te doare pe tine, îl mănâncă pe el. La necazul tău, el stă cu mâna-n fund, ca să-și păstreze temperatura. Să plângi și să îți tragi măselele-n același timp nu se poate, de aceea, cu ochii înlăcrimați de plictiseală, artistul te ascultă și calculează, când e mai potrivit să te părăsească. E drept, unii mai au câteodată, să zicem, anual, momente cvasi-totale de realitate – sunt artiști, nu? –, împinse până la tulburări olfactive, ceea ce le dă dreptul să se creadă aleși și să nu respecte zebra sau gramatica oficială. Aceasta se numește revelație, un fel de Paști al artiștilor, o pensie plătită cu greu pentru toate suferințele îndurate până atunci.

Pentru artist gloria terestră e irezistibilă, e un demon care îl chinuie dulce-masochist. N-a picat satana din creierii cerului din mândrie artistică? Geme după întrebări şi e ahtiat după interviuri ca un beţiv care moare de sete, iar atunci când şi le cumpără, răspunde în doi peri: uită-te în cerul gurii ca să vezi puţin viaţa mea interioară. În relaţia cu gloria artistică – relaţie capitală –, care mai mereu sacrifică neveste, copii şi soacre disperate, unii sunt răbdători ca o maşină în parcare. Gloria vine, dacă vine, oricum, ea are legea ei: trece. În prezent, există mii de autori uitaţi, buni de daţi ca rest prin anticariate, zeci de mii de rude angrenate în oficierea parastaselor lor şi sute de mii de cunoscuţi care îşi mai amintesc de ei doar vag. O viaţă întreagă depusă la picioarele celei mai nemiloase zeiţe: gloria.

Posteritatea a şters geamurile cu textele lor, unele chiar bune, ori a împachetat zacusca. În subsol, artistul bănuieşte ceva, de aceea practică mereu lansări de carte, ca măcar acolo, printre fursecuri, şampanie şi lăudaci, să se simtă semi-zeu. Morga artistului la premiere este foarte importantă: el trebuie să dea impresia bebeluşului purtat în cărucior, dezorientat că nu ştiu unde-l duc. Concentrat ca supa la cubuleţ, el are tot dreptul să se împiedice de podium, căci i se iartă, e artist.

În relaţia cu trupul lui, artistul cade în idolatrie. Interesant cum aproape toţi artiştii de mâna a doua îşi extrag inspiraţia din explorarea trupului lor, uneori precar, şi a sufletului lor, de cele mai multe ori, chinuit. De aici s-a născut arta cu tendinţă, foarte vandabilă, lipicioasă la mase. Trecutul lor, confortabil şi fără mari dileme, capătă şi sens, şi valoare. Până şi cel mai pricăjit îşi va venera

corpul, îl va diseca cu mintea şi-l va propune pentru adulare publică. El îl va apăra şi-l va explica tuturor: mătreaţa ca urmă calcaroasă a minţii, cocoaşa ca arc liric al creaţiei, mahmureala ca taxă obligatorie pe boemă, acvariul necesar în care supravieţuiesc artiştii, aceste suflete tip scară melc. Unii îşi lasă barbă, ca să fie mai convingători, alţii se îmbolnăvesc subit de lingoare pe ultima copertă, că dă bine. Artistul creţ este prototipul artiştilor, creţ şi cu fruntea mare.

Artistul bea pentru că lumea e tâmpită. Lumea, la rându-i, într-o conştiinţă a retardului ei, este datoare artistului până la ultimul bănuţ: în gura lui trebuie depuşi omagial sânii de-abia iviţi, în garsoniera lui trebuie descărcate portbagajele cu vinuri vechi. Artistul, chiar dacă nu este aşa, se laudă cu compania îngerilor. Toţi îngerii sunt datori să facă o navetă chinuitoare pentru a ţine de urât poeţilor şi arhitecţilor în beţiile lor deznădăjduite. Tot regnul angelic a fost arestat şi pus la plugărit sau la servit la mese. Un pont, însă: cel mai inoportun pentru un artist este să îl cauţi la rude, să îi scotoceşti prin tufişul genealogic. Pentru artist, ruda e un scandal. Păi de unde rude, dacă el nu are sânge? El e căzut din cer ca un asteroid al milei divine înfipt în gloata pofticioasă. Tot ce mai vrea el să ţină minte din copilărie e mâna lui în mâna mamei, motiv exploatat liric până la epuizare. De fapt, trecutul lui este un breloc pe care-l freacă mereu în mână în lipsă de inspiraţie. Ţine minte tot, dar dă bine să joace în scris rolul detectivului particular care-şi caută memoria.

Arta nu uneşte artiştii, ci doar îi încaieră. Doi muzicieni certaţi la cuţite pot cânta luni bune în aceeaşi orchestră, şi asta graţie notaţiei muzicale democratic distribuită,

internațională, deci neutră. S-au dus vremurile când artistul își scuza identitatea în fața oficialităților și își stima colegii de suferință. Acum el trebuie să strige în gura mare cine e el. De aceea, artistul e legat de tipografie ca salamul de funie. Visul oricărui artist este să se formolizeze în ediții de masă. Nici el nu știe de ce această încăpățânare care îl costă viață, familie și nopți albe. Deh, veșnicia se ține cu cheltuială. Toată vaselina de pe fruntea lui isteață s-ar pierde dacă nu ar fi publicată, promovată, criticată, consacrată. Filosofi cu garoul pe gât, moraliști cu ciorapul pe cap, critici ulceroși, cu critica în funcție de starea lor de sănătate în acea zi, scriitori răspândaci de colici, toți defilează obligatoriu ca să ne curteze atenția.

Rari sunt artiștii care nu cad în manierism – chiar și originalitatea se oprește speriată după vreo zece pagini. Scriitorii și spionii industriali, oamenii la care găsești mereu foaie și pix. Grafomania caracterizează majoritatea artiștilor. La dictatură rezistența prin băutură, la democrație rezistența prin maculatură. Opțiunile politice ale artiștilor au fost mereu un punct sensibil, mulți fiind tentați să pună ulei în candelele puterii. Majoritatea sunt liberali bântuiți de morgane socialiste. Reciclabil ca o umbrelă redegistă, artistul este un supraviețuitor versat. Pentru o gamelă de terci, ar vinde pe nimic toate loturile de pământ din mintea lui. Expert în osanale la minut, pentru niște perechi de mănuși, și-ar trimite la Canal toți frații de cruce. Căpetenie a dezmoșteniților, artistul se proclamă la microfon hristosul artei, apoi abate asupra-și, teleghidat, un raid de țuici din partea casei. Lui i se spune „maestre", căci gloria l-a vitrificat definitiv într-un profet al adevărului, chiar dacă regional. Și, de ce nu, în fiecare

raion trebuie să existe un reprezentant absolut al rasei umane.

Orarul nocturn, sau nocturnic – căci eşti liber să-ţi creezi propria-ţi limbă –, al artistului este un fel de timp sacru. Între orele 22:00 şi 23:30 e răpus de nostalgia cvadraturii lipsă. Între orele 00:00 şi 00:10 devine imaterial. Îşi aude corpul cum se duce la toaletă, cum se apropie apoi încet, cu paşi de cauciuc, de uşă, cum o verifică de clanţă – ca babele –, să se asigure că nu va fi intimidat, violentat, capturat, negociat, apoi adoarme cu insomnia de gât. Dimineaţa este neputincios, ca o pendulă care nu-şi mai poate târî limbile, toată noaptea – ziua artiştilor –, a fost chinuit de muzele masochiste ale inspiraţiei. Artistul este mondial, de aceea, statutul lui locativ este incert, că aşa dă bine. Flotantul absolut, artistul îşi mută casa ca sondorii barăcile. El este un traficant cu claruri de lună, un vânzător ambulant de eclipse. Datornic distrat şi sensibil la elogiul crăcănat, artistul se străduieşte să fie rece la această limbă caldă.

Artistul se uită la Dumnezeu prin luneta întoarsă, să-L vadă mai mic, din invidie. Iar Dumnezeu ce face? Nimic, că nu e revanşard, iar darurile paraşutate artistului nu i le mai ia, că e boier. Lasă istoria să-şi vadă de treabă: istoria abuzează de oamenii ei umili, îi supralicitează. Gloria îşi lapidează eroii cu dopuri de şampanie, în spatele oricărei medalii stând chircită moartea. Artistul se dă mare că nu-i e frică de moarte, dar fuge repede la spital când i se pare că i s-a încurcat un maţ. De fapt artistul, practicantul constant al cunoaşterii de sine, se află mereu pe o altă pistă decât l-ar trimite chiar viaţa lui fizică: moartea şi ce vine după ea. Şi ce altă răzbunare mai mare decât aceasta: nepoţii

artistului să ventileze micii cu tomurile lui savante! Autorii de manuale şi de poduri şi şosele, care au devenit relativ repede oale şi ulcele, gladiatorii-vedetă ai hipodromurilor antice, ale căror nume nu mai interesează pe absolut nimeni, marfarele lungi cu glorie expirată, de o zi, toate duc la înţelepciuni îndemâna tuturor, nu şi a artistului.

Artistul nu e om, ci instituţie. El primeşte afectat condoleanţe, bilete de bancă şi fete în gazdă.

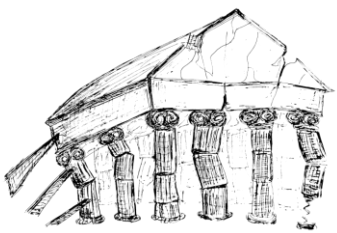

GUŢĂ CU TALENTU' / RUPE OCCIDENTU' | Ο ΓΟΥΤΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ,ΣΚΙΖΕΙ ΤΗΝ ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ.

15. TIPUL SINCER

Sinceritatea este cea mai mare afacere. O organizație tip Triunghiul Bermudelor, în care dacă ai intrat, nu mai poți ieși. Oamenii se vor uita mereu în gura ta și te vor gira, căci odată ai avut curajul să le mărturisești că n-ai chiloți pe tine. Vei fi un guru al adevărului, un războinic al luminii și, cu puțin noroc, vei avea apartament în centru. Te mustri când îți scapă niște adevăruri? Nu-i nimic, învață de la tipul sincer, fă bani din ele! Vrei băi de mulțime? Bagă câteva parade de sinceritate, apoi așteaptă stoic telefonul impresarului! Vrei credit? Cheamă câteva televiziuni, plătește câțiva spectatori, apoi fă un monolog cu pistolul pe masă. După ce îți vei fi dobândit, prin amare despuieri publice, dezlegarea de a nu fi principial, vei da un tun, vei regreta puțin, apoi vei da altul.

Sufletele decapotabile ale tipilor sinceri au fost întotdeauna un miracol extraterestru. Un sincer mincinos e un nonsens, ca un „defect" pe autobuzele care merg. Tipul sincer își poartă-n gură viața, cum își ține cerbul arborele genealogic la vedere, în cap. Tipul sincer este pâinea lui Dumnezeu, ce mai, un lanț de brutării, să dai pâine la tot circul! Misiunea lui este să fie țapul, sau, în funcție de sex, capra ispășitoare. Toate necazurile pune-le pe umerii lui, le va purta cu bucurie, căci le va recicla în biruințe, prin propagandă, prin publicitate. Are și toane, căci e și el om. Îți spune ca într-o glumă că statul în comun sapă amiciția, apoi te dă afară din garsonieră pentru niște crampe lirice, boală divină care se tratează cu singurătate. Râgâie, adică esențializează. Vorbește la telefon până i se

încing plombele, are mâncărimea domnească de a bate câmpii.

Dacă ţii în tine, eşti o bombă cu ceas. Tipul sincer detestă prudenţa pentru că e staţionară; nu riscă, deci nu câştigă. Degeaba i s-a spus că sinceritatea până la piele tot exhibiţionism se cheamă, un fel de gorilă onanistă a inimii. El va continua să-şi stoarcă ciorapii în capul publicului pentru că îi place să-l vadă cum strâmbă din nas. El nu poate şi nici nu este dispus să fie ireproşabil. Tipul sincer se dă drept liberal, un spirit înalt. În plan menajer însă, este o catastrofă, mulţi dintre ei fiind dăscăliţi de neveste discrete, care le dictează ce să spună şi ce nu. Tipul sincer nu menajează pe nimeni, sinceritatea îi este consemnată în fişa postului, deci nu are de întors. Apariţia lui solară printre oamenii josnici (adică de jos) este sanitară. El nu emană numai tainele sale, sortate, ci şi pe ale celorlalţi, brute, căci nu e deloc tentat să le fardeze. Tipul sincer îşi deconspiră sexul din care face parte. Dacă l-ar prinde bărbaţii, ar organiza pe loc un pluton de scobare şi l-ar executa.

Tipul sincer e un bufon; că şi-a dat gaură la curea pe nemâncate, că nu se complică decât în proză, că a întârziat pentru că a ajutat un orb pe zebră, tipul sincer îţi inundă memoria cu etapele diurne ale vieţii lui. O logoree inutilă, o colecţie roz de sentimente şi păreri, un fel de striptis demonstrativ, o impostură glazurată cu franchețe. Tipul sincer îşi scoate masca pentru că înainte de a trage uşa şi de a ieşi din scară şi-a pus două. El respiră natural, în zig-zagul vieţii, are o circulaţie bună şi o digestie perfectă, însă, cu ochii obosiţi ca nişte gerbere ofilite, se vaită că are o conştiinţă perforată ca un bilet de tren.

Apropo, nu vă încredeți în tipii sinceri, au microfoane în măsele! Întotdeauna pe unde trec, ei fac microfonie.

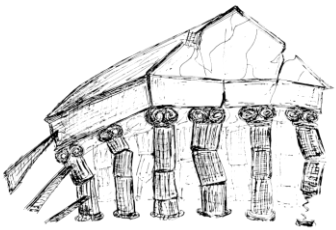

SUNTEM BINE, SĂNĂTOȘI TUN ȘI GOI PUȘCĂ | ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΑ ,ΥΤΙΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΡΟΥΧΑ

16. GURU–UL

Să mă prezint, sunt guru de profesie, m-am născut în Scuteşti, deci nu plătesc nicio dare. Prefer lumânări mari, d-alea de 15 ore, flori proaspete şi fructe aduse cu vaporul, pline de memoria drumului. Când sunt solicitat, ciocănesc uşor în icoană şi-mi deschide Dumnezeu, poftiţi cu acatistele! Am gastrită, nu consum decât iepuri proşti, raţe cu pensie stabilă şi puştoaice semi-fezandate, dependente de vânător. Barbă lungă, poale-n brâu, ochii daţi puţin pe spate, am migrene frecvente de la lumina interioară care mă traversează. Am o tolbă veche, plină cu suflete, posmegi şi marijuana. Sunt curat, port numai cămăşi hippie de la artizanat, pozez în merinos cu o asemenea artă, că-i despartă în păreri chiar şi pe îngeri: sfânt au drac, profet au popă hoţ?

Cine nu iubeşte viaţa, să vină la mine cu o donaţie, ceva solid, nu ştiu, şi-o să-i explic, sub jurământ, ce înseamnă aia glorie vrac. Te lepezi de maşină? Mă lepăd. Te lepezi de salariu, de casă, de nevastă? Mă lepăd, mă lepăd. Bine, fi-vei ucenicul meu, închide uşa, următorul! Lumea mă venerează, acest lucru îmi asigură un confort termic acceptabil, mai ales iarna, când nu-i ca vara, adică ninge, urlă lupii şi se formează ţurţuri. N-am croit eu lumea, nu sunt eu de vină pentru starea lucrurilor. Eu doar fac ce au făcut şi alţii înaintea mea, exploatez cel mai important zăcământ de aici, care nu se termină niciodată: prostia. Pentru mine, prostia nu reprezintă ceva în sine, e precum carbonul, peste tot, o forţă mută prin cantitatea ei covârşitoare.

Staţi la coadă la cârmaci? Na, că v-am luat clanţa, deschid când termin levitaţia. Fac afaceri cu eternitatea, e o splendoare, paradisul se schimbă la fiecare trei secunde, iadul e de un baroc nebun. Exorcismele pe care le fac sunt doar nişte înţelegeri între mine şi drac, colegul meu mai vârstnic, tot cu el prezic, rutină foarte bănoasă, mersi, ce să zic. Mulţumesc cui ştiu eu că am o mândreţe de glandă ipocrită, în perfectă stare, cu care pot să trec uşor prin această lume josnică. Am în beci sticluţe cu absolut, sunt etern, urmează să mor peste o mie de ani, când se va termina lumea. N-am apetit pentru martiraj, fug primul, cu talent, căci sunt atlet şi rabatabil ca o ruletă în retragere. Mă grizonează în secret o junã, par mai trecut prin viaţă, important la orice vârstă e să mimezi sărăcia, asta e cea mai tare predică. Mai greu e cu migrenele, asta de la personalitatea mea abundentă. Când te doare un picior, îl târăşti, mai rău e când te doare capul.

De alfel, capul meu este centrul universului, în el se întâmplă totul. Dacă am capul cu mine, nu-mi trebuie nicio sculă, sunt un tip speculativ. De exemplu, împreună cu locotenenţii mei, în seara aceasta vom poleniza cu un pluton de majorete, vom lăsa sec de trupuri, vom uda plăcerea de la rădăcină, o vom cultiva neotantric, dializă cu brunete. Ne vom demasca ritualic unul pe altul , să mori de râs, vom bea, vom dansa, ne vom băga degetele în urechi să ne auzim sufletul, ne vom întoarce acasă cu pantofii rupţi. Mă voi tunde apoi disciplinar, pentru dezmăţ, mă voi gândi puţin la moarte, apoi voi comanda o baie de urzici. Voi fi un sfânt, oricum, calendarul e deschis permanent.

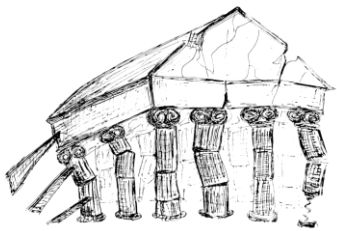

UN MACROU, DOI MACROI | ΕΝΑ ΣΚΟΥΜΠΡΙ,ΔΥΟ ΜΑΚΡΟ

17. TIPUL MÂNDRU

Tipul mândru este un homo erectus care se crede cel mai bun exemplar homo sapiens. El stă cu personalitatea pe frunte ca mortul cu privighetoarea pe piept. Poți să-l urmărești de mic, la portretele de grup, pe scările liceului, cu mâinile în stand-by, cum zace într-o stare de semi-imbecilitate. Mândria este boala imaturității. Ea îți deschide fontanela și uite-așa dai în mintea copiilor. Mândria te dă înapoi, te chinuie, te frige la proțap. Ea trebuie mereu hrănită, adăpată, mângâiată, spălată, pieptănată, puricată. Pentru conștienți, ea e o viespe pe care o accepți ca să nu te înțepe. Cei mulți însă n-o simt, e un fel de căpușă menajeră pe care o plimbi, o culci, o alimentezi cu propriul tău sos. Mândria are și efecte (sero)pozitive: îți dă încredere în tine, te ferește de invidii, ține departe intrușii, te pofte pe scaune de piele, te salvează întrucâtva de gura lumii, care-și va zice: mai bine mândru decât prost!

Tocmai aici am dorit să ajungem: mândria, dimpotrivă, este starea festivă a prostiei, efect al ei. Mândria este patul cald al proștilor, gura de canal în care au căzut isteții prea mult lăudați. Mândria te blochează în aplauzele interesate ale celorlalți, te predă oglinzii în care ai căzut. Mândria e o grindină care strică tot: mândria parentală, acel ambiț prostesc care te pune să îți îndrumi copiii spre meseria ta, mândria dubitativă, când sfântul a cam prins de veste că e sfânt, mândria menajeră, când, din emulație locativă, soția îți cere să schimbi mobila, și rămâneți luni bune cu frigiderul gol. Mândria face și desface războaie, inventează

apartenența la neam și spiritul de luptă. Cea mai simandicoasă dintre anomalii, mândria este o calamitate a omului interior, o schimonosire a omului exterior. Mândria e un delir, o stare de inconștiență.

Tipul mândru, narcisist, are abilitatea unică printre vertebrate de a-și vedea ceafa, are camere peste tot, acestea îi transmit urgent chipul, iar el și-l întoarce și-și zâmbește singur. El poate să se ducă până la ușă ca să se privească-n pat, poate foarte ușor să-și stoarcă coșurile de pe spate, căci și-l cunoaște la perfecție. Tipului mândru, inamovibil, Dumnezeu i-a pregătit o lume în care oricine poate fi înlocuit. O ironie salutară, am spune. Oricum, tipul mândru este condamnat să se chinuie singur: să-și cârpească cu băi trupul lui nemuritor, să se aplece să ia restul, să se înghesuie în tramvai cu atâtea carcase vorbitoare, să suporte ironiile unuia mai mândru decât el, pe care ghinionul i l-a administrat drept șef. Tipul mândru se află permanent într-o cârdășie nescrisă cu gloria. La rându-i, gloria nu alege decât pe foarte puțini, mereu după ureche, nu după merit. Tipul mândru este un supozitor care se topește la succese, diplome și țesălări. De aici și patologiile mândriei, ca megalomania (când eul ți se umflă ca broasca din fabulă) sau minciuna (când nu te mai poți apăra cu adevărul).

În general, tipii mândri se evită ca miresele la ieșirea din biserică. Mulți țin morțiș să-și conserve un antreu la nume: doctor, profesor, arhitect, preot, prescurtat și absolut. De aici și senzația de nor puturos, lung cât o autostradă, pe care mândria o răspândește în jur. Mândrul e inaccesibil ca un gard cu țepi. Până și banalul drum la tomberon devine o procesiune, merge trufaș, ca verbul printre substantive.

Şeful este exemplarul perfect al acestei tipologii. La români şeful are aură. Dacă vrei să te privească, mai întâi trebuie să stai puțin în curte, să te obişnuieşti cu clădirea, un fel de mistică imobiliară, nu dai aşa, buzna, cu cămaşa necălcată şi cu mâinile goale, fără de ofrandă. Zeul de la birou aşteaptă un mic dar, o zeciuială din câştigul tău curat, ca să se dumirească de-l cinsteşti sau nu. Nemişcat, ca un proaspăt operat de apendicită, te scrutează iremediabil, să vadă ce punctaj întruneşti. Lăudăroşenia epocii de aur l-a traversat din plin, transformându-l într-un capitalist corcit, care se laudă cu realizările partidului. Turuie de o jumătate de oră ce umil eşti tu şi ce salvator e el pentru tine, după care semnează indescifrabil, uitându-se neutru pe fereastră.

Mândria clericală este de departe cea mai avansată. Dar, despre acest aspect, cu altă ocazie…

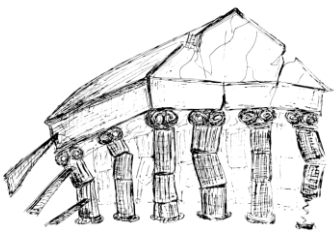

UN MACROU, DOI MACROI | ΕΝΑ ΣΚΟΥΜΠΡΙ,ΔΥΟ ΜΑΚΡΟ

18. HOMO VIDENS

Homo videns este o achiziție nouă a naturii, apărută spontan, ca mușchiul pe lemnul primelor televizoare. Dovleac catodic, homo videns este o prelungire de lujer a TV-ului. El a sărit din start legile fotosintezei, crescând vertiginos în dosul storurilor trase. Stahanovist entuziast al statului pe spate, homo videns e blocat în damblaua colectivă şi priveşte lumea cu legănări line, de hamac.

Homo videns n-are simțul naufragiului. De ani de zile se află-ntr-un picaj comic cu acorduri de clarinet. Stă ca melcul în salată, îl paşte o idioțenie galopantă, dar îşi trăieşte vesel drama. Este aceeaşi ca a consumatorului blocat în magazin, care ştie că nu se poate abține de la a cumpăra. Până mai adineauri vesticii îl aşteptau pe Godot, esticii pe Stalin. Acum nimeni nu mai aşteaptă pe nimeni. Nietzsche s-ar fi crucit cu două mâini dacă l-ar fi întâlnit. Homo videns nu crede că fericirea-i o găină moartă, homo videns râde şi mănâncă. Un mâncău cu o antenă-n ceafă, iată supraomul! O viață de câine de lux, ca-n refren.

Homo videns este omul fotoliu. Din serial în film artistic până vine supa, întrebându-se dacă telecomanda e prin plapumă sau a căzut sub pat. Această cârtiță de apartament s-a identificat cu canapeaua ca musca cu hârtia de muşte. Flotant nocturn al lumilor catodice, homo videns se sperie de pana de curent ca reumaticul de ploaie. Şi are şi de ce. TV-ul este cel mai iubit dascăl: i-a dresat ochiul de voyeur, l-a băgat la şcoala de divertisment, i-a inventat nevoi nebănuite. În lipsă de preoți bolşevicii se spovedeau la poştaş. Acum homo videns are un prieten din

pixeli dascăl în toate. Cultura TV este prosperă, homo videns ştie multe. Ştie că în Statele Unite toţi hoţii de maşini se îndreaptă spre New Mexico, ştie că dacă tragi într-un om cu tot armamentul din dotare s-ar putea să se ridice zâmbind. Mintea-i la pădure, morala a rămas nedansată. Hulpav ca un aspirator pe timpul vieţii tale, TV-ul e chiar un aspirator. Nu-i de mirare că patronii îi vând la ofertă împreună, ca pe nişte fraţi gemeni.

Onor la erou, Batman se întoarce! Homo videns are cultul războinicilor, vrea bătaie şi o are, confortul de a fi mărunt e chiar distractiv. Încremenit în povestea video, homo videns uită oalele pe foc şi copiii pe genunchi. Cu TV-ul în faţă, cercul familiei s-a redus la semicerc. Mii de culori şi tone de singurătate – are, de altfel, şi egoismul unei astfel de stări. În plus, i-au crescut şi pretenţii, s-a emancipat. Acum are religia informaţiei şi urgenţa de a şti tot. S-au dus vremurile buchisirii. Cartea a fost deliberat uitată, ca un urs bolnav în spatele circului. Ne mirăm încă de supravieţuirea burtierei cu litere la filmele traduse. Şi nu numai cartea. Toate virtuţile clasice. Nudismul postmodernului în faţa vechiului e făţiş. Ultimii timizi vor fi puşi în formol, omenirea se va da pe toboganul cu idei trăsnite.

Harnaşamentul reflectorizant al Rosinantei moderne ne arată un lucru trist: în şaua lui Don Quijote stă mândru Sancho Panza! Să ne închipuim decretarea unei prohibiţii generale video. Barca lui homo videns ar lua apă, vâslele i s-ar transforma în cârje. N-ar mai fi mult până la Ziua Venelor Deschise. Rolul TV-ului în legumizarea rasei umane e acelaşi cu al lopeţii în istoria cioclilor. TV-ul sau soba intimă pe timp de iarnă. TV-ul, vidanjorul de la ora

cinci. TV-ul, Show Potemkin sau olimpiada falsului. Până în secolul trecut chimia cinei îți dădea calitatea visului. Homo videns n-are vise. Când doarme tot la TV se uită. Când se trezește își continuă somnul. Sindromul Helsinki, în care angajații băncii fraternizaseră cu spărgătorii, funcționează implicit, fără resorturi. Homo videns e falimentar.

Ce se poate vedea prin ochelarii lui homo videns e previzibil. Piroman bântuit de flăcări, acest aplaudac mecanic bea bere, stă pe spate și se crede executant al loviturii de la unsprezece metri. Acest cobai lihnit după experimente are un imaginar betonat în universul filmului american. Convingerea lui în ceea ce vede e imbatabilă ca râma tăiată-n două. Blestemul idioțeniei s-a întins comic de la oraș la sat, ruralii fiind dependenți de TV ca urbanii de hârtie igienică. Pepene cu pâine, telejurnal, film și găini rămase neînchise. Trenurile blindate ale prostiei defilează acum și pe la poarta lor.

Între timp, tradiția așteaptă, neștiind că s-a mutat stația. Bunul simț și vechile deprinderi s-au oprit la un cântar stradal și-și numără reciproc coastele. Din clasici n-a mai rămas decât un nume de stradă sau vreun răspuns corect la vreun concurs interactiv. Manele la nunta lui Figaro și Mihaela Tatu versus Hortensia Bengescu, născută Papadat. Societatea multi-vizual dezvoltată este într-un nou cincinal, planul de producție a fost îndeplinit, raportăm multiple depășiri de normă. Capitaliștii au ajuns la vorba noastră, acum fac salam chiar și din cele șapte vaci grase din vis.

În anii ’60 un Ion își luase primul televizor în satul lui. Trecut cu bicicleta prin gropile proletare, aparatul se

stricase, iar acum stătea inert pe sală, cu ecranul la drumul mare. Ion îşi luase primul televizor în satul lui. Restul nu mai conta.

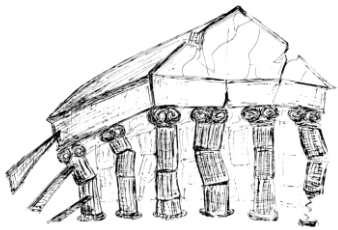

CINE BATE? ELODIA MĂ NUMESC | ΠΟΙΟΣ ΧΤΥΠΑΙ;ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΛΟΔΙΑ.

19. MULȚUMIREA DE SINE

Sunt inteligent, m-am abonat la Știință și Tehnică, sunt norocos, o mătușă din State va crăpa irefutabil, am o virtute deosebită, după ce beau nu fac scandal, mă bag cuminte în pat, sunt viță rară, singurul născut, doar întind mâna și iau, respect natura, nu arunc pe jos, sunt empatic, închid ochii și donez sânge, sunt isteț, îi pup în bot și le pap tot, toți au auzit de mine, sunt invitat la multe onomastici și, prudent din fire, nu beau bere după vin, nu sunt punctual, dar sunt spontan, mă scuzați, vin de la altă nuntă!

Sunt burghezul up-gradat, cocktailul care a făcut un ou, sticla care trebuie mereu să cadă în picioare, viața e dură, o tratez cu bere neagră, iodleruri și castraveți post-mortem, am randament exponențial când mă unge vreun patron să-i împing dosarul, mi-am tras sistem audio, acum aud stereo cum vine dezastrul, sunt cvasi-superstițios, nu dau drumul la popă, la țiganii cu capra și la vecinii cu cheta, mulțumesc bunului meu simț că nu mă interesează politica, sunt discret, stau unde întoarce autobuzul, liniștea pădurii m-a făcut, pe alocuri, poet.

Am tras din greu pentru ce am, cum urc pe munte mă trag în poză cu mașina, să nu uit pe unde am dus-o, sunt la punct cu știința, îmi extrag viciile prin hipnoză, îmi permit, deci, să mă detașez de ceilalți, citesc numai de la Humanitas, sunt tare în apărare ca Tigran Petrosian, am un veritabil instinct de conservare, dacă s-ar sparge barajul, eu aș fi primul supraviețuitor, sunt spiritual, lipsa accidentală de lirică intervine doar când am datorii prea

mari, nu mă deranjează cămătarii, mă bucur de viață, că e scurtă, pui murăturile și nu știi dacă le mai apuci.

Sunt citit, am o facultate la bază, cunosc fiziologia scrisului, după zece fraze ți se face foame, de aceea am și renunțat, mai bine editor, ăștia sunt demiurgi, pot răsturna dictatori, pot ajunge preşedinți la F.S.N., apoi chiar șefi de stat! Sunt ambițios, în cinci ani mi-am plătit garsoniera, la maraton sunt printre primii care iau startul, sunt intuitiv ca eul feminin, sunt optimist, am doar trei secunde de părere de rău, mai mult nu pot, sunt de cursă lungă, în ritmul ăsta o să prind Apocalipsa, să vezi câte o să mai filmez!

Mă întreabă lumea ce mai fac, le spun că muşchi, sunt mucalit din plictiseală, aştept să pice o minune, munca te prostește, nu am probleme de serviciu pentru că mă pot abține de la adevăr, am și o maximă celebră, făcută de mine odată, la un brad, printre flăcăii de la bloc: „numai cei care nu se pot abține de la adevăr o dau în bară!" Iubesc viața, am vocația civiliei, mă caut regulat de diferite boli, am o gură celebră, numai porțelan, mi-ar plăcea o excursie în Dubai, ca toată lumea, să ai slugi ca la Formula 1, poate la anu'.

Respect tradițiile, rudele m-au somat să mă însor, le-am făcut pe plac, la miezul nopții m-am dat furat și am fugit unde se înfige pioneza-n hartă, aveam motive întemeiate, fără știrea mea, în propriul univers mai era cineva. Un singur lucru nu îmi explic: de ce nu m-a mai căutat nimeni?

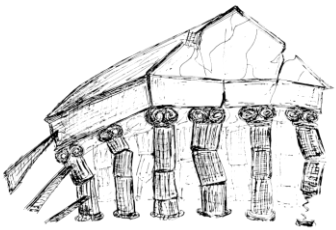

BATEȚI TREI PAȘI ȘI CÂNTAȚI CU STÂNGUL | **ΧΤΥΠΑΜΕ ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΕ ΜΕ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ.**

20. PIELE-GOALĂ

Ne tragem din peşti, ca damele de lux, ne culcăm mai îmbrăcaţi faţă de cum umblăm pe stradă, am ajuns rău, suntem neamul lui piele-goală, ruturile noastre cumulate au crescut temperatua globală, miliardele de iubiri interzise lucrează indi-rect şi topesc gheţarii, instituţii grele, vechi, conservatoare, ăştia se pornesc la vale şi ne decalotează polii, barajul se va rupe şi ne va surprinde cu fermoarul descheiat, vom muri de înec prin sufocare! Trăim jalnicul timp al lui fund-gol, obsedaţi de felul în care cade soarele pe pielea noastră-ntinsă, pielea e magnifică, produce o dulce paranoie de care suntem dependenţi, dar pe tăcute. Plătim o mică taxă şi gardianul, corect îmbrăcat, amabil şi prudent, ne face loc printr-o portiţă pe plaja primăriei ca să ne bronzăm egal, pe toate părţile, alături de alţi cetăţeni contribuabili, cu aceleaşi probleme. Este pentru prima dată în istorie (oare?) când ne dezbrăcăm voit, cu predilecţie, ca să fim aplaudaţi. Ultimele piei goale, prigonite, biciuite şi împunse fuseseră dezgropate de aliaţi la Auschwitz şi expuse, ca să arate lumii faptele de vitejie ale arienilor, pieile albe dintr-o ţară mică dar precoce a Europei. De atunci s-a produs o schimbare bruscă: decât o piele acoperită şi rece, mai bine una goală şi caldă!

Cercetătorii sunt de părere că pornografia de azi, populară şi atroce, vine din vechea idolatrie pentru trup, rezistentă şi aprigă, care ne paşte ca o bombă neexplodată. Concluzia s-a conturat mai bine după ce arheologii turci au descoperit la trei metri sub nisipul din staţiunea Kusadasî un fund bombat şi epilat de filosof hedonist,

presa scrie că ar fi chiar al maestrului Epicur, expertiza medico-legală sugerând că bietul dos şi-a găsit sfârşitul în condiţii suspecto-erotice. Nu mai putem opta să fim pudici, cum întorci capul de la funduri, dai cu nasu-n sânii Tanţii, popular numiţi şi ţâţe. E aşa o lipsă de haine pe oameni ca odinioară în vremurile grele când cămilele făceau grevă pe drumul mătăsii, vulva e peste tot, e la tot boborul, deschizi aparatul de văzut şi te umpi tot, te spurci adicătelea, ea e multă, tu eşti scund. Suntem plini de erotism, brichete ambulante care de-abia se abţin să nu ia foc, străbătuţi de o morală permisivă, flască, cu urme de ou sau de lapte, cum scrie pe ambalajul biscuiţilor. Arta s-a erotizat irevocabil, scrisul s-a liberalizat, şi dacă nu bagi în text câteva făcălețe şi un tuci generos, editorul nici nu te priveşte. Falusul, cimentul trăiniciei, s-a băgat, aşadar, în toate formele artistice, s-a clasicizat adică, virtualele studente cad pe el la bacalaureat, plâng puţin, dar îşi revin.

Ne place să fim goi, să ne dovedim că ne-a căzut părul de maimuţă lipit cu aracet de nişte filosofi acum două secole, ne place să ne mirăm cum am evoluat cu brio, suntem goi puşcă, bolovanul inopinat şi mare care va veni asupră-ne din cer ne va surprinde-n fundul gol admirându-ne-n oglindă. Suntem goi, roboţei în pielea goală cu sufletele zero tăiat, dezbrăcaţi din senzualitate şi din raţiuni de fotosinteză, să cadă mai bine soarele pe noi, să ne umple de energie erotică. Suntem goi puşcă, tribali din fundul junglei, pe care încă nu i-a descoperit nimeni. Mamuţii au dispărut, dar noi am rămas ca proştii, cu măseaua de minte, fără nicio funcţie, cu noada, dar cu coada în faţă, relicvă a comicăriei numite de evoluţionişti savant „întoarcerea în apă”. Suntem în primă evoluţie,

organele în plus, creierul - de exemplu -, vor dispărea şi ele, evoluţia continuă, tăiaţi cozile la câini să vedeţi dacă mai apar, tăiaţi coada la curea să vedeţi cât de incisivi veţi fi! De un veac ne tot dezbrăcăm, din cincinal în cincinal, spre stârpirea moralei şi propăşirea ştiinţei, am lucrat bine la asta, am făcut-o evolutiv, ca la striptis, în etape, minijupul a fost ultima verigă lipsă spre marele-fund-gol ameliorat de funia numită chiloţi tanga.

Peste tot, vulva cheamă falusul: de la rutul palmat de la serviciu până la boncăluirea surdă, aproape continuă, de pe trotoare, de la ochii sticloşi ai bărbatului nemâncat, dar băut, care întreabă obraznic la carmangerie „cât aveţi pieptul, doamnă?", până la dezmăţul oficial, rutinat şi rânced, care se încheie cu celebrul film porno. Dacă senzualitatea e repetitivă, pornografia e totalitaristă, anihilatoare. Filmul porno este o calamitate ontologică extremă, o tragedie antică cu urmări planetare, o hulă a formei care-şi scuipă fondul, o schizofrenie a actorilor care şi-au lăsat sufletele în garderobă, printre hainele cu care au venit la studio şi le-au plonjat în trupuri, le-au turat forţat ca să pozeze epopeea trivială şi dementă a regelui nud-spart.

Niciodată falusul şi vulva n-au fost mai libere la vedere ca în timpul nostru blasfemic. Sexul s-a democratizat, pieile goale le găseşti pretutindeni, întinzi mâna şi le iei păstrate-n turnesol de pe tarabele cu ziare, aşteaptă să le iei din cârlig, să le duci acasă, a se consuma la frecvenţă joasă! Şi nu subestimaţi, sexul merge dincolo de cimitir, unele văduve bărbate, pătrunse de grijă, se oferă postmortem, erotico-eroic notabilităţilor, ca să aibă şi soţii lor reci ceva cald pe lumea ailaltă, bogdaproste, Leană!

Ferice de strămoşii noştri care se bronzau cuminţi în fundul curţii, descheiaţi puţin la guler cu bocancii sub cap, să vadă apusul, ce frumos! Astăzi vulva-i la vedere, curentează ca meduza, ne-a sărit de tot tabloul, ne lăsăm dulce-sabotaţi, ca nişte bolnavi pe ducă, dependenţi de morfină, cu sufletele îngropate de vii în pielea supremă pe care am slujit-o toată viaţa şi pe care au apărut, suspect, mici pete negre, aleluia!

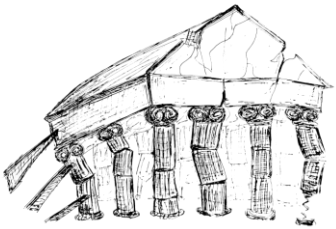

CASTRON PE PLACUL ORICĂREI GOSPODINE CU FUND ROTUND | Η ΤΣΑΝΑΚΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΚΩΛΟ

21. GENERAȚIA ABUNDENTĂ

Generație abundentă, distanță plăcută, istoria a-nceput să ne despartă! S-a dus familia proletară, tatuată pe braț cu sticla de lapte! Vremuri apuse, cu alți copaci, dispuși în alte locuri. Sirenele din creion chimic ale strămoșilor noștri de la bloc au fost făcute prost, și-acum se șterg încet-încet. Ascultă tinere, uită-te în ochii mei să vezi ce-am văzut eu: n-am văzut nimic! Penuria reperului fură nordul tinerimii băștinașe și de peste tot. Cascadorii râsului. Totul este comic și de luat în râs, se râde chiar și la sinucidere. Se cască sincer și se scarpină pe îndelete. Ceasul Apocalipsei și cu cel din perete aleargă gâfâind, unul spre altul.

Întru așteptarea acestei mari coliziuni, generația abundentă și-a întărit rezervele: bere, cartofi pai, hamburgeri, înghețată la cornet, filme descărcate și spray-uri cu bilă. Până atunci, recreație, nimeni nu este mai presus de lene! Cu capul pe spate și cu mâna pe testele de istorie, trageți pe nas cenușa strămoșilor și visați-vă la Călugăreni. Ridicăm un joint stoic, cu fruntea sus, în cinstea ostașului fără număr pe spate! Generația abundentă fumează tot : câtă frunză, câtă iarbă, turcii sunt fumați retroactiv, rămânând doar în turban. Codrii antici ai Vlăsiei sunt tocați mărunt, rulați și aprinși la capăt. Lui vodă i s-a fumat loboda prin care se plimba, pălmașului i-a dispărut cânepa lăsată la zvântat. Trași pe roțile platanelor, dușmanii sunt făcuți pulbere și inspirați cu paiul. Nimic nu va rămâne verde.

Cola și mentol, încercați ca să vedeți ce iese. Goana după trăzneli este predilectă, doar o viață ai de murit.

Generaţia abundentă nu aşteaptă, stoarce măduva lumii, bând-o cu sifon. Puştoaice patriote, eventual virgine, plimbă până la ameţire câinele prin parc şi râma prin telefon. Cavaleria pe role bate discret în retragere, de ispite trebuie să fugi uşor, ca să te prindă. Vremuri de dulce, dulciuri de post. Pentru generaţia abundentă lumea este ca cea de dinainte de Adam, fără nume, care-şi aştepta naşul: ce nume să mai dăm lucrurilor? Scretch-uri, beat-uri, simfonii pentru două acordeoane şi ţambal. Muzica provoacă dependenţă, tânărul fără căşti suferind ca un câine legat la capul viei. Sensibil la nou, şeptelul manelist nu scapă niciun disc : ne place Guţă şi vrem şi la pachet!

„Let's wear plastic!" Dacă piaţa o cere, generaţia abundentă poate fi şi bucolică : feciorele pot poza migălind un goblen cu Paraziţii, flăcăii, cu perucile lui Greuceanu pe ţestele lor punk, pot repara buteliile celor de la Sistem. Înainte fetele bune de măritat erau puse să cânte la pian şi să vorbească franţuzeşte. Azi puştoaicele sunt sănătoase, nu mai prezintă nicio pată de cultură. Cu un mândru trecut utilitar, mamele lor le-au învăţat că nu face să citeşti prea mult. Enciclopedismul este azi o bancă pe care zeci de elevi şi-au notat materia de copiat. Sciatică mentală şi platfus lexical. La puştiul recent terminarea propoziţiei este un mister, începerea ei o interjecţie. Acest blocaj infantil se vede pe zidurile muncitoreşti, devenite, postmodern, pişoare lirice pentru junii care se isterizează plastic.

Nu vă pripiţi, generaţia abundentă nu râgâie de fericire! Sacrificabil ca un pion în deschidere, junele de mai la deal a fost legat fedeleş şi expediat la şcoală. Acum îndură cu pumnii strânşi tirania celor cincizeci de minute de dirigenţie. Profesoara explică funcţionarea anticilor. Ce

fericire pe ei! După ce mâncau culcați, îi durea puțin în cot, apoi adormeau împăcați. Înainte parcă se trăia mai bine : Ulise făcea liniştit pluta spre Itaca, fără somații și fără geamanduri, Samson respira liniştit şi auzea cum îi creşte părul, iar sabinele nu considerau că au fost răpite. Acum totul este relativ, nici măcar kilul nu mai e kil, ci opt sute de grame. Cercelul din nară îl jenează cumplit la suflatul nasului, jumătatea de tricou i-a blocat rinichii. Nu mai poate, trebuie să tragă un fum, iese, caută după brichetă, dar costată că țigara i s-a rupt iremediabil. Trebuie să nu se mai gândească la ghinionul lui ființial ; mai bine ar naviga, dar exact acum netul cade glorios. Viaţa aceasta este insuportabilă, nu ştiu alții cum o îndură până la capăt.

Scoate briceagul și zgârie : „În această bancă m-am luptat cu somnul. Într-un final, a învins!”.

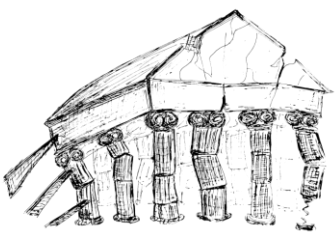

ALIANȚA RUDELOR DE GRADUL DOI | ΗΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΑΠΟ ΕΠΙΠΙΕΔΟ ΔΥΟ

22. HALLOWEEN. CÂNTECE DE PETRECANIE

Dacă religia se exporta cel mai bine cu vasele antice de comerţ, astăzi comerţul face religia. Şi aceasta chiar la el acasă, adică pe vapor. Căpitanul de husari Harry Potteră îşi debarcă discret poteraşii. Îi va trimite ca spioni dezinteresaţi, bonomi şi cu pohtă de cash. El ştie că piatra filosofală e o abstracţiune. El ştie că prostia e singura găină cu ouă de aur. De aceea, va stoarce aurul din buzunarele entuziaştilor trendului.

Bine aţi venit în ţepele lui Vodă, Primăria Bran şi Castelul Groazei vă oferă spaime romantice şi groaze la pachet! Cu samurul pe spate şi cu mustăţile unse, Ţepeş-Vodă taie vârtos, din parcare, bilete pelerinilor adrenalinei. Ei au plătit, deci pretind. Aşa că vor avea un Halloween rustic. Vodă are parte de câştig bun din comerţul cu acadele cap-de-mort, în expansiune la porţile Valahiei. Expert în sabotaje rutiere, Măria-Sa-mpânzeşte ţinuturile cu ardei scopiţi de rod şi umpluţi cu praf de puşcă. La noapte, vrăjmaşul va da buzna, năvală cum îi place-a spune. Boiarii, fani ai dovleacului copt, jubilează. La fel şi norodul spărgător de seminţe rotunde ca galbenii din pungă. Astă seară omul care-aduce bezna va intra-n cetate.

Vodă a pus străji cu usturoi la grindă, morţii au fost unşi cu alifie anti-înviere. Divanul s-a înghesuit în sobele înalte de la curte şi-şi rumegă încetişor giubeaua. Fura-se-va părintele bostanilor din lumea-ntreagă? Rămâne-vor veliţii făr' de-arginţi curaţi şi Vodă fără de paftale? Ascuns

sub şapte lacăte, Marele Dovleac doarme un somn galben şi dulce-amărui. Valahii ţin la el ca la sarică, exportul de astfel de bostani e pâinea lor şi-a pruncilor ce-i udă. Neamurile toate se dau în vânt după bostanul valah, zice-se că-l alungă pe ducă-se pe pustii şi mai departe.

Plocon balaurului. Vodă, ca în fiecare an, are diplomaţia să nu se bată-aiurea. Monopolul dovlecesc va rămâne la el, turmele de ţigăi, de robi şi de roabe vor rămâne la vrăjmaş. Proptiţi în sânețe, bravii noştri paznici cu gust pentru bătaie rămân proşti în faţa luminăţiei tronului. Omul care-aduce bezna iar le-a scăpat, ajunge-l-ar opt criveţe şi-un ger de Bobotează! Vodă a decretat veselie generală, norodul să se desfete cu dovleci vârâţi în sobă. Zdrobitu-s-au puterile răului, fantomele-au fost puse la-ndreptat cuie de raclă. Vodă e necruţător cu duşmanii pungii lui. Pe moroii iute-scăpători din humă i-a pus binişor la răcoare – lălăi-vor veşnica cu gurile pline de propria colivă. Vajnic dedaţi la sânge fecioresc, vampirii pusu-s-au la proţap, şi fost-au straşnic botezaţi cu mujdei. Stafiile, hoaţele ne-ndemânatice-ale Marelui Dovleac, fost-au dezbrăcate de cearşafurile lor şi trimisu-s-au pe miriştea lui Iosafat, în pământul oaselor albe. Imobilizaţi pe năsălii, godacii fripţi apasă greu masa lui Vodă. Colinde de Halloween şi vinuri de viaţă lungă, măsline umplute cu sâmburi de măslină şi peşti mucenicind pe jerăgai. Potop de s-ar stârni şi acest praznic furtunos nu fi-va turburat.

Stele cu coadă şi cai verzi pe câmpiile albe ale lunii. E vreme de dat în bobi şi de speriat megieşii paşnici. Prăsiţi în fântâni rele, vârcolacii fi-vor puşi să bea cu şpriţ cenuşa trupului. Liliacul, rudă cu-ntunericul, va fi-mbiat cu lavandă, prins, decapitat şi lansat în Cosmos întru a lui

cucerire. Harry Poterră s-a fript, pe valah nu-l înşeli cu una, cu două. Va încerca într-alt timp, dar tot aici, la nepoții naivi ai acestor țărani încăpățânați şi ironici. Ei ştiu o frecție logică la un cap de lemn : nu poți alunga urâtul tot prin urât. Cuiul nu scoate alt cui decât în bricolaj. Nu-l poți alunga pe dracul cu masca lui pe față şi nici nu-l poți îmbuna cu poale-n brâu. Iar dacă-n cărțile cu buchi urâtului i se spune frumos, atunci urâtu-acestui praznic n-are nimic vrednic de privit.

Bezna din bocanci ni s-a urcat la cap. Unii mai trag nădejde-n forța maternală de la Apaca. Aceia încă visează aerisirea acestui neam sortit să-şi câştige luciditatea numai la Loto. Şi aceasta numai la Apocalips, când se va da pe față faptul că Marele Dovleac era, de fapt, capul fără ochi al gânditorului de la Hamangia, obosit de-atâta cogitație.

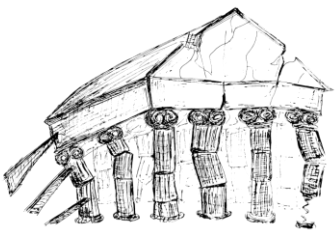

CRED CĂ CINEVA UMBLA NOAPTEA PE BLOC | ΠΙΣΤΕΥΩ ΟΤΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΕΡΠΑΤΑΙ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ ΠΑΝΟ ΣΤΟ

23. INSTINCTUL DE CONSERVARE

Vine din ereditate cu două degete în gât, ca toți bărbații mahmuri din care vii, gradele de rudenie la control, te rog! Iisus Hristos a venit să-l contrazică, S-a dat singur la moarte. La mese cu vameşii, la harţă cu interlopii, în Templu, cu mâinile goale în faţa lui Iuda, blindat de nătărăi, venit să-L prindă. Funciar, bărbatul este mai egoist, mai fricos, n-are simțul jertfei. Pentru bărbat, dacă ai păpică şi căldurică, ai totul. El își face rate pe mulți ani, să alunge moartea cât mai departe şi, cățel al propriului instinct de conservare, devine lacom sau, dacă vreți, începe să adune bunuri. Frica de vid, coada la ouă, partajul şi succesiunea, târâşul pe coate printre ani, minciuna, grija pentru imagine, milioanele de procese care se țin zi de zi în întreaga lume pentru o înjurătură în trafic, promiscuitatea coitului cu care-ți duci arogant mai departe numele tău inutil, de mic-burghez, iată câteva eşantioane ale gloriosului instinct de conservare care-ți ține sticla sus, să nu se spargă, în timp ce tu, alcoolizat, cazi în şanț la modul filosofic, adică într-o rână şi cu capul dat pe spate.

Instinctul de conservare este vătaful invidios pe care viața organică l-a pus să-i păzească legile, viața organică fiind epopeea strălucitoare a microbilor, cele mai de succes vietăți din univers. Viața, jos pălăria, e peste tot: zgomotul deltei pline de libelule şi de braconieri căpoşi care trebuie să prindă ceva, digestia perfectă a soțiilor de militari, grase şi fericite de pe urma războiului, sforăitul gros al vecinilor, avertismentul lor viril că încă n-au murit. Slugă de carieră, instinctul de conservare serveşte viața, dar cu principiile

cinice ale unui valet: calculele meschine pe care ni le facem la groapa rudelor, frica de injecție, Fisc și Apocalipsă, crucea pe care o tragi speriat în vamă la Nădlac, îndoparea cu antibiotice, datul pe la biserică așa, din folclor, pentru a evita tuciurile cu păcătoși de pe lumea ailaltă, drama scriitorului care trage nădejde să-i rămână casa muzeu, nu butic, cum vor nepoții.

Instinctul de conservare a inventat pentru muritori prudența, bunele obiceiuri burgheze: conservarea prin temenele, laude și plase a relației cu șeful, limbile convinse pe mâna care îți întinde pâinea, de parcă nu ai merita-o. Legea oficială a junglei, decretată absolut de profesorii de biologie, cere cu necesitate existența unui for care să asigure supraviețuirea. Și, de ce nu, instinctul de conservare se leagă de dexteritate: găsirea miresii acolo unde fug toate, sub Arcul de Triumf, dezertarea propice a celui din linia întâi care știe că oricum, războiul e pierdut, starea matinală de popândău în care te bagi la servici așa cum a făcut tata și bunicul la timpul lor ca să îți fie ție bine. Instinctul de conservare a dat civilizației adevărate instituții rămase în picioare până în zilele noastre: ipocrizia, sora de sânge a oratoriei, fuga ca variațiune comică a aceluiași instinct, depozitele bancare, războiul, complezența sau arta de a nu ne deranja alunițele. El se termină la om prin dorința idioată de a nu mai muri niciodată, îi umple omului de rând șifonierele de țoale și dictatorului țara cu statui.

Instinctul de conservare ne-a dat, totuși, o deprindere salvatoare la vreme de prigoană: poți fugi mai bine cu fustele în cap. El ne îndeamnă cuminte să încercăm

ciupercile pe soacre şi să nu dăm cocoşul din mână pe cioara de pe gard.

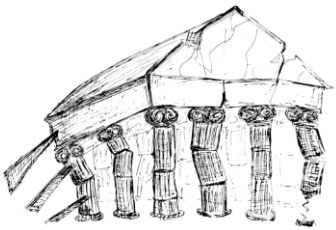

NU-I DE PURCEL, CI DE AŢIŞOARĂ | ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΩΣΤΗ

24. CETĂȚEANUL

Un cetățean se târăște de-a lungul muchiilor paralelipipedului V.I.A.Ț.Ă. plecând optimist din punctul V și terminând ursuz în punctul Ă. Suma tuturor muchiilor este de 62 de ani, lungimea unei diagonale fiind o descălecare pe săpun din cadă, un cinic stop cardiac într-o banală ceartă casnică, un anunț apocaliptic de 1 aprilie. Subiectul are 80 de kilograme, 1,78 metri, o facultate la stat și doi copii la casele lor.

Aflați:

1. Masa de sare dizolvată în corpul lui robust, 90% apă cu clor, de la robinet, în medie, anual.

2. Distanța temporală dintre A și Ț, ținând cont că la vremea lui, subiectul s-a căsătorit din interes cu o fată de bani-gata, socrul a murit subit și el a divorțat natural, recăsătorindu-se din dragoste cu actuala tovarășă de rate.

3. Soluția reală pozitivă a ecuației ”soț/soție/amantă=x”, ținând cont că spărgătoarele de casă au și ele ardere internă și, deci, trebuie și ele să mănânce ceva.

4. Reprezentat în cifre, idealul său material este 9 la puterea n. Deduceți, așadar, în condițiile frustrării general valabile a bugetarului de rând, dublul eului său niciodată satisfăcut.

5. Se consideră obediența la servici motiv de subzistență. Calculați pătratul capului șefului său ierarhic, în condițiile în care chiar și concediile medicale sunt acordate ca pe o bunăvoință, o înțelegere a faptului că da, angajatul și arupt piciorul în schimbul doi.

6. Se consideră familia lui, din raționamente livreşti, un minunat trapez isoscel. Precizați în ce fel va determina frumusețea fizică a noii lui colege continuitatea estetic-geometrică precizată mai sus.

7. Dacă în fiecare lună are o criză de rinichi, o decepție de la neamuri şi o întârziere inadmisibilă a salariului, calculați cât timp o va mai lungi.

8. Aflați câte elemente raționale conțin gesturile lui de a strânge tot mai multe bunuri, de a le depozita şi de a le întreține pentru imaginea lui publică şi pentru satisfacerea propriului orgoliu că iată, n-a muncit degeaba!

9. Dacă în fiecare zi dispar ezoteric din cămară un litru de vin şi două beri la cutie, calculați debitul verbal pe care trebuie să-l suporte locatarii în atare situație.

10. Subiectul joacă barbut cu cumnații, vor să împartă drept o viroagă, moştenire. Determinați probabilitatea ca pe fața de sus a zarului să apară un număr par şi calculați sinusul unghiului ascuțit în care cade subiectul, ameţit, după partidă, pe polei, în condiții meteo nefavorabile.

11. Determinați probabilitățile în care un observator afalat în punctul C, ar sări în ajutorul subiectului întins pe gheață, cu conştiința abolită. Calculați distanța de la observator până la portofelul păţitului, căzut în apropiere. Transformați sub formă de fracție ireductibilă procentul de viață rămas în păţit şi calculați moral-jurnalistic faptele bune pe care acesta ar fi trebuit să le facă în viață şi nu le-a făcut.

12. Demonstrați teologic-nazal că tangenta pe care necazul o face în viața lui pur instinctuală nu influențează cu nimic atitudinea lui vizavi de existența unei vieți

spirituale. Calculați apoi valoarea de adevăr a propoziției: „Nea Romică a trăit înțelept”.

13. Fane, fiul său cel mare, numără din unu în unu, crescător, cronometrând ultimele clipe ale subiectului depus la Urgențe. De fiecare dată când rostește câte un număr, el ridică un deget în ordinea: degetul mare, arătătorul, mijlociul, inelarul, degetul mic, degetul mare, arătătorul, mijlociul etc. Care deget ridică la 233?

14. Desenați chipul doctorului cardiac care îi va liniști rudele, informându-i sec că, în sfârşit, a răposat. Determinați cardinalul mulțimii F care se va strânge la groapă, luând în calcul şi faptul că toată viața a fost un egoist, un mâncău şi un invidios.

15. Sufletul său circular, imposibil de demonstrat algebric, zboară acum deasupra propriei colive, la 3,5 metri înălțime. Când slujbaşii îi cântă Veşnica, el se poate întrezări, o milisecundă, ca o umbră difuză în formă de strachină. Calculați aria umbrei, ținând seama că subiectul nu a dat nimic toată viața, i-a chinuit pe cei dragi, iar pe taică-su, fost ilegalist, l-a îngropat fără slujbă, aşa, din principiu.

16. Subiectul a murit şi a aterizat în ceea ce babele numesc iad. El stă acum cu picioarele sufletului într-un teren în formă de dreptunghi, parțial inundat, rece, într-o semi-gravitație agasantă, provocatoare de stări de leşin periodice. La depărtare, pe fluviul Judecății, drepții, în corăbii late, urcă în amonte. Calculați de câte parastase, oale, străchini, mese, scaune, prosoape şi leturghii are nevoie subiectul pentru a-şi putea schimba deloc comoda situație imobiliară.

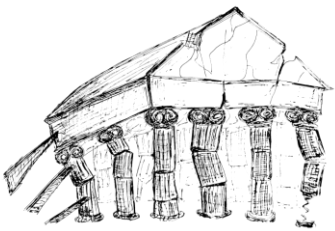

NU EXISTĂ SĂ EXISTE CETĂȚENI CU FEȚE TRISTE | ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΛΥΠΗΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΣ.

25. MILOGUL

Meserie veche, respectată, a dat pâine multor escroci de treabă. Să cerşeşti presupune dexteritate şi asumare lirică a stării de milog, a patra stare din natură, difuză, starea de săpun, una care împrumută câte ceva din fiecare, o stare care-l face pe milog să scape din mâinile oricui. În primul rând, cu orice risc de bătaie la secţie, nu trebuie să ţii actele la tine. Chiar şi banii pe care îi strângi de la poporul milos din fire trebuie să-i pasezi imediat, la două ore, asociaţilor, apoi s-o tai pioniereşte către altă destinaţie, să ţi să piardă urma, să te uite fraierii. Un milog expert nu se leneveşte, nu freacă toată ziua treptele unei singure biserici, el face pelerinaj pe la toate şi aceasta nu din diversitate, ci din convingerea că un artist trebuie să fie, în primul rând, discret. Rigoarea asta deontologică ar frapa mulţi intelectuali, aroganţii ăştia care şi-au stricat vederea prin biblioteci ca să facă foamea cu studiile superioare terminate.

Pe milogi s-ar putea scrie cele mai vii cărţi! În privinţa alegerii handicapului, milogul este liber schimbist, cu proprietăţi fantastice de avatar: azi poate fi ciung, mâine olog, poimâine orb, eu vedere de-aş avea, zice, pe nimeni n-aş supăra. Dacă se enervează, poate să-şi bage piciorul sub fund, să se tânguie că l-a pierdut la revoluţie. E un scamator exersat: poate să facă să-i dispară extremităţile, să rămână pe spate ca gândacul lui Kafka. Poate urla apocaliptic, lovit frontal, vai, de foame, şi, săltat la secţie, poate amuţi ca un ton în ulei. Dacă nu îl plăteşti că ţi-a murdărit parbrizul cu zoaiele lui poreclite detergent, îţi dă

el rest când pleci, dintre dinți, discret, pe lunetă. Un milog versat nu trebuie să se certe cu nimeni, toți cetățenii sunt clienți buni de tras pe sfoară. Oricum, dacă s-ar desființa bancnotele, milogul n-ar mai mai întinde mâna, asta din respect pentru meserie.

Starostele milogilor nu mai munceşte, că a muncit o viață. Cel mult dă lecții novicilor, coborându-se în stradă şi contorsionându-se cu talent, atrăgând banul public, acea piscină olimpică în care se scaldă cei de la putere, adică milogii care au dezertat, care şi-au pus cravată şi s-au făcut hoți. Cu ochi expert examinează la rece manevrele de toamnă, e cam frig, ordin, de azi veți trece la căciulă! Hai, pandurii taichii, încălziți-vă cu-n Aliluia! Domnul miresică, vă rog, am şase copchilaşi acasă, dacă puteți! Milogul are un apetit pentru evenimentele publice, acolo omul trebuie să dea, să se arate filantrop. El are mâncărimea de a-ți sări în față tocmai când nenea cu camera te-a prins în obiectiv şi vrea să te facă erou. Milogul este un bun psiholog, deh, fişa postului, te citeşte precum chinezii ora în ochii pisicilor. De felul lui, milogul e cinic, are o dispoziție zero pentru reacție, lasă lumea să se scufunde, aşa îi trebuie. El se roagă pentru pace, căci dacă ar veni războiul, l-ar concentra şi ar muri ca prostul, fără niciun sens.

Respirația lui inteligentă de trompetist îl ajută pe milog să-şi ducă până la capăt rolul lui apostolic de preş de carieră. Milogul umple vidul de morală şi asta se lasă cu bănuți buni, cinstiți, lacrimile lui de constipat au efect în timp real, căci dezgheață trecătorul, îl face mai bun, mai înțelegător cu viața pe care statul i-a impus-o. Milogul e, aşadar, o instituție, insectar public, el e durerea acestei

lumi ticăloase, dați-i deci, ca să nu ajungeți ca el, Doamne ferește! El e durerea mea, a ta, are la gât un colier din pietre de rinichi, e chinul ambulant dar demn, vorba frizerului, ține capu' sus! Anonim ca un drum comunal, milogul are vocația de a le arăta celorlalți că se poate trăi și fără o situație materială stabilă, dambla pe care cetățenii o socotesc însăși rațiunea vieții lor: a strânge, a o duce bine înconjurat de lucrurile tale.

Un mesaj de la milogi: nu vă cumpărați becuri prea multe, că nu va mai ține mult! Va veni sfârșitul lumii, se vor punele mesele de judecată! Iar noi vom fi acuzarea.

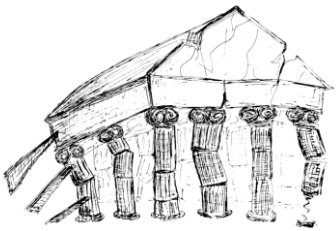

HAI CĂ V-AM ADUS ARDEI, MAI AVEȚI SĂ-I UMPLEȚI |
ΕΛΑ,ΕΧΩ ΦΕΡΕΙ ΤΙΣ ΠΙΠΕΡΙΕΣ, ΤΩΡΑ ΝΑ ΤΙΣ ΓΕΜΙΖΕΤΕ

Chapter **three**

NEPOȚII LU' TATA-MARE

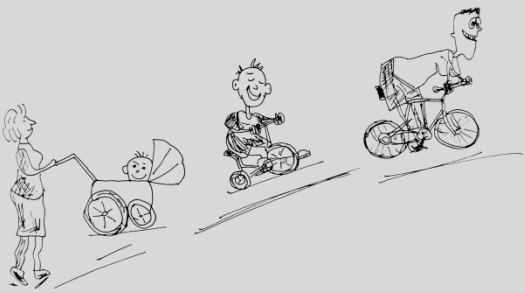

26. ETERNUL MASCULIN

Slavă vouă, cutrelor cu şorţ, care aţi împilat neamul bărbătesc!

Trib păros şi mincinos, bărbaţii sunt încarnarea fricii de foame şi de sărăcie, fardat numită supravieţuire. Masculul e setat pentru supravieţuire cu o admirabilă fugă, zisă şi experienţă în retrageri, deţine o minunăţie de limbă, dulce, perfectă pentru mâna celuilalt mascul, zis şi şef, care îi dă cu ea o pâine. Fizic, masculul e în general urât. Crăcănat de la gropile preistorice, deh, racilă veche, urât mirositor, expectorant, gurmand şi obez, masculul e nouăzeci la sută mlaştină, poftă, aparat digestiv. Bărbaţii sunt mâncăi teribili, tunuri care se încarcă pe gură, în imaginarul lor digestiv sunt vizitaţi zilnic de farfurii zburătoare pline cu ciorbă de burtă. Bărbaţii adevăraţi mănâncă tot, ca să calce greu, să nu li se piardă urma.

Tot de la foamea interioară care-i stăpâneşte chiar şi în timpul somnului, bărbaţii sunt firi iuţi, gândesc repede şi mai mereu prost. Bărbaţii se tem de prostie mai mult decât de moarte. Cu toată această precauţie, este greu să găseşti un bărbat deştept, toţi se fac unii pe alţii proşti şi îşi apără savant prostia cu propriul cap. Ca să ascundă prostia din ei, masculii sunt oficioşi. Nu există plictis mai mare ca într-o şedinţă ţinută de bărbaţi: expunerea de motive, propuneri, luări de cuvânt, dezbateri, argumente, vot deschis, proces verbal cu lucrurile importante care s-au întâmplat în acea zi istorică terminată cu un chef dat de unul, agramat cu pile, care, în sfârşit, a fost avansat. Cel

mai deplorabil pentru un bărbat e să se prostitueze pentru o pâine mai albă, să citeze mişcat din şeful lui.

Ca un făcut, bărbaţii iubesc femeile, cu toate că, între ei, le desconsideră. Sunt geloşi, că aşa le stă bine, sunt violenţi cu ele, căci unde dă bărbatul, acolo creşte! Acum sunt timpuri grele, femeile li s-au suit în cap şi le-au blocat toată iniţiativa. Uitaţi-vă la bărbaţii care, râsul curcilor, de foame, au început să facă chiar şi striptis. Uita-ţi-l pe Arthur Miller cum se căsătoreşte cu o blondă şi începe să scrie prost. Unii însă, mai urzicaţi, reuşesc să fie şi cocoşi la ei acasă. Masculul a manipulat familia, a transformat-o după poligonul minţii lui pătrate, a făcut-o unitate militară. Aşa o vede şi primăria, instituţie patriarhală a statului-baros, care eliberează livrete de familie, o minimă evidenţă a soldaţilor patriei.

Bărbaţii au un cult idiot pentru propriul nume. Dacă vreun duşman li-l aruncă pe jos, fac moarte de om. Dacă nu au moştenitori pe linie masculină, garanţia dăinuirii numelui lor nobil, se resemnează filozofic, preparându-şi cataplasme cu amante. Adulterul este un exerciţiu pur bărbătesc, un drept patriarhal de pe timpul sfintei poligamii, raiul din care a fost alungat bărbatul cu majusculă, masculul Alfa, mister right, zis şi Gică, fante de Obor. Din frustrare, bărbatul e megaloman. Vai de poporul care îşi lasă nebunii să ajungă cât mai sus! Bărbaţilor le place să facă politică, domeniul public unde se duc zmeii scăpaţi şi hoţii neprinşi. Ei sunt inapţi pentru creşterea sugarilor, se tem de ei, îi iau în braţe numai la poze.

Bărbaţii sunt înclinaţi spre filosofie, asta ereditar, de la cârciumi, aşezate la răscruci, acolo unde se opintesc

înmormântările. În general, bărbații le știu pe toate, e deci inoportun să-i învețe cineva ceva. Șoferul de pe ambulanță e autodidact, cămătarul știe trei limbi de circulație penitenciară, salahorul știe mai bine decât dirigintele de șantier cum se îmbină grinzile. Mai toți bărbații sunt iubitori de bere, mititei, fotbal la iarbă verde, iată câtă pajiște atemporală ar putea găsi surprinse, doamnele, în mintea enigmatică a tovarășilor lor de existență! Între ei, bărbații se urăsc și care țipă mai tare, acela are dreptate. Istoria recentă e aproape văduvă de exemple în care doi bărbați, după ce au avut un accident rutier, și-au vorbit frumos și au rezolvat problema calm.

Unii bărbați sunt pacifiști numai de nevoie sau din interes. Masculii au visat mereu cuceriri, mintea lor e un stol de cai verzi. Ei gândesc în zig-zagul șenilelor, lor le place stagiul militar și povestesc despre el la fiecare băută. Armata e un focar de fapte de bărbăție ameliorată cu bromură. De la bibani și veterani până la ștabii cu Aro negru, care cum îl prinde pe altul, îl călărește cu ură, să-i arate lui, cine e el defapt. Alți bărbați, dimpotrivă, au probleme cu curajul, stau cuminți la cutiuță, că vine cutremurul. La revoluție ies puțin pe balcon să se asigure că au luat parte la ea, intră înapoi și așteaptă cuminți certificatele de revoluționar! De altfel, laşitatea masculină, zisă și prudență, este proverbială. Masculul e mereu prudent, el nu se ceartă niciodată cu ei pe care îi va moșteni, el bagă în casă mereu bateria și roata de rezervă, cinste lui.

Bărbații au o sete funciară de contact, adică de bârfă, de stimulare a creierului. Bârfa bărbaților este foarte transmisibilă, cum se ia lătratul, de la un câine la altul.

Masculul are o tuse decorativă, de la tabac, care îl face mai interesant atunci când relatează ceva. În fond, masculul este un monument al egoismului şi istoria ar fi fost alta, mai cinstită măcar, dacă bărbaţii ar fi fost mai săritori. Însăşi constatarea că, defapt, bărbaţii, când îşi bagă mâna în buzunar, se scarpină, este una dintre cele mai crunte adevăruri ale regnului animal. Mai spre bătrâneţe, când simte frigul mai bine, masculul devine şi mai zgârcit, începe să se înconjoare de lucruri, să nu-l găsească moartea. Dar moartea, de genul feminin, are oroare de aceşti căpoşi şi îi găseşte oriunde s-ar piti.

Pace, microbişti valahi! Pacea de la Buftea…

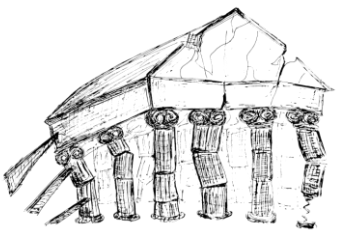

TAUR, 43, AUTO, SOI RAR, CAUT COMPANIE |
ΤΑΥΡΟΣ,43,ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ,ΨΑΧΝΩ ΚΟΜΠΑΝΙΑ(ΠΑΡΕΑ)

27. PROSTIA

Prostia ca fluid confuz, ca o apă călduță care-ți stăruie plăcut în ureche; prostia savantă, cu palma la tâmplă; prostia fondatoare, cu sânii plini mereu în gurile noastre; prostia de circumstanță, cea în interes de serviciu, în fața șefului; prostia încăpățânată, când nu înveți niciodată din lucruri identice; prostia filosofică, atunci când, știind că într-o „bună" zi tot vei crăpa, refuzi să împarți averea la copii; prostia mistică, atunci când auzi voci și crezi că te-a călcat un înger; prostia metodică, atunci când zideşti un argument de care chiar tu ai dubii; prostia somnambulică, atunci când bagi la Loto constant și în zadar; prostia pastorală, când Cain îl anihilează pe fratele Abel din te miri ce; prostia zisă și Imperatrix Mundi, legea universală pe care se zideşte abuzul turat până la totalitarism; prostia tehnică, când în loc să arunci petarda, arunci bricheta care a aprins-o; prostia rurală, aceeași, ba chiar mai acceptabilă, decât cea urbană; prostia profetică, atunci când tot anunți, la cincinale, sfârșitul lumii; prostia patetică, prostia sigură, atunci când nu citeşti ce semnezi; prostia mecanică, atunci când aplauzi cu sala un concert la care de-abia ai sosit; prostia estetică, îndeobște numită modă sau curent; prostia eșalonată, din patru în patru ani, numită și electorală, când alegi mereu pe cine nu trebuie; prostia simpatică, când mângâi din slăbiciune pentru ea pudelul enervant al prietenei; prostia încordată, când refuzi cerebral sfatul deștepților; prostia funerară, când sapi groapa altuia și cazi singur în ea; prostia imponderabilă, ceața care se propagă într-un autobuz cu manelişti; prostia sinceră, atunci când

auzi inopinat „mă simt cam prost”; prostia fedeleş, când rămâi hipnotizat de laudele ipocrite ale şefului; prostia optimă, când faci pe prostul ca să treci puntea; prostia spumantă, când aiurezi deranjant pe la chefuri; prostia lacomă, când Vezuviul cade peste tine şi tu îţi cauţi portofelul căzut pe sub tejghea; prostia simfonică, când te simţi bine cu unul prost ca tine; prostia domestică, atunci când arunci după soţie cu păhărelul preferat; prostia agabaritică, când dai mită şi nu eşti rezolvat; prostia istorică, atunci când uiţi trecutul odios şi-l mai trăieşti o dată; prostia solidară, când te faci popă de dragul neamurilor; prostia infantilă, când te încăpăţânezi ca măgarul pe sat; prostia ontologică, când te-ai luat toată viaţa după Marx, iar după moarte ţi-ai da sufletul pentru un parastas; prostia patologică, când părinţii îţi spun constant că eşti prost şi începi să crezi că nu ai de întors; prostia elastică, atunci când tolerezi un beţiv lângă tine pentru că ştii că e rudă de sânge; prostia mutuală, când acorzi prioritate de dreapta unuia care deja te aşteaptă să treci, legal; prostia locativă, când te-ai mutat de la bine pe o scară de tractorişti; prostia tragică, atunci când dresorul nu-şi mai poate scoate capul din gura leului; prostia integră, când ţii cu demnitate să te faci de râs; prostia ireversibilă, forţă a naturii, asemenea timpului, care traversează toată chimia organică; prostia dubitativă, formată din rarele momente când regreţi că eşti prost; prostia balneară, formă pozitivă de prostie, care te împrieteneşte cu lumea şi cu prostia ei în avantajul confortului tău existenţial; prostia singuratică, a celui care se crede ultimul deştept; prostia călare, fandosit numită ecvestră, care ţine la aplauze şi ploconeli; prostia fondistă,

de drum lung, care se ține toată viața scai de tine; prostia indiscretă, potrivit căreia gura prostului adevăr grăiește; prostia sfântă, care pune foc sub ruguri; prostia creatoare, factor de progres, atunci când descoperi ceva din întâmplare; prostia care ucide, patroana sinucigașilor; prostia solemnă, când te citezi singur; prostia ignifugă, blindată de titluri, premii și medalii; prostia pasageră, demonul cotidian al deștepților; prostia sufletistă, atunci când cel pe care nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești; prostia de companie, când n-ai ce să vorbești și te legi de vreme; prostia înțeleaptă, când te lași ca un prost în mâinile unuia mai prost ca tine; prostia electivă, când proștii își înalță dintre ei un prost cu gura mare; prostia altruistă, când mori de grija altuia; prostia diplomată, când te faci că nu știi și dai din cap a mirare.

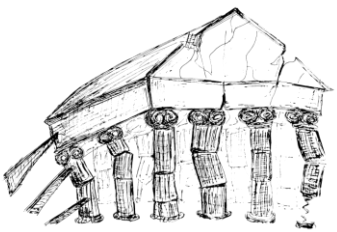

MANELE ȘI PĂCĂNELE | ΟΙ ΑΜΑΝΕΔΕΣ ΚΑΙ ΠΑΚΑΝΕΛΕ

28. ATEUL DECLARAT

Pe copiii orfani şi-i dispută Dumnezeu şi primăria. Mai este însă şi o altă ceată de orfani, pe care nimeni nu şi-i ia în cârcă, ateii declaraţi. Ateul e un ipocrit. De ce? Pentru că el crede totuşi în ceva, el crede în Marx. Ateul - adică omul fără Dumnezeu. Din moment ce simţul divin, emană predicatorii, este înnăscut, rezultă că ateul este cea mai mare anomalie, o ratare ontologică de proporţii, un monument penibil al încăpăţânării.

Nu există ateism. Ateul declarat ar trebui să se întoarcă la copilărie, când era cu mintea întreagă, să-şi amintească cum bătea cruci să nu fie prins la furat de zarzăre. Copil imposibil, crescut de bone, care nu ştie să piardă, ateul a rămas un infantil care nu-şi găseşte locul. Dacă stă în fund face hemoroizi, dacă se ridică produce varice. Singurul lui amor este el însuşi, cariera lui este fructul acestui amor. E firav din fire, îi dă sângele pe nas la promovări şi prime de Crăciun. Stă cu destinul pe spate ca taximetriştii cu prosopul pe ceafă. E rigid, n-are ureche muzicală, se refugiază în rutina de la serviciu şi în iubirea fizică. Iubirea sentimentală implică un for emoţional pe care ateul nu şi-l poate permite, la el totul e materie şi instinct, deci legea junglei; la el lumea este un balon imens, umflat în fiecare clipă cu gâfâieli de rut şi flatulaţii pretenţioase.

Tipul exemplar al ateului este politicianul, republican prin statut, adică adept al republicii - forma atee de stat -, statul fiind, de ceva vreme, laic. În costum la guvernare, cu salopetă în opoziţie, acest oportunist bate cruci pe podiumuri, să se legitimeze întrucâtva, ştie boborul ce

poamă e. Şi cum scopul scuză mijloacele, el violează din principiu liberul arbitru, iar conştiinţa morală şi-o extirpă în fiecare lună cu tratamente costisitoare în Dubai şi pe Coasta de Azur. Ateul are diferite specializări. El poate fi un cinic şofer de ambulanţă care-şi plimbă intenţionat prin gropi bolnavii, un poştaş care fuge zâmbind cu pensiile tribului, un normator care nu lasă gravidele să plece acasă mai devreme. Poate fi un redactor şef care prostituează mulţimea apoi râde de ea, o celebritate înconjurată benevol de critici ca un client fidel de către chelneri, o ceată de pensionari care şi-au făcut cenaclu ca să-şi simuleze gloria literară, să se laude neruşinat unul pe altul.

Mergem înainte, că-nainte era mai bine! Ateul, produs al ediţiilor de masă ale propagandei comuniste, este nostalgic la origine. Predicile melodramatice ale nevestei nu l-au catehizat nicidecum, mai rău, l-au întărit în convingerile sale că popii sunt nişte hoţi, iar religia, vorba aia, opiumul poporului. În lipsă de zei, ateul îşi face din trup templu, chiar dacă e precar, oficiind în faţa pişoarului cu capul dat pe spate, stoic. Ateul subminează toate construcţiile populare, e sceptic chiar şi de persoana lui, pune clor în fântâna lui Manole şi, la meciurile mari, e înclinat să ţină cu ai lor.

Ateul are un dinte împotriva religiei organizate. El proclamă că depindem de meteo, de întâmplare; religiosul – determinist -, îl contrazice şi vede în toate mâna lui Dumnezeu. Amândoi se întâlnesc în disperare, pe care o rezolvă însă, diferit. Ateul îşi face vânt de pe balcon, religiosul devine nepăsător, lasă ghidoanele vieţii în mâna îngerului. La boală, religiosul se roagă la icoane, ateul la

asistentele generoase de pe sticlele de spirt. Ateul tratează moartea cu iodleruri, religiosul cu parastase. În fața evidenței minunii, ateul se simte stânjenit, îl trece un soi de varicelă burgheză. El nu înțelege de ce Dumnezeu, dacă ar exista, nu-Și face propagandă cu suprarealul Lui firesc. Domnul însă, boier mare, e discret, nu te cotropește cu minuni, căci asta te-ar militariza, iar El vrea fii, nu talibani. Ateii, de fapt sunt anti-biotici, ei au o problemă cu viața, în genere cu a lor în special, de aceea, mulți dintre ei fug de neamuri și se spânzură în baie.

Oricum, soacrele i-au învins, pentru că ele merg la biserică și pupă icoanele. Soacrele sunt nemuritoare!

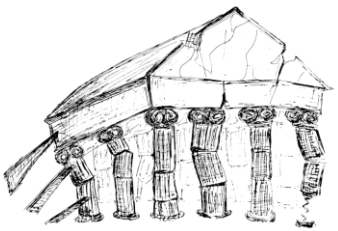

DE ATÂTA SLUJBE NU NE MAI PUTEM RUGA | ΑΠΟ ΤΟΣΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΟΥΜΕ

29. CARIERISTUL

Carieristul arată mai bine din profil, el este un recidivist care s-a încurcat incestuos cu propriul destin. Nu te pune cu el, că e în stare să calce pe cadavre pentru a înainta „înainte”! Carieristul are singurătatea terifiantă a sfeclei care a crescut pe tăcute, fără ajutor, are liniştea expertă a dentistului în faţa cariei. El plugăreşte pe ogorul ambiţiei lui ca un iobag legat de glie, s-a băgat argat la el însuşi, are acea pace de slugă care te face să înghiţi orice cu drag. Carieristul este satelitul carierei sale. Acest tip a avut probleme încă din clasele primare: nu înţelegea de ce nu e primul când se striga catalogul; ar fi dorit un nume ca Amza, Aldea, Agarici chiar. Ahtiat după titluri şi distincţii, această boală îi poate aduce peste ani un accesoriu anal indispensabil, scaunul de ministru.

Carieristul este victima unei lumi tâmpite, care l-a învăţat că trebuie să faci ceva în viaţă. Cu diplomele pe pereţii soacrei, carieristul dă orice să se mai pozeze o dată cu sutana de licenţiat. El îşi face în colţul sufletului său forestier, îmbâcsit de acarienii patalamalelor sale, un mic altar închinat strădaniei lui. El este, după cum i-au spus neamurile, un om ambiţios, bravo lui!

Carieristul politic este spaima lui Nietzsche, supraomul diabetic, gândacul de hotel cu dinţii puşi. Statul lui Hegel şi căţelul său fidel, carieristul. Acest tip are vocaţie pentru mişcările bruşte, de la un partid la altul. Oricum, are copii, e dator să se ducă acasă cu un partid, deh, obiectul muncii… Şi nu uitaţi: lumea trece, cadrele rămân! Carieristul se blindează cu diplome pentru a ascunde un

handicap major, lipsa simțului practic. Își dă viața pentru un post mai sus, apoi, din stilou, vinde bogăția boborului și îl încarcă de biruri. Nu-i pasă dacă țara ia foc, important era să nu explodeze pe tura lui. O liftă vândută ambiției lui de a ajunge tot mai sus, că jos e prea înghesuit și miroase a transpirație.

Om mic, birou mare. Carieristul didactic, cu antreu la nume, poreclit și prof.dr.doc, este un tocilar care se încălzește numai la rutină, emite aceleași lucruri la distanță de un an unor juni care chiar îl invidiază pentru modul lui de existență. Am aflat că există printre tocilari unii care, îndopați de atâta carte, nu mai știu nimic. Alții, de la catedră, își expun palmele și fac exegeză la viața lor chinuită: am muncit mult ca să nu le am bătătorite! Carieristul nu suferă emulația, iar atunci când este legat de trenulețul ei furios, de-abia așteaptă prima haltă. Are sub cămașă toate facultățile terminate, tatuate pe umăr. E narcisist, își mângâie oglinda din servietă cu un gest de proprietate aproape paternală, așa cum îți recunoști mașina în parcare.

Carieriștii sunt mici și răi, asta pot. Au o curiozitate funciară, aproape feminină, și sunt înclinați spre bârfă. Ahtiați după știri, ei urmăresc strategic schimbările de personal și se țin mereu în priză, ca frigiderul. Carieristul e un experiment al comunismului, mândru rebut al capitalismului. Prizează spirtul din cariocă și se vede în locul șefului; își protejează rutina, acvariul în care se crede cel mai liber și fericit om, e revanșard, ar fi în stare să-și scoată certificat medico-legal chiar și pentru o palmă de la neamuri.

Carieristul a dat un ban, dar a stat în față: din fereastră în fereastră, labirintic, până la orizontul final, cimitirul Ghencea 2 văzut dinspre Domneşti. A fost un om ambițios, Dumnezeu să-l ierte!

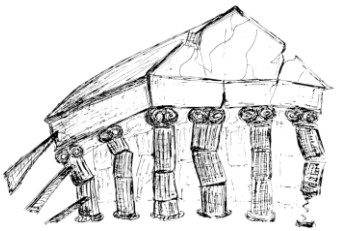

UN ORAŞ MINUNAT, A DAT ŢĂRII NUMAI PAPAGALI |
ΜΙΑ ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΗ ΕΧΕΙ ΔΩΣΕΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΟΝΟ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥΣ.

30. FRICOSUL

Fricosul trăiește absurd, cu iconița Apocalipsei în portofel. Semnează cu inițiale, fără risc. Nu are simțul umorului, ca un sectant cuminte, căci umorul este un semn de libertate interioară, iar el nu are așa ceva. Pe fricoși nu-i vrea nimeni: Dumnezeu îi scuipă din gură ca pe niște boabe de orez nefiert, șefii nu îi trimit în delegații, că aduc păci păguboase, iar nevestele îi compară din oficiu, cel mai rău rău casnic. În școala secundară, fricosul a fost un tocilar, la liceu n-a lipsit niciodată, iar la facultate a luat bătaie cu plapuma în cap. Nu știm cum e la femei, dar la bărbați e clar: fiecare știe în adâncul lui dacă este fricos sau nu. Ușurel, frica nu este o calamitate, ba chiar te ajută să trăiești mai mult, ni s-a recomandat că gâtul plecat, sabia nu are interes să-l taie.

Fricosul a învățat arta temenelii, acest morb se ia epidermic, prin pupare de mână. Omul melc fără oase, acesta este fricosul, omul care duce în față rasa umană, care se ascunde de potop. Astăzi suntem mai fricoși, s-au dus vremurile de bravură. Moșii noștri erau mai temerari, își scurgeau fricile în oala de noapte, apoi dormeau bubă. Omul recent are atacuri de panică, mănâncă repede, de frica timpului, se fărâmițează ca un iceberg care înaintează spre Sud. De la frica mistică la tracul intelectual, de la teroarea pierderii locului de muncă (și a șefului drag), la spaimele unei sesiuni școlare, fiecare dintre noi - cetățenii acestui ev tâmpit -, ne speriem aiurea de te miri ce. Cum se răspândește, la zoo, mirosul inconfundabil al fiarelor, băgând frica mereu în dobitoacele vecine de apartament,

aşa ne speriem noi de zvonuri, prognoze şi televizoare prea mult deschise.

Fricosul mănâncă ciorba pe întuneric, că-i e frică să umble la panoul electric, se bucură când nu-i mai taie cuțitele, înghite tot frecuşul şefului, de frică să nu-l supere. În artă, frica ar trebui asociată cu o oglindă de perete. Fricoşii, inconştient, sunt narcisiştii totali. Ei țin la pielea lor, pentru că alta nu au. Pentru ei, a iubi e un curaj prostesc (pentru că trebuie, într-un fel să te dăruieşti), iar iubirea e un fel de complicație sentimentală, din care nu poți ieşi decât pe treptele tribunalului, la divorț. Fixația autistă pe detaliu este tipică fricosului. Cu ochii-n patru şi cu fundu`-n două (de la natură), fricosul înregistrează totul, ca un satelit. El se plânge, pentru că îi place să fie compătimit, când e să te bazezi pe el e greu de găsit - ca Atlantida.

Fricosul are abilitatea de a se arăta viteaz după război. Cine se ia după fricos, cade în puț, că acolo se ascunde. Fricosul tace, căci aşa a învățat că e înțelept. El are o relație insuportabilă cu adevărul, în general deranjant, deci periculos. Numai copiii, bețivii şi sfinții îl mai dau pe față. În cazurile rare, fricosul dă cu adevărul, apoi fuge. Fuga fricosului e proverbială, el are un sprint invidiat de toate animalele junglei umane. Iar fuga e nobilă, căci salvează vieți!

Fricoşii nu se detestă, ei pot sta înghesuiți ca măslinele în saramură până trece răul. Fricosul este şeful pomanagiilor. Sunt mulți prin instituții care pentru un salariu bun îşi învinge cu greu frustrările. Fricoşii nu au inițiativă, ei se revoltă doar la cap de linie, când se văd nevoiți să scoată banii de amendă. Transpirația pe buza de

sus le trădează frica, vin acasă resemnați ca un meci de fotbal românesc. Toată istoria valahilor nu este altceva decât o cronică cuminte a unui popor prea fricos pentru a se revolta pentru mai bine. Ei au avut mereu în vedere legile pământului care îl separau pe sclav de cel care stăpânea puşca. Această traumă istorică, de care râd cu mâna la burtă occidentalii, ne stăpânește și azi, dar este glazurată cu ironia noastră proverbială, efect firesc, compensatoriu, al acestei teribile frustrări care este frica.

Dragi tovarăși, fiți mai incisivi, fiți mai premolari!

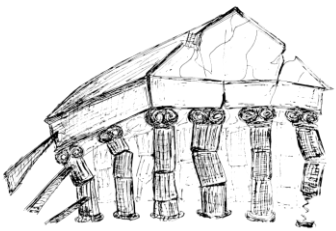

STAȚI CUMIȚI, CĂ VĂ DAU LA ȚIGANI! | ΚΑΘΙΣΤΕ ΦΡΟΝΙΜΟΙ, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΣΑΣ ΔΟΔΩ ΣΤΟΥΣ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥΣ!

31. GELOSUL

Dintre muritori, gelosul are cea mai cruntă viață. E fericit numai când e noapte, femeia e în pat și doarme neîntoarsă. Filosofia lui este capul în gură, strămoșii lui se rotesc astăzi în mormânt. Ei preferau duelul, mai discret. Datorită acestei întorsături, și adulterul și-a schimbat orarul și tehnica. Înainte se duceau câinii în spate, se lăsa poarta deschisă, se flutura felinarul, azi se poartă telefoane chitite, mesaje încifrate, moteluri traficate, unde nu-ți cere nimeni buletinul. Înainte ce știa satul, nu știa bărbatul, azi satul s-a mutat la oraș, bărbatul s-a făcut nevastă, dă țâță la copii și răcește biberoanele.

Toți bărbații sunt geloși. Cel care neagă, e un gelos care se ignoră. Copoi cu simțurile la maxim, gelosul are cea mai puternică intuiție din regnul zis uman, o intuiție galopantă, aproape perfectă, ca un simulator NASA. Ca și în cazul curioșilor, și geloșii (curioși irascibili) mor repede, ei fiind genetic înclinați spre stopuri cardiace, harakiri și plonjoane artistice de la balcon. Gelosul este un fel de ardei umplut cu imagini despre o realitate pe care numai el o vede. Ca un orb răcit cu mirosul anulat, el umblă după miasmele trădării care bat de pretutindeni în nasul lui ascuțit. Gelosul e fricos, și-a împânzit terenul cu senzori care piuie trădarea. Are în el un for canibal de vânătoare permanentă a consoartei, de obicei pașnică și devreme acasă. Gelosul pică întotdeauna la fix, ca știrile, pentru a culege probe de divorț. Vai de femeia care și-a luat un soț gelos. Și invers. La persoanele de sex slab, gelozia se manifestă puternic, natural, ca o manifestație Apaca. Vai

de bărbatul care ține o femeie geloasă. El nu mai are viață personală, este un mort ambulant, bun de dus numai la serviciu și-napoi, acasă, cu același 2 barat.

Gelosul și-a comandat singur crucea. Jos pălăria însă pentru geloșii care se tratează. Aceștia, masochiști de nevoie, se aruncă în gura lupului pentru a se obișnui cu răul, ca deținutul care evadează, pentru a fugi mai iute, dintr-un puseu suicidar, la locul execuției. Grosul geloșilor însă îl formează tipii acaparatori, violenți pe alocuri, care declară în gura mare că n-au pândit pe nimeni niciodată. Gelosul are un imaginar mobilat numai cu hiperbole. Este neputința lui tragerea de păr a realității, împingerea ei spre cinema, spre ficțiune. El se legitimează cu greu, căci nu poți să ceri unui nebun data și locul unde și-a pierdut mințile. Din principiu, gelosul nu vrea prieteni noi, nu dă mâna, iar atunci când e nevoit s-o facă, parcă ar strânge o cutie de pioneze.

Cum se află doamna? Gelosul urăște filfizonii, pe care îi găsește niște calamități sociale, niște gândaci de hotel, niște stârpituri bune de trimis la rezbel și puși în linia întâi. Cu acești destabilizatori gelosul poartă mereu schimburi oficiale de focuri și înjurături. Chiar și la ceaiuri dansante, licitații sau acțiuni caritabile, gelosul e periculos ca un viespar năvălit peste un tir de struguri; ca nucul, primitor, dar veninos. El trăiește permanent la risc, unde se deschide catalogul. Un Prometeu casnic căruia îi cresc ficații la loc, peste noapte, ca să aibă consoarta ce mânca a doua zi (prin atitudinea ei deloc prudentă vizavi de opușii sexului ei slab și pudibond).

Fluviul își face reclamă prin cascadă, gelosul prin întâlnirile pe care le contramandează. Gelozia este o stihie,

o forță nebună care se formează la alăptat, când individul trebuie să împartă cu tatăl sânii distribuiți numai și numai lui. El își plătește scump coarnele crăcănate de țap ispășitor al prostiei de a se implica emoțional. Fatalist, ca o babă fără televizor, e dispus să-și dea ani buni din viață, numai să scape de spaimele lui de om liber. Simte mereu amprentele fantomelor pe tâmplele lui, nu te pune cu el, căci liniștea lui e dubioasă.

Boala aceasta criminală se termină urât: strâns la refuz, ciorapul se pierdu în pielea victimei.

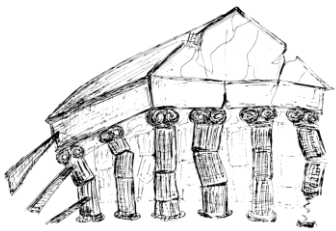

DAME, RAME ȘI OGLINZI | **ΚΥΡΙΕΣ,ΕΙΔΗ ΚΑΙ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ.**

32. HAPLEA

Stimați telespectatori, nu vă mai abțineți! Abstinența este dăunătoare libidoului și bunei dispoziții. Fermoarul s-a inventat chiar pentru dumneavoastră, s-a dus de mult dictatura nasturilor. Bucurați-vă de beneficiile tehnicii, nu mai ascultați la zvonurile moraliștilor de apă dulce! Nu s-a dovedit cum că morala are vicii de funcționare? Vă mulțumim, așadar, pentru solicitudinea cu care ne urmăriți. Întotdeauna ați avut încredere în programele noastre de divertisment. Ne-a sosit la redacție o informație incertă: supraomul lui Nietzsche a fost scos pe scripeți din propriul dormitor. Rândul 12, vă rog, nu mai plângeți, concursul de parapantă pentru supraponderali nu se va amâna. Drum hazliu, atenție, cad premii. Cronometrați-vă satisfacția, în această emisiune toți vor pleca acasă cu ceva!

Invitatul din această seară este un binecunoscut prieten al nostru, domnul Haplea. Aplauze pentru domnul Haplea! (…)

Domnule Haplea, citățm din jurnalul dumneavoastră: „Între 1985-1989 am mâncat numai pe partea dreaptă". Vă mai amintiți acele vremuri? Da, bună seara și bine v-am mâncat. Erau timpuri grele, după cum știți. Am luat această decizie în semn de protest față de cozile interminabile la care nu puteam sta pe motiv de amețeală. Oricum, tirurile cu roșii verzi nu picau decât spre seară, așa că trebuia să știi când să vii și unde să te-așezi. Coada ne-a călit și ne-a crescut la sânul ei cald, în rândurile ei strânse am devenit imuni la frig și la ploaie. De acolo am învățat un lucru important în viață: nu lăsa pe nimeni să-ți

ține rândul. Acela ori nu te va mai cunoaște, ori se va plictisi și va pleca în scurt timp. Domnule Haplea, care sunt cele mai frumoase amintiri din epoca de tristă amintire? Da, vă mulțumesc pentru întrebare, sunt puține, și doar una îmi mai stăruie în minte. Și anume, împodobirea, alături de cei dragi, a porcului de Crăciun. Era un moment unic, aveam porcul in integrum, nu ne mai umileam, ca în cursul anului, la alimentară, pentru niște amărâți de adidași.

Dar să uităm acele vârste frugale. Ne spuneați înainte de emisiune că citiți multă poezie. Da, poezia este pentru mine un divertisment plăcut, știți, ajută bine la digestie. Pot spune că am și preferințe. Nu de mult am dat de un poem despre iubirea dintre două hamsii, regăsită, după o eternă căutare, în tingirea cu mălai. Știți, m-a impresionat la modul plăcut. Domnule Haplea, bănuiesc că, adorator pasionat al poeziei, vă place să visați. Ați ghicit, îmi place mult să visez, artificial sau nu. Când eram mai tânăr fumasem toate cămășile de cânepă din lada de zestre a bunicii. Acum visez mai scump, dar mai bine. De exemplu aseară, după cină, la un trabuc ilegal, când se făcea că pluteam pe un samovar înclinat într-o mare de ceai negru. Dragi prieteni, nu vă puteți închipui în ce tărâm de vis am naufragiat. Se făcea că mă plimbam aiurit, salivând din toate papilele, printre munți de înghețată pe care pășteau mii de vaci Milka. Din pământ creșteau enorme calupuri de salam Gourmet, râurile clocoteau de țuică fiartă, clăi întregi de vată pe băț îmi țineau calea. Contemplam cu nesaț primăvara arteziană din miile de tigăi cu floricele, când, la un moment dat, un bulevard rulant din hârtie igienică mi s-a deschis în fața ochilor. Nu mă putem

opune atracției cu care eram împins în marele sul care se împacheta cu o viteză amețitoare. M-am trezit ud leoarcă, mulțumit pe cinste de adrenalina pe care o secretasem din belșug.

Aplauze pentru domnul Haplea! (…) Domnule Haplea, ce părere aveți despre societatea în care trăim? Stimată doamnă, e praf pentru că e plictis prea mare! Cine ne oprește de la o porție dublă de mititei legată de trei halbe de bere rece? Viața merită trăită, dacă îmi permiteți, mâncată. Coana Lucsița a lui nenea Iancu, gurmanda din *La moși*, a făcut șpagatul și și-a fracturat biletul de tramcar. Noi ce să ne fracturăm? Suntem asigurați cu acte în regulă, mațele noastre crețe nu pot crăpa așa de repede. Mâncați tot și colectați replici! Ascultați-mă pe mine, cu timpuri ca astea nu vă mai întâlniți. Ce pax romana, ce La belle epoque? Trăim timpul mâncării ieftine și multe, nu mai stați pe gânduri! E rece sosul? Nu-i nimic, se încălzește-n burtă! E verde para? Nu-i nimic, se coce-n gură. Nu mai stați pe gânduri, că uite, ne trezim cu Apocalipsa.

Domnule Haplea, ce sfaturi le dați telespectatorilor noștri? Dragi prieteni, nu vă mai abțineți! Omul este proprietarul dreptului de a mânca. Este unul dintre drepturile noastre fiziologice, cel mai scump, deci cel mai hăituit la vremuri de restriște! Mâncați cu încredere orice vă place, viața e scurtă! Vi se apleacă? Nu-i nimic. La aplecat, lămâie, la leșin, descântec. Stimați gurmanzi, evitați foietajele și consumați cu încredere halvaua. După ce ați trecut prin aceste mici indispoziții, vă puteți relua liniștiți prânzurile voastre preferate. Mâncați orice, totul se poate găsi, cumpăra, mânca. Personal, sunt înnebunuit

după E-uri. Fără E-uri, ciocolata n-ar mai fi ciocolată, sucul n-ar mai fi original. La vederea carminului de salam, după mine cea mai interesantă culoare, toți pictorii ar trebui să-și încline șevaletele.

Poftă bună și sărbători carbogazoase!

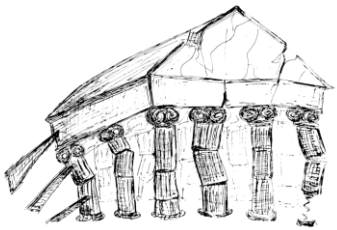

NICIO MASĂ FĂRĂ PEȘTE! | ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΤΡΑΠΕΖΗ ΧΩΡΙΣ ΨΑΡΙΑ!

33. IPOCRITUL

Fața e un bun inalienabil? Nu și sufletul. El se poate împărți, la cerere, în două, în trei, în nouă, ca o tavă cu piftie. Scuza? Nu ne putem exprima decât cu o mască pe față. Importanța măștii este incredibilă. Dacă am spune mereu ce gândim, istoria ar accelera, prin război, până ne-am distruge. Ipocrizia va salva lumea. De ce? Pentru că ipocritul se servește de cuvânt. Cuvântul e trupul speranței, vehiculul ei invincibil. Atât timp cât verbul circulă, moartea e departe. Ipocritul e conștient de aceasta și vorbește, promite, minte, ca să nu-l mai vezi deloc. El este omul fumigenă, își provoacă fumul în care se va ascunde, rămâi doar cu primul cadru, cel în care ți-a zâmbit. Ipocritul este un caz conștient de dedublare. Dacă ar fi să înscriem în acte pe cei doi, ar trebui să-l speli pe față și pe cel din oglindă, să-l duci la toaletă, să-l culci chiar în același pat cu nevasta ta, dată ție de primărie; pe scurt, s-ar crea multe probleme tehnice și menajere. Așa că e mai bine ca până acum, pe ascuns.

Ipocrizia este un bruiaj continuu pe care cei doi din tine și-l fac pentru a se sabota, un război perfid al mâinii drepte contra celei stângi, noaptea, în somnul cel greu. Ipocrizia este o expoziție permanentă de sentimente colorate ca o revistă de modă, e fantezistă, mereu nouă, ca adolescentul, care-și schimbă viața la fiecare tunsoare. Ipocrizia e o mască din felii de castraveți. Râdem de frică, din obligație sau din interes? Portretul ipocritului este o față ovală de tenor cu nasul mare. El nu se bucură prea tare, că se dă de gol. El are acea echilibristică prețioasă de a

nu riposta emoțional la vorbe şi la fapte. Ipocritul se ascunde în el ca o clemă de păr, ca o stridie. Cu prognoza meteo în nări, ca vânzătorii ambulanți, cu senzorii de câştig pe spate, ipocritul se face invizibil pentru a ajunge în piscul interesului lui. Odată ajuns acolo, el se face vizibil şi ia o morgă de om plictisit, rutinat deja de lucrurile de care se freacă. Ipocritul este amabil la serviciu, deci violent acasă. Aproapele ipocritului este întotdeauna un client care strânge o mână de ajutor vicleană, plină de psoriazis, cea a ipocritului.

Ipocrizia e benefică în toate sectoarele de producție: în arta de mâna a doua, în politică, la toate palierele, în sport, când cazi cu talent lângă poarta adversă. Oricum, minciuna face viața mai uşoară, e un joc, un fel de blocare ludică în copilărie. Conştiința supraelastică a ipocritului îi accesează posesorului, natural şi fără niciun ban, toate palierele deghizării pe care studenții la Actorie le învață în ani grei de carte. De fapt, ipocritul este un creator întors pe dos, o continuă maşină de pufuleți, o arteziană de confetti, o pompă de umflat roți de tricicletă. Ipocrizia genetică a individului, este, în genere, efectul instinctului de conservare, o lege a subzistenței într-o lume rea, croită prost. Ipocritul îşi justifică, îşi periază ipocrizia, şi-o botează diplomație. Ipocrizia acoperă rezonabil viețile calpe, ea este un bun de utilitate publică, un vehicul comic către o tragedie mai discretă, numită falsitate.

Ipocritul nu recunoaşte că nu ştie, el inventează pe loc răspunsuri, ca profesorii înghesuiți de o întrebare grea. Ipocritul care se respectă ține minte tot ce-a înşirat, le leagă la cap şi gata campania electorală! Cei mai mulți nu-şi bat capul însă cu emanațiile lor false, îşi trăiesc viața şi

se urinează vesel în bazin, în timp ce fac serioși pluta. Ipocritul are abilitatea opțiunii, ca un joc Lego. Dacă vrea, poate fi un comunist mai roșu decât moțul releului, dacă vrea, te poate băga într-o stare de perfectă ceață londoneză, capitalistă. Pentru a delapida totul, poate părea un contabil frigid în capul căruia luna apune rece, un serios care e nevoit, din rațiuni paternale, să își ducă copilul la circ. Adăpostit sub egida umanismului, ipocritul te face de parale din două vorbe. Lui îi place viața, iar când e nevoit să moară, rămâne cel puțin cu mulțumirea că va fi regretat. Fierbinte ca un termoplonjon, el va minți până la capăt, până când va mai rămâne din poli numai un cubuleț de gheață.

Ipocritul este un stabilizator social. Buruienile sunt și ele bune la ceva, țin pământul să nu fugă.

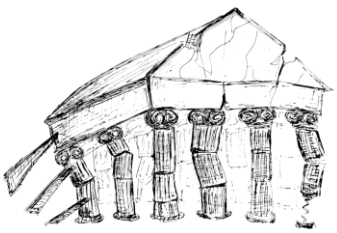

MAJORETE VESELE, CĂUTĂM ECHIPĂ | **ΜΑΖΟΡΕΤΕΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΨΑΧΝΟΥΜΕ ΟΜΑΔΑ.**

34. ZGÂRCITUL

Zgârcitul e un constipat, nu dă nimic, de-abia se-ndură să-şi ducă gunoiul. Inima lui, un portofel cald, ochii, contoare necruțătoare, mâinile, cuve de excavator. Când e să-şi plătească taxele, se îmbracă la negru şi stă înfipt, oficial, ca la o veghe de mort. Zgârcitul este omul pomană. De la vlădica zgârcit până la opinca zgârcit, toți îşi umezesc ochii când primesc ceva pe gratis. Ziua lui preferată este sâmbăta, sâmbăta pachetelor. Toate mochetele uzate ale instituției le ia el acasă, că vor veni vremuri grele; bea şi oțetul de la castraveți, ca să nu se risipească. Mai e mult până la lichidare, dar e damblaua lui să frece cardul pentru a vedea dacă i-au sosit banii. Zgârcitul fură statul cu entuziasm. Se fură şi pe el, numai să iasă mai bine. Dacă are numai o oală de ciorbă, umple frigiderul cu spumă până la ultimul raft, să consume mai puțin. Distanțele mari sunt spaima zgârcitului: ar merge pe jos până la serviciu, dar trebuie să mai şi doarmă, aşa că îşi cumpără bilet cu strângere de inimă. Dacă vânzătoarea se înşală şi îi dă un rest mai mare, este ziua lui bună. Dă-i zgârcitului o bere, aşa, din amiciție civică, şi se va bucura la cald, ca fetițele care poartă ilegal pantofii cu tocuri ai mamei.

Trebuie să recunoaştem, şi asta din experiența comună, că femeile sunt cu mult mai zgârcite decât bărbații. Mai mult, femeia nu uită nimic: de la şurubelnițele împrumutate vecinilor, rochii donate rudelor şi covoare de zestre, până la partaje, moşteniri sau prime de Crăciun, totul trebuie să revină în tezaurul inalienabil al familiei.

Zgârcenia bărbaților însă e mai detestabilă, pentru că bărbatul poate ce nu poate femeia: să fie zgârcit cu el însuși. Totuși, există cazuri fericite, când într-un menaj se întâlnesc doi zgârciți: ironia e mai mereu aceeași, plodul toacă vesel tot ce-au strâns cu trudă părinții lui chivernisiți.

Tip strângace, zgârcitul își transformă casa într-un depozit de lucruri scoase din uz. Ca să intri pe ușa lui trebuie să-ți tragi burta, căci cuierele mobile cu costumele din tinerețe de la nunți și delegații vor năvăli peste tine. Zgârcitul poate, căci este suplu, el mănâncă numai ce s-o găsi sub unghii. Lacomul este gurmand, zgârcitul preferă supele lungi. Gurmanzii, licheni crescuți la lumina frigiderului, se tratează la urgențe, la parter, zgârciții mai sus, la cardiologie. Să ceri ceva zgârcitului este o contravenție, un fel de tulburare de posesie. Zgârcitul dezmoștenește fără prea multe grețuri, iar când primăria îi pune un nou bir, o urăște de moarte. Să contezi pe un zgârcit este ca și cum ai conta pe un mort. De fapt, zgârcitul este mort pe jumătate, trăiește ca și cum toți i-ar lua ceva. Zgârciții au un suflet uscat și tare, ca o sămânță de pepene galben. Totuși, sociologic, capitalismul și tot ce înseamnă progres tehnic nu s-ar fi putut dezvolta fără strângerea curelei și sula de rigoare. De fapt, zgârcenia se pare că ne stă în fire. Să ne uităm la bețivul care, în picaj, mai bine își rupe picioarele decât să-și spargă sticla. Nu este un reflex dobândit, ci, cum s-ar spune, este unul aprioric. Oameni fără sărbătoare, zgârciții fac cozi la ajutoare și mor singuri. De fapt e impropriu spus, deoarece zgârcitul nu moare, ci se transformă. O teorie lirică ar putea spune că zgârciții lumii din toate timpurile

sunt unul singur, un fel de monstru agreabil cu fustă scoțiană, de care te rogi în zadar să-ți dea din oul lui fiert.

În limba română, „zgârcit” este unul dintre cele mai acre cuvinte. Zgârcit-chircit. Zgârcitul este un pumn strâns rapace, o babă care s-a cocoșat de scumpete. Zgârcit-zgârci. Se întinde la a lua, se strânge când e să dea. Zgârcit-cârpit, asemenea lui Hagi Tudose, Costache Giurgiuveanu, care s-au văitat toată viața de sărăcie. De semnalat căsnicia perfectă dintre bătrânețe și zgârcenie: te-ai zgârcit, ai îmbătrânit. De fapt, cel mai nimerit apelativ pentru zgârcit ar fi banalul bre.

Să trăiești, bre, moș Grandet! Să trăiești bine!

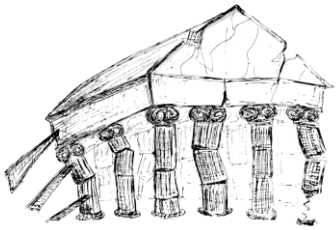

VENIȚI MAI TÂRZIU, SĂ MÂNCAȚI MAI DE LA FUND | ΕΛΑΤΕ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΝΑ ΤΡΩΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ.

35. BEȚIVUL

În fiecare dimineață lumea ia foc, sateliții detectează milioane de focuri mici, de apartament, tăcute și inofensive. Sunt mahmurii legați la cap pe care îi arde instalația. Necăjiți, spășiți, ei scurg pe gât, încet, saramura rămasă de seara, de la castraveți. Își jură că nu vor mai bea în veac și dau telefoane la serviciu să comunice că le-a murit o rudă, a treia oară. Beția e treabă serioasă, e greul vieții. Înainte, la țară, se făceau suzete din cârpe înmuiate-n țuică, să tacă copilul, c-avem de băut! Băutura stârnește morala într-o lume egoistă, și uite-i pe scârțari cum se înmoaie de la o tescovină, se ridică sfioși și dau bani la lăutari! Băutura stârpește ipocrizia, coboară mintea treazului în gura băutului: pelticilor li se dezleagă limba, filosofilor li se încurcă logica, cocoanelor le vine cheful de dansat, milițienii încep să caute hoți chiar și în afara programului; vinu-i bun, ocaua-i mică, beau voinicii de se strică! Se bea crunt, unii din timiditate, alții din plictis. Unii beau singuri și sinceri, cu sticla la vedere, alții, palmat, își fac treabă prin cămară până se cherchelesc binișor, așa cum îi stă omului bine. Unii, mai slabi de înger, stau mereu cu nasul roșu de frica de necunoscut știindu-se vinovați că nu au declarat cazanul, alții, piliți ușor, fac în tribunal baloane de salivă, ca la capătul berii, în așteptarea sentinței. Lucrul de căpetenie e că băutura întreține optimismul, și, vorba lu' taica, băutura nu e rea, numai să te ții de ea!

Nu e o virtute să dormi îmbrăcat, căzut inconștient la poalele copacului de Crăciun poreclit și pom, tras de

picioare în casă de rude şi de moş Gerilă. Dar nu vă grăbiţi să oftaţi, poate că această poză va fi idilică peste douăzeci de ani, bunele maniere se schimbă la fiecare regim! Ehe, duse timpuri patriarhale! Pentru fiecare oaie vândută trebuia să bei adălmaşul, vindeai zece, beai de zece ori. Peţitorii fugeau ezoteric cu plosca, paharnicii se dădeau mai băuţi în faţa lui Vodă ca să nu-l supere, berea era aliment, iar beţivii erau sociabili, darnici şi sentimentali. Exista o atmosferă incredibilă, beai must trezit din bărdacă până, vorba aia, iscoadele erau băgate sub masă de victimele lor paşnice, deloc bănuitoare. Era o libertate dulce-acrişoară, îţi beai creierii încet, cu ţoiul, iar soacră-ta, din fundul mesei, uşor alcoolizată, îţi număra paharele şi ţi le imputa ipocrit. Azi s-a umplut ţara de carmolişti, lucrurile au devenit de nesuportat, trebuie să bem, realitatea e macră. Ne-am complicat iremediabil, miniştrii agriculturii sorb în timpul programului şi se laudă cu recolta de tămâioasă de parcă chiar ei, cu autoritatea lor, ar dicta buletinul hidrologic. Şi stai şi bei frustrat, în supermarket, printre rafturi, şi te gândeşti la nedreptăţile capitalismului. Din lipsă de cinste, ne cinstim în fiecare zi ca să ne reabilităm în faţa noastră, cinstea se provoacă cu ţuică de pufoaică şi cu zeamă de electrozi.

Sătui să bea clor din ţeava statului, unii s-au prins de nedreptatea lumii, s-au mutat la ţară şi beau şpriţ naţionalist cu Mona - spirt medicinal, înnobilat cu apă rece de la puţ. Colecţionari ai florei inopinate, beţivii noi ai satului fraternizează cu cei nativi, găsiţi deja aici, legaţi de glie, îi iau cu ziua şi explorează tovărăşeşte muşeţelul spontan al primăriei. E un soi de ratare deloc conştientizată, şi acest lucru din lipsă de timp treaz.

Totuși, să nu dramatizăm, dacă te ții serios de băutură poți să câștigi, la un anumit tip de coniac proletar, o basculantă premiu, asta îți va schimba viața. Da, și chiar în ciuda statisticienilor probabiliști – care beau numai acasă, să nu se facă de râs –, bețivul are foarte des norocul să mai câștige o sticlă sub un dop, el poate controla vremea, lui îi ies mereu ploile când trebuie să bea ceva. Dar nu numai tălpașii beau. Bunăoară artiștii, cu o aplecare aparte spre carafă, și-au format și un cod liric al verbului a bea.

Dacă poezia și proza se scriu cu emisfere diferite, vinul se bea cu dreapta – ca Ovidius odinioară, exilat printre dobrogence, de pe timpul când grecii, căpșunarii estului, erau argați la noi –, rachia cu stânga, ca la țară, pentru că în dreapta îți pana și creezi fără rimă, că ai prins timpuri laxe, Somnoroase păhărele. A interzice, deci, unui artist să își provoace muza cu lichide tari e ca și cum – atenție, urmează o comparație masochistă – ai strânge unui pianist degetele-n ușă.

Bețivii au schimbat lumea, gândiți-vă cum e să te ghideze un văr beat, din robă, când bagi mașina-n curte. La bețe s-a pus mereu la cale țara, s-au copt ideile noi, s-au conceput bastarzii, vedetele istoriei. Băutura a salvat știința trecutului, le-a dat profesoarelor de istorie de azi o pâine cinstită, plimbată pe metrou; pentru a pune răvașul cu informația și a-l arunca în mare trebuia să bei tot conținutul de jamaică.

Bețivul e veriga lipsă, la îndemână peste tot, evoluționiștii îl adoră în secret, după o litră de rachie el se rabatează perfect, dar îndărăt, din homo erectus în maimuțoid. El ajută știința, e primul care detectează stelele verzi și navele extraterestre, descrise la 112, citez, „pline de

zorzoane ca la manelişti". El a descoperit secretul lui Bachus şi anume că vinul se poate face şi din struguri. Singurele virtuţi ale beţivului sunt sinceritatea - să te ţii! - şi rolul lui dezinfectant, îl pui la geam şi gata curăţenia de Paşti! Beţivul e imbatabil şi căpos ca însăşi sticla aceea groasă de spumos care refuză să se spargă la inaugurarea submarinului. El bea că altfel nu poate, zice: uită-te la mucenicii dreptăţii, ăia păcăliţi de stat, cu pancartele de gât, pot să facă greva foamei, dar p-aia a setei nu au cum.

Toţi beţivii accidentali, alarmant de fierţi, cu ţurţurii pe frunte şi cu regretele pe persoană fizică, atestă optimismul medical că omul, ca şi natura, are o imbatabilă putere de regenerare. În acest sens, beţivul e acel Rambo care se operează singur, care are puterea eroică a naşului, plin de cucuie, de a se drege la fin a doua zi cu afinată, căci vorba ceea, cui pe cui se scoate!

Stimată redacţie, vă semnalăm cu indignare că există un nou matriarhat, format din foştii bărbaţi surghiuniţi sub hotă. Alcoolicii ăştia anonimi fac numai belele, beau banii de sorcovă ai copilului, distrug cheia de la beci, o fac mereu pierdută, iar în ziua de nouă martie, sub pretexul tradiţiei sfinte, beau patruzeci de păhărele. Aceste sugative, intitulaţi obraznic apostoli ai prohibiţiei, beau ca nişte ciocli, ca nişte călăi, pândesc pe scară pe tanti de la Poştă şi îi cer măruntul de la pensii. Au descoperit, la un congres al lor, la non-stop, că dacă bei din picioare bei mai mult, apoi au declarat berea fără alcool drept o erezie! Deţin un ficat de viaţă lungă, prometeic, e ceva de speriat, mori tu de necaz înaintea lor, merg încet că fac clăbuc, râd ei, iar la seratele lor culturle, pe balcon, beau cu gheaţă până răguşesc ca strămoşii noştri la Călugăreni.

În timp ce lecturați acest umil raport, această sectă a discreților lucrează frenetic la propășirea decăderii lor fizico-morale, studiind posibilitatea brevetării unui tirbușon electric cu care să întâmpine, zic ei, provocările dopurilor. Considerând o datorie de principiu înfierarea acestor distilerii ambulante, vă rugăm să ne sprijiniți în efortul nostru de a demasca acești paraziți socio-economici, de a-i educa și, de ce nu, de a le descoperi beneficiile ceaiului.

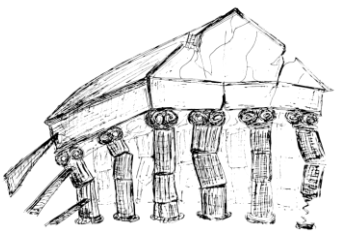

EVITAȚI MAHMUREALA, RĂMÂNEȚI BEAT | ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΧΜΟΥΡΛΙΚΙ,ΜΕΝΕΤΕ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

36. DROGUL

Vai de cei ce-şi bagă-n venă, săracii, au luat-o prost în viaţă! Dar de ceilalţi, de fiecare dintre noi, care ne drogăm în fiecare zi cu jucăriile noastre preferate, nu se mai scandalizează nimeni, huo, Nae, la a câta bere eşti? Unii se droghează cu fripturi, alţii cu medalii, unii cu excursii, alţii cu revanşe. Viciul e ca cocoaşa, uiţi să stai drept, dirijorul e dependent de aplauze, tractoristul filosof de ziare de la capitală, să le facă el ţigări, să tragă pe nas problemele obşteşti. Toţi ne drogăm cu ceva, de la opincă la vlădică: poporul cu basamac, pe datorie, dictatorul cu libertate pură, albă ca heroina, devenită acum putere, libertate cu toptanul, luată de la cei mulţi, o consumă cum vrea el, la orice oră.

Drogul e un drac teribil, un tip tuns şi logic, cel mai cinic dintre toţi, te ia la sigur dacă semnezi cu el vreo foaie, cât de mică. El ne droghează iremediabil cu oglinda, cu stima de noi înşine, nu suntem nicidecum originali, statistic şi matematic gândurile şi faptele noastre au fost - şi asta cel puţin o dată - gândite, făcute (citeşte banalizate) de către strămoşii noştri, staţi liniştiţi, vom muri şi noi, toţi, la vremea noastră, vom deveni vedetele Moşilor de Vară. Scriitorul se droghează cu scrisul lui, se crede buricul pământului, închis în propria sufragerie, o duplicitate scuzabilă, viaţă dublă trăită făţiş împotriva obişnuinţelor tribului ignorant din care face parte, asumare şi drog în acelaşi timp. Omenirea a fost subjugată aproape dramatic de imperative, drog festiv. Imperativul uniformei, imperativul schimbării, imperativul sfârşitului de lume,

pasat ereditar de la o generație la alta, moartea și viața la pachet, în plăcerea unică a copulației, copulația, drog absolut, la îndemâna oricui, prăjitura de zi cu zi a celor mulți. Puștii se droghează cu viteza, divorțații cu filme la Mall, să uite de tot, casnicele cu pălăvrăgeala, ca un moș care și-a pus dinți și are chef de vorbă.

Toți filosofăm, ne drogăm deci cu aflatul în treabă, care cum poate: grănicerul numără ciorile și le înscrie pe caiet, vechilul cântărește pleașca de noroc pe care a prins-o cu cătunul lui tăcut, de sub bici, se întreabă cât mai rabdă, riveranii, de după perdele, se amuză cum li se ridică intruşilor maşinile, simt o plăcere justițiară. Pescarii cu răsăriturile, frustrații cu interviurile, sinestezicii cu culoarea mov, nemții cu ora exactă, captivii cu găurile din plasă, ochiuri spre viață, pionierii cu țigările ilegale, moraliștii cu hiperbola, scrupuloșii cu fișa postului, copiii cu tragismul adult al „Fetiței cu chibrituri", această poveste pur și simplu îi turtește, iar lor le place. Toți ne drogăm cu viața, căutăm egalul dramatic dintre trup și suflet, te iubesc, dar nu pe tine!

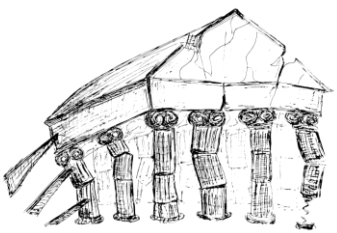

TOT ÎNAINTE, VREDNICI PIONIERI! | ΠΑΝΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΞΙΑ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ!

37. PENIBILUL

Să aştepţi liniştit baba cu părul lung şi alb, pensia, să te îmbeţi cu apă chioară, ca broaştele care îşi lasă lacul moştenire, sfidându-l pe nea Gigi, proprietarul de drept, să sfinţeşti tancurile, puştile şi gloanţele, să umpli de agheasmă roboţii vii ai statului, să cinsteşti tabloul şefului, să te lauzi cu sinceritatea, să te afirmi pe plan internaţional deturnând un avion, să te ţii mare când baţi covorul la bloc, mândru de tresele tale chinuite, dobândite după ani grei de sforăit prin garnizoane, să spui aceeaşi minciună de 365 de ori pe an, faptul că eşti fericit, să nu citeşti nimic, zicând că trebuie să scrii, să te iei de femei pe stradă, să sporeşti dezmăţul entropic pe la cumetrii, aruncând şarje de banconte pe cheliile chinuite ale lăutarilor, să te ţii de scaun ca Mircea Geoană, să reacţionezi emoţional, ca bursa, la toate zoaiele pe care lumea le aruncă peste tine, să oferi osanale la preţ redus, chiar gratuit, numai pentru a o duce puţin mai bine, să te lauzi cu ce faci, să împingi eroii-n glorie, tu, regizorul, să îi copleşeşti cu şanse, să cazi artistic lângă poartă, ca să furi un unsprezece metri, să te prostituezi cu surâsul tău comercial, ca să ţi se vândă marfa, să te lauzi cu ce n-ai, să oferi o ramă, tu, critic de provincie, unuia care nici nu merită şi care te-a chemat la lansare cu un scop precis, să îl lauzi, să râzi ca prostul la semnal, prin emisiuni, pentru un venit lunar, să fii moaşă imperială şi să te baţi cu colegele pe baia prinţului, să-ţi laşi burtă, de dragul simetriei, constatând că ai un cap prea mare, demagog, să-ţi pui steagul în birou după frigider, tu, colonel spre pensie, să filmezi înecuri fără a mişca un

deget, să te crezi artist, să-ți pui sufletul pe tarabă, pentru audiență, să te răstigneşti în pixuri de dragul tirajului, să te căciulești niţel la şef ca să treci iarna, să rămâi legumă, înzăpezit la OTV, să baţi cruci pe la hramuri ca să te aleagă satul, să te cheme lumea artist, înţepenit în gardul dintre cele două lumi, cu capul în cea reală, cu digestia în cealaltă, albă de la hîrtiile tale mute, teroriste, să controlezi de după vizor traficul de pe scară, să consumi carne de om, în noapte, iradiaţi de poftă, să vinzi covrigi la suprapreţ protestatarilor, să nu plăteşti pe cei ce ți-au muncit, să te cheme Ludovic Orban şi să te duci în Piaţă ca uncheşul care coboară-n beci să ia tensiunea ţuicii şi să te-njure lumea a doua oară, să îţi faci calcule pe un an, să-ţi programezi viaţa, trufaş, pe treizeci, să te vezi la pensie, să îţi palmezi lăcomia cu „strâng pentru voi" servit copiilor, să fii mort în sfârşit, rece şi irefutabil, să zaci printre lumânări ca un leş de mâţă aruncat în păpădii, iar la înmormântarea ta, culmea penibilului, să fii lăudat la predică, spre indignarea satului care ştie ce fel de poamă ai fost. Vă rugăm, toată lumea, poftiţi la pomană!

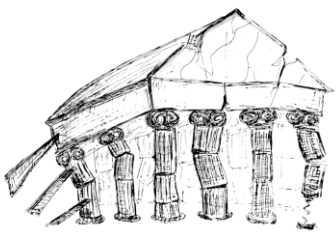

FAN CLUB LUCIAN BOIA | ΦΑΝ ΚΛΟΥΜΠ ΛΟΥΤΣΙΑΝ ΜΠΟΙΑ

38. CONTROLUL VIITORULUI

Lole, robul lui Dumnezeu, nu mă lăsa, Doamne!

Se roagă Bunului Dumnezeu pentru binele a toată casa, pentru îmblânzirea şefului lui Coca, pentru bunul mers al vieţii, să văd şi eu pensia. În mod special se roagă pentru:1. Vica, o femeie care s-a culcat cu tot cartierul. Să plece din oraş cu tot clanul lui Crimca şi să dea banii înapoi (1010 euro daţi în 2009) 2. Augustin, pentru toate prădăciunile făcute. S-a îmbogăţit pe spinarea şi credulitatea mea, a falsificat bonurile de benzină, a fentat T.V.A.-ul şi l-a înjurat pe tatăl său adoptiv care l-a şters când era mic şi i-a plătit maşina că o lovea la patru zile, ceea ce i-a provocat moartea. A otrăvit noaptea animalele din preajmă că speriau animalul lui de companie (maimuţa), l-a bătut pe vărul Siminică de l-au luat chelnerii la ei acasă, că nu i-a dat nişte datorii, fapt total neadevărat, e un monstru. Să rezolve Dumnezeu cazul ăsta! 3. Marcel şi Gabi (fosta lui soţie, o proastă, blondă la rădăcină, care la partaj a plâns pe mobili şi a vrut să se împace, suflet sentimental), să rămână casa de la Glina lui Marcel, că el a tras săracul, mânca la două zile, dă, Doamne, favorabil. 4. Stela, fata mea a mare, căreia nu i-am dat apartamentul din sectorul 2, că nu sunt aşa prost, n-a mai dat de doi ani pe la mine, că a uitat când făceam toţi foamea să se ducă ea pe la specializări cu olandezul ăla al ei. Să vină deci măcar de Paşti, că de ziua mea am sunat-o până i-am descărcat bateria, ţine-o, Doamne, bine, că sângele apă nu se face 5. Vali de la Vâlcea, că mai am un văr Vali, care a luat-o mai mult cu japca pe Florina, care se comportă cu ea într-un mod

abuziv şi care a falsificat nişte moşteniri la parcelele de drept ale mele de la Sugrumaţi şi eu ca prostul am tăcut din gură, să-i dea Dumnezeu sănătate că de mic era după averi, făcuse diabet juvenil de la lăcomie. 6. Manole, că i-am dat un covor persan greu de te pierdeai prin el şi a zis pe scară că l-a cumpărat el cu banii de pe lichidare, că aşa e când ai copii, dai şi nu te mai uiţi în spate. 7. Loredana (hoţ notoriu în cartier, spaima motelurilor), fură şi după sârme, bagă copiii sub scară şi le ia ce au strâns cu capra, cu sorcova sau cu steaua. Să rezolve deci şi cazul ăsta. 8. Iart-o, Doamne, pe Firuţa, că pe unii îi baţi cu un deget, pe alţii nici nu-i atingi, dar pe Firuţa cu palma toată. Nu te pune la mintea ei, că a tras multe, ridic-o de pe pat ori ia-o de tot, să nu se mai chinuie. În încheiere mulţumesc Bunului Dumnezeu de milioane de ori că nu regret nimic, că nu dau banii pe prostii şi că sunt sănătos.

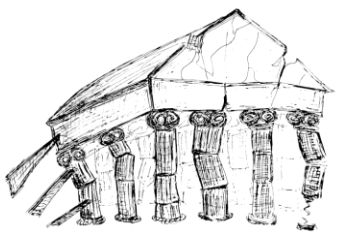

AŞEZAŢI-VĂ LINIŞTIŢI LA LOCURILII VOASTRE! |
ΚΑΘΙΣΤΕ ΗΣΥΧΑ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ!

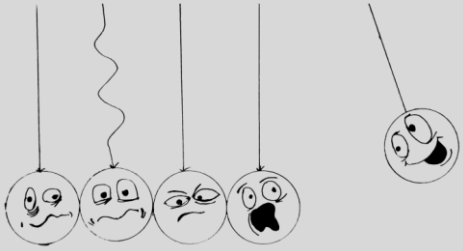

Chapter **three**

ROMÂNIA-FRANȚA: 1-2

39. BLOCATARUL

Te disperă indiferența insolentă a regnului mineral - recte betonul, fierăria -, față de dramele cosmice ale blocatarilor, aceste vertebrate precare, învățate să-și plimbe câinii și să se plângă de vreme. De la damele confuze de la ultimul etaj, nefericite că le plouă în casă, până la parter, unde țăranii plantați la oraș, băi nene, pun de un butic, blocul, în accepțiune valahă, e un întreg cârnat urban, pestilențial, provocator de rău de lift. Important e, cum îndeamnă moraliștii, să te înveți cu mirosul. Blocatarii sunt oamenii care, de nevoie, s-au împăcat cu destinul de a sta unul în capul altuia. Protestezi că nu-ți place la bloc, că aurolacii s-au ușurat pe ușa ta? Vei fi imediat pus la punct cu evidentul, tragico-banalul: mută-te la casă! Viața la bloc – cantonament proletar, pușcărie pe banii tăi, lagăr de bunăvoie, suflete de căței loviți strânse în mănunchi de administratorul scării. Supuși proximității, blocatarii se urăsc de moarte, starea de vecin e una explozivă. Armistițiul precar atinge lunar punctul de fierbere, când canalul colector se blochează de cârpe și murături expirate, aruncate la closet, ca tot românul.

Când se taie curentul, blocatarii sunt toți egali, niște sinistrați. Când statul nu le mai trimite prin țeavă apa cu clor, se tânguie pe umerii primăriei. Totuși, silozul socialist este corect cu toți oamenii muncii, îi ține pe toți, îi trece prin ani, prin necazuri, rate, cumetrii. La parter stă un pensionar, mare ștab pe vremea Ciuruitului, care ține să menționeze la fiecare conversație ce-a fost el pe vremea

aia. Vizavi, o duduie divorţată, contabilă în câmpul muncii, gospodină perfectă, care de la plictiseală s-a ascuţit ca lupta de clasă, bate pe la uşi şi provoacă scandal cu viziunea ei asupra lucrurilor. Deasupra (pentru că la parter funcţionează o firmă de bătut covoare şi un apartament cumpărat de un arab în care nu stă nimeni), la 5 mai precis, are domiciliul un intelectual, adică un ins care face jogging, un huligan din aceia care au luat bătaie în cap de la mineri în piaţă, la capitală, pe când era la studii. La 6, unul de bani gata, de profesie fin, îşi spală maşina de pe balcon, aşa, uşor, într-o rână, cu furtunul ciupit la moţ să facă jet. La 7 un pocăit, unul anti-sistem, nu se racordează la gaze, butelia are valoare casnică şi sentimentală pe alocuri, la 8 a ars, acuma dau cu var. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă, etajul unu.

Cum urci la doi, te izbeşte o uşă plină de fotbalişti, proprietarul e stelist, aruncă frecvent petarde pe scară cu această ocazie. La 10, repartizat de Partid odinioară, un artist, mare speranţă a sculpturii locale, acum beţiv, frânt în harpă, hrănit de amantă şi hăituit de creditori. Urmează un normator care a făcut Teologia, are o firmă de servicii funerare, scoasă la vânzare prin ziar, îl vizitează clienţii în vis, i s-a luat. La 12, deasupra vizorului, cu litere agresive, câine rău. Este vorba de un maidanez ameliorat, hrănit regeşte de proprietară, miloasă, face ce vrea din ea, dacă se enervează, o dă afară din casă. Aprindem lanterna şi ne suim la trei. Aici domiciliază un revoluţionar notoriu. A avut marele curaj patriotic de a se împuşca în picior, el, teroristul, mimând pe victima în faţa idioţilor de soldaţi veniţi să-l urce întru glorie, armata e cu noi. La 14, un manelist cu mustaţă, student la Spiru, care şi-a făcut post

pirat, emite când dă pe acasă, îl cunoaşte lumea, sare pe el cu dedicaţii scrise şi bancnotă ataşată, ca la acatiste. La 15 stă, adică stătea, un fost activist, ajuns mort de hotar, aruncat de popă la extremitatea vestică a cimitirului, ca să-l păzească. Totuşi, horror-ironic, numele lui încă mai stăruie pe uşă. La 16, un travestit renegat de părinţi, dar susţinut financiar, poate s-o pocăi. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă, etajul trei.

La 17 şi 18 arde o idilă mic-burgheză în sistem barter: el, divorţat, nefumător, cu servici pe perioadă nedeterminată, îi dă gogonele, ea, necheltuitoare, fără obligaţii, cu facultate la bază, îi calcă rufele. O dragoste onestă, discretă, plină de pudoare, de care mitocanii de pe scară îşi bat joc cu nerușinare. La 19, o familie creştină, deci numeroasă, deci cu restanţe la întreţinere, le dă Dumnezeu necazuri ca să-i fortifice, să-i recunoască mai bine ca fiind ai Lui. La 20, o fostă bucătăreasă a Partidului, să rămânem puţin, face chesea ca odinioară. Soarta a făcut ca dânsa, femeie cu prinţipuri, să stea tocmai deasupra desfrânatului de la 16, pomenit mai la deal. Ce nu i-e dat urechilor să audă! Ne suim la cinci. Aici, os proletar, un chefliu cronic, face mereu grătare pe balcon, se simte la munte, la înălţime, să-i fie de bine. La 22, un ursuz de pensionar, desfiinţează băncile, focare de zgomot, urăşte pomii roditori, care atrag copiii, îi blochează cu sârmă ghimpată, îi unge cu vaselină. La 23 câteva studente relativ cuminţi, în pribegie la oraş, se descurcă şi ele cum pot, când vin de la studii trezesc toată scara. La 24, o pereche de mormoni, şi-au desfiinţat perdelele, ca să trăiască (ca) la ei, în America. La ultimul stă dracul, adică nu stă nimeni, dar apometrele înregistrează în continuu, un fel

de poltergeist capitalist, adică în defavoarea clientului. Şi a fost seară, şi a fost dimineață, etajul cinci.

Blocul poate continua, la cererea cititorului, are mustăți invizibile, macarale râd în soare, argintii, valahii la cutie, concentrați în scări de blocuri, vagoane etajate de dormit şi de mâncat, ați închis, lumina, apa, gazele?

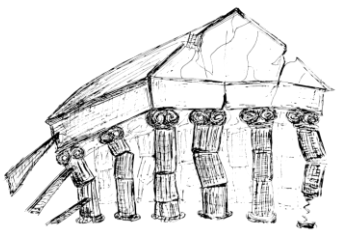

IARNA NU-I CA VARA! | Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

40. PICĂTURA ROMÂNEASCĂ

Gellu Naum oficial, cu cravată, în fața unui pahar cu apă plată: „Cui să-i vorbim când fiecare se mângâie pe furiș?”. Artistul n-a cerut prea mult de la români, ba chiar a profitat stilistic de pe urma absurdului din țara lor. În schimb, de cinci sute de ani Țepeș-Vodă își ține respirația. Istoria pe poante a urmașilor urmașilor lui avea să-i provoace postmortem o neliniște în stare pură. La trecutu-ți mare, mare viitor! Norocul istoric ne-a pupat mereu printre gratii, orice șansă am ratat-o glorios, ca la un meci de șah rapid. Campion al zădărniciei și filosof incognito, baciul moldovean și-a cântat prohodul și s-a-ngropat singur, ca vina comunismului la Berevoiești.

Ziua în care a-ncetat să ne mai pese a aparținut lunii iunie 1990. Până-n ’89 strigam organizat „Ura!”. Azi interjecția s-a transformat în substantiv comun. Comun de la comunism, dascălul care a negat mereu că unu ori unu ar face tot unu. Scrijelim la statuia viitorului cu briceagul de la unghieră, mânia noastră proletară a rotat voiajorii păcii până la stadiul de cioară. Am pariat pe binoclu, dar ni l-au spart lămpașii la Universitate. Maeștri ai cimentului rapid, ei au plecat de la București cu siguranța că și-au salvat țara. Duceau, însă, în buzunare, șansele noastre, pe care aveau să le arunce în întunericul minei din Lupeni.

Doi elevi cărau fără convingere harta României Mari. Protocronismul din timpul epocii de aur a plimbat stupii patriotismului până i-a amețit. Arborele genealogic al marilor români s-a carbonizat, elita interbelică a prins

locuri de veci după noroc şi după opţiune: unii-n Père-Lachaise, alţii la grămadă, cu număr şi ţăruş, pe maidanele Sighetului. Tatuajul cu lupul lui Burebista s-a scurs pe braţele căpşunarilor care ne-au cărat soarele-n Iberia. Tradiţia e un airbag care a uitat să mai sară, speranţa la noi e o paraşută care se deschide totdeauna la trei metri. Ne vrem eterni ca pila lui Vasilescu Carpen, dar uităm că macaraua ne-a rămas fără greutăţi, ne mirăm de reumatism, dar uităm că avem în coaste schije din ultimul război.

Un miner citind o carte despre mineriade. Volumul cuprinde mult din poezia filmelor cu karate şi din nostalgia primului mers pe bicicletă întrerupt de o bordură. Maestrul Drăghicescu pierde glorios tramvaiul şi se jură că-i iubeşte pe români. Eminescu stă pe capră, profitorii în trăsură. Ovidiu îşi plânge sandalele frumos lucrate în Latium, topite în ţigările aprinse din nisipul de la Tomis. Ne vom normaliza doar atunci când vom usca Dâmboviţa cu un tir de şerveţele. Strachina absolută cu fasole a Moromeţilor ne urmăreşte şi-n autobuz, Buzdugan nimereşte prost într-un lift ticsit cu victimele sale.

O dată cu 2007 opţiunea României de a se produce public a devenit obligaţie. Vom curta ideea europeană ca ruşii, odinioară, teoria normandistă. Însă botul imens care ne paşte ne dă ceva din disperarea aspră a fanfarei căreia vântul i-a zburat ştimele prin colb. Va trebui să arătăm lumii ce-am făcut în două mii de ani de şeptică pe perechi. Discrepanţa comică dintre ceea ce suntem şi ceea ce puteam fi ne trimite la tragismul reclamelor pentru medicamente. În România normalitatea descurajează prin

absență, o mireasă furată pentru totdeauna din mijlocul nunții. Buletinul de știri la noi este unul științifico-fantastic: cine și-a făcut temele, trebuie pedepsit. Încă de la început am călcat în ruj și l-am întins pe tot preșul istoriei. Portretul mereu în câș al valahului l-a proiectat involuntar într-un soi de cătănie veselă. Aici e pământul lui, dar parcă nu aici i-e locul.

Există în cultura română, constant, dar cu intermitențe, un conflict înghețat de tipul Capșa versus Copou, terminat, ca-ntr-un hazard dirijat, la jumătatea distanței, pe Milcovul din timpul lui Cuza, înțepenit în papură și-n stuf. Corabia abandonată din fundul grădinii Oteteleșanu este refugiul permanent al inteligheției noastre frustrate de micimea țării în care-a nimerit. Rabatabil ca o armonică, intelectualul român, dublu-rafinat și cu mofturi de enciclopedist, a practicat un soi de gândire contabilă, pe sistemul intrări-ieșiri. Curtat de medici pentru boala lui misterioasă, știe pe de rost discursurile profesorului Boia, dar nu le asimilează deloc. Flexibil ca floreta, cântă orice stăpânire cu ochii-nchiși, ca-n corul orbilor de pe Lipscanii de odinioară. Când se țipă după ajutor, se face că are mâinile ocupate, când e tras la răspundere, grămăticul nostru își îndeasă pe cap scufia de dormit. Tăbăcit până mai ieri cu autocritica, astăzi e rezistent la critici ca tergalul la scame.

Avem toate motivele să credem că românul nu s-a născut poet, ci pamfletar. Balcanismul ne e mândrie, blestem și pește pe televizor. Oferind o etică în dispersie apoasă, intelectualul român invită cultura europeană la un chef cu tacâmuri de plastic. La privirea condescendent-caritabilă a vesticilor noi ne uităm chiorâș. Lor trecutul le

sfârâie ca o mentosană sub limbă, au ce povesti despre cum au cucerit lumea. Bucuria de a pune steagul albastru la intrarea primăriei seamănă cu aceea a fetițelor de a purta pantofi cu toc. Un șuvoi mesianic de tip Matrix picură din stelele galbene ale cârpei în gura primarului aflat în campanie electorală. Va folosi ideea europeană tot în folosul personal, nu e prost să creadă în așa ceva. De altfel, nu mai crede în nimic pentru că se simte trădat: comunismul i-a lăsat pesticidul în ogor și s-a dus. De un singur lucru se bucură: în sfârșit, românul va fi civilizat cu cotorul de amenzi.

Cunoaștem Europa de abia două secole. Dureroasă, pipăirea aceasta era atât revelație, cât și separație încăpățânată. Kiselev le poruncea veliților noștri să-și radă bărbile lor bizantine, ai noștri le plângeau stând turcește în redingotele comandate la Paris. De cealaltă pantă a Carpaților, corifeii Școlii Ardelene supralicitau porumbelul alb al purismului, lăudându-l că face mai multe pene decât are – atâtea încât, greu, nu se mai putea ridica. Nu era obligatoriu ca Dunărea să se verse-n Marea Neagră, însă geografia produce istoria. Acest ombilic fluvial ne leagă obligatoriu și oarecum acvatic de tot ce este european. Cultura română e o cucoană cu vene albastre care merge la piață în Obor și se-ntreabă cum de l-a ratat pe turistul francez din tinerețe care se ținea de ea ca un nebun. Se poate recupera prin vulcanizare trecutul interbelic? De ce nu putem concura în condiții de paritate la stima universală? De ce un metru liniar de tricolor costă doar doi ron?

Până la „democrația populară" totul era firesc. Lung cât valul lui Traian, calmul olimpian al spărgătorului de

semințe rămânea o virtute. Necazul era măsurat altfel. În amforele grecilor din Tomis, geții păstrau porcul în propria untură, repartizat barbar pentru zile negre. Nu prea ortoman, vrânceanul își număra liniștit oile și-și făcea socoteli simple: dă-i cezarului ce-i al cezarului și la anu' or făta mai mulți. Hamalii valahi încărcau corabia turcului în portul Brăilii, și nu îi dădeau drumul până ce n-o înțepau pe dedesubt cu câteva burghie. Calm, ironie și țepele lui vodă. O liniște adunată de mii de ani. Aceasta nu numai la pălmași, ci și la nasurile de sfere înalte. Burghezii de secol nouăsprezece mânuiau condeiul la fel de bine ca umbrela învârtită pe stradă sau ca pistolul sărutat la duel. Cu toate acestea, ei se considerau o generație liniștită, ieșită din polcă și cadril. Pașadia, crai de curte veche, făcea un inestimabil elogiu literar al țuicii, lichid în care, spune numitul, acest popor și-ar fi îngropat toate angoasele. Dar viața bate scrisul. Prin anii '70 Tovarășul îl contrazice pe Engels, care scrisese despre români că n-au vocație istorică. Atunci începea paranoia în care fiecare dintre noi am avut un rol. Și, ca de obicei, radarul presei ne-a fotografiat la minut, dar cu spatele și cu mâna-n fund.

Țeapă glorioasă, cinste cui te-a-nfipt!

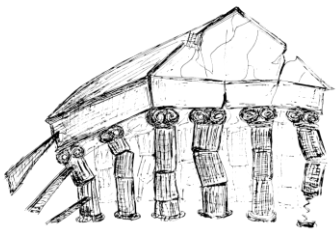

CINE NU MUNCEȘTE, NU GREȘEȘTE | ΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΔΟΥΛΕΥΕΙ,ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ.

41. NOUL ȚĂRAN

Țăranul authentic a murit la colectivizare. I-au făcut câteva muzee la capitală și l-au înmormântat în ele. Pe moșie au rămas fi-su și fiii lu' fi-su, nepoții adicătelea. Ia mai mânați, măăăi!

Gata cu țăranul, s-a emancipat, nu mai e, neică, țăranul ăla d-altădat! Imensă și implacabilă, talpa țării își face necontenit lifting facial: telefoane la purtător, oale profesionale în rate, clocitoare digitale, toate roadele științii vasăzică. Și-a pus paraboloică în vârf de căpiță, să prindă Bucureștii oglindă, și-a asanat butiile cu rachiu, s-a dus în târg de și-a tras mașină capitalistă, d-aia de nu se strică niciodată, și-a trimes copiii în vale la meditație să învețe cum să vorbească cu dușmanii țării, să-i mai domolească oleacă, de ne-ar cotropi. Are puseuri de lectură, citește tot, ca să se șteargă cu mai mult. E principial, mănâncă din ograda-i, disprețuiește consumismul, își râde de ouălele celea forțate, împinse de la spate, ieșite din găinile alea chimice. E critic, nu-i plac meciurile alea românești, resemnate, și-a băgat cablu și se uită la imperialiști, că o fac cu artă. E familist convins, că trebuie să primească o moștenire din partea nevestes-i, apoi mai vedem noi. Își promovează copiii, să nu se lase bătuți, să dea ei primii, nu îi caută la verbele neregulate, că e pământ destul, cine să-l are? Nu suportă filmele horror, că nu sunt adevărate, iar când stă la coadă la doctor își mișcă mereu picioarele, să nu i se urce furnicile, deh, racilă rurală.

Sai țață, c-a băgat banane! Satul românesc în postmodernism, ca titlu de lucrare, ar fi la limita comicului şi ar da în plans. El n-a ars încă etapele reale, iar pe cele bune le-a fentat din mers. Țăranii îşi iubesc animalele, de aceea le numesc boală, le dizolvă cu biciul dacă nu răspund la comenzi. Băşcălia țărănească s-a încununat în sictirul pentru cele sfinte. Niciun orăşean n-ar înjura cerul atât de tacticos, cu intonație şi în amănunt. De fapt, țăranul are un apetit notoriu pentru invectivă, distracție ieftină, aici s-a furişat isteţimea țărănească, țăranul în prispa cârşmii iată tabloul perfect. Caracter antitanc, pe țăran n-o să-l vezi niciodată frustrat. Păi ce, nu erau oare călușarii brigăzi artistice paramilitare¬? Să-i fi văzut pe strămoşii lui cum mânuiau puşcociul de lemn la premilitară! Spaima oricărui intelectual treaz (pe cât se poate) şi cu aritmetica funcțională este repartizarea la țară. Acolo se simte boborul cel mai bine şi el trebuie să fugă de asta. Țăranul este mincinos, leneş, agresiv, rău la suflet şi cu gura mare. Poți să îl înveți pe Alecsandri pe de rost în autobuz, să te balonezi cu idilisme, când ajungi la cap de linie vei descăleca surprins fix într-o balegă. Caldă sau nu, se va ține de tine pe toate ulițele, te va cotropi, se va urca încet-încet până la gât, te va asfixia. Vei rămîne în sat, trebuie să-ți câştigi o pâine, dar cu preţul unei teribile frustrări, taci, ca s-aud cucul!

Mulţumim Partidului, că Partidul ne-a băgat, ne-a băgat lumină-n sat! Memoria Colectivei stăruie la sate şi acum, ca un altar al hărniciei, furat piatră cu piatră după ’90, în zilele democrației, din rațiuni de zidărie. Țăranul de azi e un experiment nereuşit al altor timpuri. După ce a construit oraşul, s-a întors la țară cu tupeul şi argoul

burghez. Acum e șmecher, fentează coasa și despoaie primăria de parale. Primarul de țară este reprezentantul lor, al țăranilor. A studiat la frecvență redusă, are patalama, și-a depus-o deasupra capului, sub icoană. Dă comenzi scurte, semnează indescifrabil, e irefutabil atâta timp cât are pâinea și cuțitul. A chelit glorios, glumește, zice că i-a căzut fânul din tractor, are burtă și și-o întreține pentru că la țară dacă n-ai burtă , ești om sărac. Nu răspunde oricui la salut, că n-a pătimit cu el când făcea foamea. Ascultă manele la maxim, și satul face la fel, iar la chefuri le povestește din armată. Are fetele la oraș

Cu sapa după ușă și cu damigeana-n portbagaj, țăranul de bloc, cel mai tragic și nociv specimen rural, este încarnarea căpoșeniei brute: el scoate trandafirii primăriei și își pune ceapă, o îngrădește cu drag, o udă și chiuie să usture mai tare. Bă, care v-a sărit mingea pe răzor, hai că v-o tai io! Fidel coclaului, țăranul de bloc face transhumanță săptămânal, la neamuri. Bloc de granit imperturbabil, ireductibil, suficient și inexpugnabil, reticent la predici și unsori. Hibrizi leneviți sub duș, țăranii stau cu sapa la ușă și cu plugul la amanet, neam căpos de sfeclă, se scarpină în fund și se întreabă când se coc cireșele. Zgârie-norii pitici, proletari, porecliți muncitorești, nu-l intimidează defel pe țăran, hotărât să dea cu tifla tuturor. Curentul de pe scară, vânt constant de stepă, care ar înnebuni orice rafinat, îi prieste, se simte ca la coasă. Crește porumbei pe balcon, face grătare în uscătorie, așa, din ambiț, să le vadă pe profesoare cum crapă de indignare. Joacă liniștit table cetățenești la subsol, în timp ce la țară, neamurile și le-a aruncat în aceeași groapă, călare, că dincolo nu se mai ceartă și nici nu se mai

pupă. Țăranii de la bloc nu se calcă des, și când o fac, își schimbă microbii. Respectă funciar legile deochiului, iar când trec pe lângă apartamentul popii, se mușcă de limbă. Ei sunt proprietarii unor personalități polivalente, ca sala aia de la capitală, sparg semințe la modul filosof, fac aritmetici prețioase cu gâdul pe vedrele de țuică de la toamnă. Își fac anticipat parastasele, să nu mai încurce copiii, sunt otevișți fideli, au noroi pe anvelope și unde prind un homosexual, acolo mi-l reeducă.

Țăranul are, ca și ta-su, ca și tata-mare, ca și moșul de pe front, o afinitate vizavi de ora exactă trimsă de la București, deh, spaima morții. A murit Nae? Întâi muncă, dup'aia distracție!

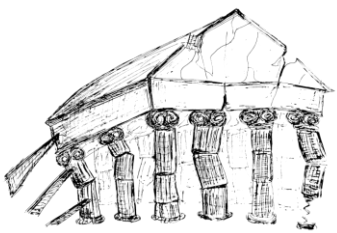

O ȚARA SPECIALĂ, NE SERBĂM ANUAL | ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΧΩΡΑ,ΓΙΟΡΤΑΣΤΕ ΜΑΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ.

42. GICĂ–CONTRA

Înțelepciunea populară, actualmente popular-post-modernă, a prins perfect tipul celui care se contrează din ambiț. I se spune Gică-contra. Este vorba, la o adică, tot despre vreun Gheorghe, care se recomandă, printr-un moft burghez, George, dar pe care rudele îl reduc la stadiul de Gică, ştiu ele ce ştiu. Aceste personagii fac deliciul regnului uman. Tipul Gică-contra e un fel de ciorap plin cu varice, un airbag cu pioneze. Când ai terminat demonstrația, se găsește să vină cu o întrebare tâmpă, tot dintr-un duh criticist gratuit, vecin cu prostia. Gică-contra e dispus să vadă numai conspirații: din fundul stadionului, el vede poarta oaspeților mai mică cu câțiva centimetri, când intră într-o sală, e intrigat de poziționarea meselor. Gică-contra are acea mânie proletară de pionier care strânge biscuiții-n pumni. Expert în teologia fleacului, Gică-contra e drogat de forța seducătoare a negației. Cercul rezolvă intersecția, dar Gică-contra crede că e prea simplu. Stabil ca pompierul pe tulumbă, el își va deșira argumentația ca o ambulanță cu ușile deschise care își pierde printre blocuri giulgiurile răniților.

Să-ți aperi prostia cu propriul cap este simplu când ești maniheist. Gică-contra vede doar în alb-negru, câteodată roșu, el crede că are exercițiul nuanței în tot ce spune, însă, ontologic, e un taliban şi nimic mai mult. În plus şi din păcate, Gică-contra nu este tolerant, el trebuie să fie angajat, isteț, viu adicătelea, viu ca bălegarul. Gică-contra are în el un for canibal de hăituire a celui cu care vorbește, o gașcă de demoni obraznici care-l determină să dea buzna

în interlocutor cu ironiile și obiecțiile lui prețioase. Niciun bisturiu nemțesc nu e mai performant ca mintea brici a lui Gică-contra. Gică-contra despică firu-n patru ca apoi să se mire în oglindă de ce a chelit. Gică-contra este o pacoste pentru populație, iar dacă ar muri, nimeni nu l-ar însoți pe acest drum căruia toți îi spun ultim, dar pe care, din mormânt, Gică-contra ar căuta să-l relativizeze.

Gică-contra poate fi întâlnit la toate palierele. La catedră, Gică-contra își dă aere plătite cu greu de la buget, adică pe banii studenților. Foamea după contre îl face să arunce aiurea, prin sală, întrebări capcană. La birou Gică-contra e bolnav de conformitate, te plesnește chiar în ziua de salariu cu câte o statistică găsită printr-un colț de internet care îți explică cum că uzina se va desființa. La volan, Gică-contra oprește în mijlocul drumului să explice oral și gestual unui alt șofer, că e un idiot și că nu ar mai trebui în veci să participe la trafic. La domiciliu, Gică-contra înfundă chiuveta cu teoriile lui poroase și prestează un menaj imposibil, cu polemizări lungi, răcitoare de ciorbă și exiluri voluntare ale partenerului prin vecini. Aproape de fiecare dată, Gică-contra calcă în balta cu penibil. Fâțâit ca un copil mâncat de geardia, tipul acesta stă la gura emițătorului ca lupul la ușa iezilor, haț, că te cam contrazici, monșer! Între ei, Gicii-contra se recunosc și se evită, deoarece odată ei s-au contrat iremediabil. Pentru că Gică-contra este încăpățânat pe tractorul lui, nu-l prostește nimeni, că el are facultate, iar dacă n-are, s-a născut inteligent așa, de la natură. Comicul îl oferă însă duhul negației și propagarea lui, nu-ul luându-se cum se iau păduchii la grădiniță, jovial și pe tăcute. În general, Gică-contra e o cobe perfectă, un cioclu filosof, un fel de

coșciug motorizat bun de direcționat pe câmpii sau păduri părăsite. Tip urzicat și precipitat, Gică-contra se închină la rațiunea lui cum se închină ecologiștii la culoarea verde.

Argumentele lui Gică-contra sunt imuabile, clare, aerisite, mame-fruntașe ale logicii. Mulțumim vieții și organizării ei complexe că ne-a lăsat și câteva situații fără ieșire pentru un Gică-contra: fără de bilet, înghesuit de controlori la cap de linie; realitatea visului și a fizicii cuantice, pentru marxiștii căpoși; sfântul pământ strămoșesc otrăvit de chimicalele lui Ceaușescu, pentru nostalgicii comuniști.

Drama tipului Gică-contra va rămâne aceeași: Gică-contra a fost, este și va fi mereu un anonim. Anonim ca un drum comunal. De aici și primul semnalment al lui Gică-contra: înainte de disertație, el tușește înțelept.

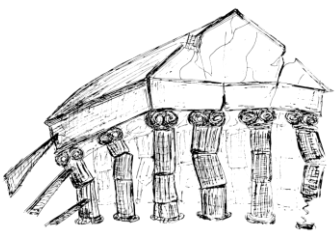

OM MURI ȘI OM VEDEA | ΘΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΔΟΥΜΕ

43. MICROBISTUL

Alo, redacția, luați-mă corespondent de război, pe-aici toți se taie pe mână!

E pace, soarele își vede de treabă și grădinițle se deschid voios la ora șapte ? Nu-i nimic, se găsesc destui să se simtă cu ranița în spate, cu pușcociul la carâmb. Microbismul este starea de război pe timp de pace. Microbismul este o refulare a xenofobiei de care colcăie întregul stadion, o mare erecție patriotică la auzul imnului național. Nici că ai bănui acest talibanism la un popor cuminte, care așteaptă resemnat o nouă cotropire. Câine rău, nu subestimați, pe vremuri, strămoșii lui îl schimbau pe împăratul chiar de la sediu, din Roma. De aici și disprețul patronului de club, cerebral, pentru niște maniaci care chiar cred în afacerea lui… Psihologic, se explică simplu: ofticat din fire, călărit de șefi și amenințat de soacră, valahul se descarcă pe tarlaua cu scaune. De aceea, sociologic vorbind, stadionul este o instituție balneară.

Ham-ham, miau-miau!

Și acum, o mostră patologică din lirica You Tube, autor Jinksdow, un dinamovist: „Oriunde merg și orice fac, în față văd doar roșu alb. Sufletul meu e colorat în alb și roșu. Roșu alb". Ca să aibă viață bună, fotbalistul trebuie să se culce cu toată galeria, cu toți maniheii din genul celui de mai la deal. Pentru cunoscători, galeria se împarte în microbiștii din tribune, sămânțari pasivi, și ultrașii de la peluze, suporterii totali, combinați la salariu cu majoretele valahe, violente, fetițele latino-infernale.

Microbistul are în jachetă un miros persistent de mitocan. Fiul lui, crescut la acelaşi piept, a sărit de mult calul, s-a făcut „ultraş" (ultras 4 ever!). Un fel de mujahedin al sportului denumit abuziv rege. Pentru ultraş un meci de fotbal fără jandarmi pe targă e ciudat ca un film poliţist fără morţi. Un ultraş este un canibal alfabetizat parţial, îl poţi folosi cu nădejde aruncător de rezervă în actele teroriste. El aşteaptă înnebunit să se schimbe porţile, să-l aibă la mână pe portarul advers. Se roagă cerului la fiecare pasă, la tragerile la sorţi stă cu biblia pe ochi, are ciudă pe Dumnezeu că nu se bagă, că ţine cu toţi. Dacă dau gol ai lui, face pe el de fericire, dacă înscriu ai lor, dă în damblageală şi cască o privire fixă, de macrou congelat.

Be-he-he, cra-cra!

Pe microbist îl cunoşti în amicale, n-are miză, n-are stare. Sparge la semințe, e deja băut, aşa cum îi stă omului bine, e supărat de acasă, doar un gol l-ar mai distra. Microbistul român, în general, e leneş, el strigă numai dacă dau gol ai lui. Dacă dau ceilalţi şi nu se mai opresc, el e deja în drum spre casă, cu o fractură de interes imprevizibilă. Microbistul este un monument al informaţiei. Un microbist care se respectă ştie toată echipa veche, de când era tatăl lui copil şi bunicul lui în vlagă. El comentează filosofic, ca un vultur împăiat, meciuri incendiare care, peste câteva luni, se dovedesc, cu procurori, că au fost blaturi… Totuşi, microbistul e băiat bun, el merge chiar dacă s-a anunţat că va fi blat, zice că merge la cinema, blatul fiind un film despre fotbal cu coloana sonoră reală, cinstită, live adicătelea. El crede sincer în echipa mare, aleargă mulţumit după mingile celei

de-a doua și, din motive obscure, are mereu ceva cu arbitrul, pe care aproape toată partida îl trimite la origini.

- Sunteți de sub Podul Grand, sunteți rude cu Mailat!

Galeria o poți lua în sens speologic, o grotă plină cu tâlhari. Umple stadionul de personalitatea ei multă, înjură cu fair-play: ciocu` mic, botu` pe labe, să mori de Revelion!, ești un praz prost, țărane, îți bate porumbu`-n geam, te-am pupat pe botul oii! Tobele bat a dansul ploii, treaba s-a stricat, ne mai trebuie trei goluri să nu luăm bătaie! Șeful galeriei are contract, e bugetar, agitator, poate trece și la dușman, că asta îi e meseria, trebuie să fie imparțial. El are adânca responsabilitate de a se cânta ordonat, are La-ul pe telefon, dar nu îl folosește, că nu-l aude, ai lui rag prea tare. El a încheiat cu stadionul o căsătorie militară. La noi, fotbal de doi lei, dar lumea tot mai cântă, dictatura fotbalului în această țară de manelişti are mulți adepți burtoși, prostiți de bere. Și să nu uităm impresarii; în cariera lor, televizorul are importanța matrimonialelor în evoluția peștilor. Tehnica și publicitatea au crescut rolul lui, ca și al patronului, geambaș de carne vie, traficant de jucători.

Fortza Cimentul Fieni, hai cu locu' 9!

Spânzurat cu fularul Stelei, fotbalul românesc, mulțime vidă pe plan european, are milioane de fani. Numai un suporter adevărat ar sta însă noaptea să picteze bannere obscene, numai unul ca acesta ar răguși, și-ar scoate sufletul pe gură ca să-l arate la lume. El are pe ușa de la baie toată echipa, ruptă de nevastă într-o altercație inopinată, lipită însă cu grijă și respect, trăiește din trecut, reperul lui naționalist fiind Sevilla, 86. Oricum, patologia merge mai departe. La retrogradare, ultrașul își pierde

libidoul, sensul vieții și cheile de la boxă. Dragostea lui explozivă de pirotehnist îl ține toată ziua lângă echipă, e o buruiană de stadion, vine acasă seara, copilul îi spune nene, că nu prea îl cunoaște. Îl pupă grăbit pe frunte, înfulecă ceva, deschide netul și scrie: „bravo banele joci bine pentru steaua lasa si mutu a facut greseli si colegii tai nu este nimic se mai intampla dar ori cum esti un jucator bun pentru steaua cel mai mult sa mor de nu imi place meciurile din liga a doa sunt mai spectaculoase".

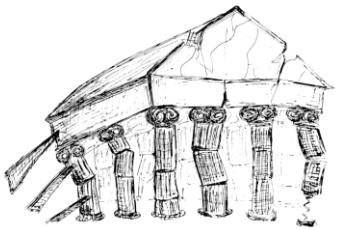

PE-AICI TOȚI JUCAȚI FOTBAL? | ΟΛΟΙ ΑΠΟ ΕΔΩ ΠΑΙΖΕΤΕ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

44. PENSIONARUL

„Stimați locatari!

Există în acest bloc un animal, o brută, care nu are altceva de făcut decît să-și depoziteze gunoiul la ușile vecinilor. Îl cunosc, dar îmi rezerv bucuria să îl demasc în flagrant, să îl deservesc judecății Asociației noastre. Cu speranța că va citi și el acest ultimatum și că-i va veni mintea la cap, vă invit să fiți mai vigilenți. Onoare muncii!".

Ultimul din lanțul trofic etatist, pensionarul începe vesel, cu planuri, ca pensionar debutant, și sfârșește tragic-orizontal, cu coliva legănată pe deasupra. Starea de pensionar este țelul vieții multora, o stare de asistat social care se bucură acum de țâța imensă a statului pentru că a avut grijă s-o umple. Pensionarul practică relații de bună vecinătate cu trimisul Poștei, apostolul speranței că va mai dăinui încă o lună. Crede în pensie, aceasta vine de departe, din mână în mână, că așa s-a clădit socialismul! În cazul în care ai parcat aiurea, în locul Daciei lui, pensionarul îți înțeapă roțile mașinii tale burghezo-moșierești. Dacă ai căscat mai tare, îți trimite Poliția la ușă, dacă îl rogi frumos să dea telenovela mai încet, se va plânge de tulburare de proprietate.

Trăiască R.S.R.!

Dacă în viața activă a frecat menta plimbându-se cu o mapă dintr-o hală în alta sau ascuțind creioane, omul în pensie va fi același freacă-menta, cu acte și bani de la buget. Au existat și cazuri paranormale, rare, într-adevăr, când unii s-au stins încet din lipsă de obiectul muncii,

inapți pentru meseria de pensionar. Ce vorbești, dom'le? Cine n-a mâncat pensie nu poate știi ce e aia șpriț legal, sub boltă, vara, seara, fără datorii și obligații pe la socrii, petrecuți de mult la groapă. Asul pescuitului la muscă, pensionarul face priveghi la capul lacului până când îi pohtește inima, de acum nu mai are șef, ci doar o nevastă acasă, care-i încălzește ciorba de zeci de ori, până la evaporare. E nostalgic, dar merge înainte, că înainte era mai bine. Avea mașină cu număr scurt, se băga în față. Acum joacă table, bagă la loto, prinde șoareci mai bine ca o cursă, iar dacă copiii lui au făcut ceva în viață, e meritul lui.

Amator de parastase, se uită la cimitir cam fix, nu prea înțelege că și cimitirul se uită tot așa la el, dar trece cu vederea. E festiv, ar purta două cravate, iar dacă nu are cremă pe pantofi, ca la ședințe, nu-i funcționează bine replica. Ar vrea să-și stoarcă iar pe piept lămâia vieții, să se deșucheze ca în trecut, dar trupul nu-l mai ține, nu se mai poate da în el ca într-o barcă, la Mamaia. Eh, ce vremuri!

Aproape în fiecare caz, un pensionar ateu, obez și militar în rezervă e dublat de o consoartă bigotă, numită pensionară, cu spondiloză, varice și crize de vinovăție. Așa le rânduiește destinul sau Bunul Dumnezeu, să se dizolve reciproc, ca două mentosane care nu mai au loc pe fundul paharului. Pensionarul, când încă nu a dat de boală, e independent, de capul lui adică, n-are nevoie de Dumnnezeu, cu toate că Acesta l-a așteptat mult și bine. Lui nu-i trebuie nimic, chiar dacă, natural-contabil, e ruda cea mai apropiată a mortului. Pentru pensionar, moartea poate ucide acum ori niciodată, de aceea o evită chiar și în gând, cu toate că Aleluia e un cuvânt luminos, are mai

toate vocalele. Pe muchie de creier, şi-a luat măsuri să nu-şi deranjeze singurătatea, verifică mereu să nu adoarmă cu uşa deschisă. Chiar dacă a furat la tinereţe, el merge cu fruntea sus, nu l-au dovedit, deci nu a furat nimic.

Luptăm activ pentru pace!

Mizantrop, pensionarul are senzori de parcare. Dacă ai intrat în spaţiul său vital, te ia la ochi şi te pune la punct, că are mai multe zile decât tine, l-a prins şi pe Rege, şi pe Gheorghiu-Dej. Când dracii de copii fură becul de pe scară ca să dea lumea cu capul de pereţi, el se ghidează după luminile raţiunii lui suficiente, ajunge la uşă şi introduce relaxat cheia. Are o conştiinţă de riveran şi şi-o exercită ca atare, organizând patrule inopinate, cu alţii, de aceleaşi principii solide, la venirea unuia tânăr în blocul lor. În genere, pensionarii mor foarte informaţi. Se urăsc pe motive de pensie sau de bilet la Herculane, se vaită bucuroşi de frigul de acasă şi se bucură că o pot face, cică se descarcă. Pensionarul e bolnav iremediabil de tabiet, orarul după care îşi învârte viaţa este unul strict, nemţesc. Categoric ca un semn rutier, i se pune păcură pe ochi când vede un moment de toleranţă. Table, sifon, hamsii decapitate, trai neneacă. Spaima statului, a rudelor şi a ambulanţei, pensionarul în stadiul final e omul în marşarier care dă în spate până face poc, adică în mintea copiilor. N-a fost om mai responsabil ca pensionarul scriindu-şi testamentul. Are un pleonasm la cap, dar nu îl deranjează, continuă să scrie şi să împace pe toată lumea, adică să nu dea nimic la nimeni. Îşi va dona hoitul citäm, „pentru propăşirea ştiinţii”.

Şi Tovarăşul să trăiască, şi Tovarăşul să trăiască, la mulţi aaaani!

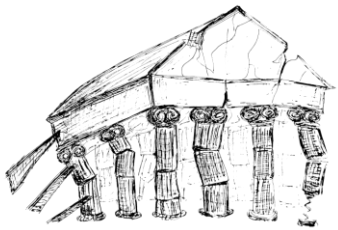

MOARTEA MIROASE A GAROAFE | Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΣΑΝ ΓΑΡΙΦΑΛΑ

45. SLUGA

Sluga nu e sinceră cu ea decât la beție, toți au nevoie de un stăpân! De la cotarlele care latră benevol în fața porților anonime, până la dictatorul ahtiat după minorele partidului, toți simt nevoia unei zgarde. Slugăreala e un fel de instinct de conservare, o tehnică de supraviețuire. Sluga fără stăpân e handicapată ca o roabă fără mâner. Sunt două tipuri de slugoi, restul sunt angajați, bugetari sau nu. Primul tip e sluga iudă, al doilea, sluga nativă, convinsă de limbile calde pe care le plimbă pe mâna stăpânului. Sluga iudă se roagă din picioare - ca fariseul -, sluga nativă se cocoşează-n scuze şi se-ntoarce la stadiul de maimuță. Practică victimizarea, o afacere sigură, spală putina cu actele şi cu mochetele firmei.

Din motive neelucidate încă, sluga prestează natural excesul de zel. Sluga cu răspunderi calcă mai apăsat decât stăpânul, ca un paharnic ce-şi face siesta pe aleile domneşti pentru a testa vinul măriei sale. Sluga are o morală dalmațiană: aproape fiecare slugă e dictator acasă peste o femeie fricoasă şi peste nişte copii amărâți, una dintre cele mai mari nedreptăți sociale. Să-i iei slugii spinarea e ca şi cum i-ai lua mutului mâinile. Prin spinare se-nconvoaie, pupă şi revine la loc, ca o păpuşă rabatabilă. Singurul duşman al slugii e rutina. Rutina roade tot: de la slugi la stăpâni, mobilier şi duşumele. Rutina te face să greşeşti când totul merge strună, te face liber la gură şi la faptă, impardonabil pentru slugile viclene. O slugă rutinată nu mai e slugă, ci un robot de bucătărie, tace şi face, un executant instantaneu, cerebral numai acasă.

Sluga poate avea ştate diferite: de la şofer la adjunct de multinațională, de la muncitor agricol la şef de ocol. Traseul carieristic al slugii este un punct central în viața ei. Sluga salivează după starea de a fi stăpân. Slugile de pe vremuri exersau această ambiție, se îmbrăcau pe furiş cu blănurile boierilor pe care-i aşteptau la garderoba teatrului. Unele slugi ajung la capătul carierei şi ajung să guverneze ele casa stăpânului, Dinu Păturică and Company. Să te ferească cerul de răzbunarea slugii. Sluga are o răbdare calculată, ca a şoferilor de tir care dau în spate. Ura şefului îl picură în fiecare zi, transformându-l într-o stalactită a răzbunării. Şi, de cele mai multe ori în istoria organică a vertebratelor, locul şefului plecat îl ocupă subalternul.

Idealul slugii e să fure la doi stăpâni. Sluga, de fapt, e un filosof din gaşca cinicilor. El sapă pe tăcute pentru că nu suportă oxigenul sufocant de deasupra şi lumina galben-pal a realității. Absurdul lumii l-a găsit în cerințele extravagante ale spânului din poveste, a învățat că după disperare nu urmează suicidul, ci nepăsarea. De aceea, sluga este cea mai rezistentă specie umană la frecuş şi temenele. Sluga este absolut necesară statului, obediența este sângele prin care se mişcă miriapodul politic. Liric spus, sluga e un fel de persoană juridică din carne, piele, unghii şi testicule din celuloză. De la funcționarii care îşi ascut degetul în fund până la miniştrii care ne predau gramatica practică a limbii de lemn, toți aşteaptă cumințI la intrarea în vis un scaun mai mare, eventual din piele şi pe rotile.

Nicio hartă a coincidențelor nu ar fi mai sigură decât în cazul slugii. Sluga nu dă cu mătura decât în preajma sosirii

şefului, nu raportează pierderile decât atunci când nu se mai poate face nimic. Oricum, slugile sunt persoane serioase, cu carte de muncă. Bine informate, slugile anticipează, calculează, se fac inamovibili. A da din coate încadrează cel mai bine sluga. A da din coate şi a călca pe cadavre. Şi-ar îmbăta stăpânul şi şi-ar râde de el, l-ar hăcui şi l-ar împăia în chip de slugă. Spune-mi ce slugă ai ca să-ţi spun cine eşti. Fostele slugi ajunse la putere cad în aceeaşi greşeală: se înconjoară de marmote, cârtiţe şi alte vertebrate cu spinarea moale.

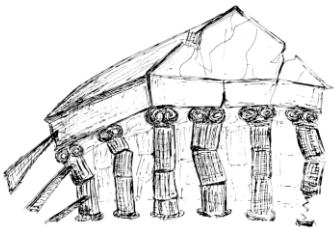

NOI MUNCIM, NU GÂNDIM! | ΕΜΕΙΣ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ,ΜΗΝ ΣΚΕΦΤΟΥΜΕ!

46. ȘMECHERUL

Cine sare garduri multe tot îi intr-o țeapă-n fund! Scuzându-ne lipsa de interes pentru o morgă mai academică, vom deconspira cel mai nesuferit tip posibil, șmecherul. Acel biped arogant, cu ceafa la frunte, care visează numai cataplasme cu gagici, mașini fără capotă și expediții în Dubai. Acesta este primul soi, cel mai vizibil, șmecherul urban, cavaler de Ferentari, care-și face cruce numai la vamă și la meciurile din ligă. Șmecherul este întruparea interesului personal, mijlocul încarnat în scop. Chiar și atunci când oferă flori, mintea lui irigată calculează beneficiile virtuale ale acestui gest. El duce o viață haotică, fără număr, fără număr, să trăiască! Cu o reală sensibilitate la razii, gazete de perete și Monitorul Oficial, șmecherul, pronunțat mai mereu cu „j", vibrează numai la ocazii, moșteniri sau bani pierduți pe stradă. Pe șmecher îl găsești sigur la restanțier, prea rar în cartea de imobil, căci e flotant prin structură, își mută domiciliul ca agentul zero-zero-șapte, ignoră principial scadențele, iar pe debitori îi duce cu vorba până i se pierde urma.

Șmecherul nu are încredere în nimeni, nici măcar în retrovizoare. De aceea el întoarce mereu capul, chiar dacă nu la participanții la trafic. Șmecherul impune din principiu o relație cinegetică între el și indivizi. El este vânătorul, iar ceilalți sunt iepurii. Pe șmecher îl prinzi cel mai bine în trafic. Se scarpină la neamuri, își scoate la vedere burta din tricou, expectorează constant, ca un tebecist în ultimul stadiu, gesticulează și emite sunete

guturale, ciclopice, se întinde și cască fără mână la gură. Aceste animale rutiere sunt cele mai frustrate trăitoare urbane. Cu decapotabila printre morminte, ca să-l aplaude și morții cât e el de viu, cum nu-și iroseşte el viața. Cultul șmecherului în Europa de Est este răspândit. Toți puberii vor să facă bani ușor și să-i prăpădească exotic. Snobismul valah și ușurătatea noilor modele se complac într-un soi de melting-pot balcanic periculos, la limita penalului. Românul se bucură când un șmecher cu gura mare (pleonasm) a fentat justiția. La noi gargara și papagalul aduc o legitimitate nesperată, de altfel, în Vest. La noi, minus și cu minus fac, la șto, plus. LEGĂMPe șmecher îl găseşti în toate sectoarele de activitate. Șmecherul de la catedră a ajuns acolo cu coatele jupuite și fără portofel, dar a ajuns, și-acum vrea să-și scoată pârleala. Numai vreun accident rutier sau vreo pandemie l-ar mai da jos de-acolo. Șmecherul de la birou clămpăne amabil din pleoape numai când vine vreo tele-viziune; în particular îşi călăreşte angajații, nu-i plătește, le suspendă bomboanele din cadoul de Crăciun.

Nu lăsa pe mâine ce poți prosti azi! Cel mai sinistru șmecher este redactorul-șef, diriguitorul de opinie, care minte poporul la comandă, îl perverteşte, ca apoi să aibă ce critica. El are mereu de lucru, căci face toată treaba din teren. El centrează, el dă cu capul, el urlă, tot el aplaudă. Ziaristul ipocrit este o pagubă socială, o hienă în piele de măgar, un zilier tocmit la gâtuirea lentă a neamului său… la fel ca alesul consacrat: politicianul - șmecherul prin excelență -, despre care toți știm tot, dar nu și în ziua alegerii.

Care este!

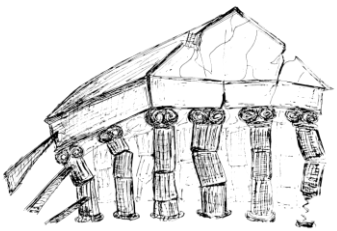

EUROPA, AȘTEAPTĂ-MĂ! | ΕΥΡΩΠΗ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ!

47. ROMÂNACHE

Treci Dunărea pe la Cazane, te usuci nițel la soare, rupi o poamă și dai de neamul lui „s'il vous plaît". Neam de treabă, semi-barbar, blindat degeaba cu biserici, educat cât să se iscălească. Românache este produsul ultimilor șaizeci de ani de viol oficial, unul dintre milioanele de pufuleți modificați genetic, capete ghidate, echipate cu doi ochi. Avem lumină la aproape toate stânele, găinile noastre se ouă de două ori pe zi, copacii noștri se tem cel mai mult de furtuni, de omizi și de primarii P.S.D. Românache dă bine, el are țeasta plată de la tăvile cu cafea cu frișcă depuse cu temenele de către strămoșii noștri stăpânilor de peste Bosfor. Țeasta asta plată, pe care au reciclat-o dibaci și cu care se dau mari intelectualii gravi de pe cursul lejer al Dâmboviței, cel mai boierit (parvenit) râu de pe teritoriul României, a cerut și a primit mereu bastoane, ultimele mai an, la mineriade. La noi minus infinitul se leagă cu plus infinitul, obligatoriu, în Gara de Nord. Plus infinitul e fotonic, stă absolut în lanternele minerilor coborâți de Cosma ca îngeri ai luminii, încolonați și trimiși să corecteze pletele decadenților de la Universitate, să se iubească cu țara până fac musculițe.

Vizitați cu încredere țara noastră! Republică semi-prezidențială, semi-ortodoxă, semi-canalizată, semi-alfabetizată, semi-ocupată, turistul care stă mai mult de o lună la noi va descoperi cu haz că românache deține imbatabil un soi de naivitate științifică cum că el e cel mai deștept, adică balcanic, adică șiret și enciclopedist. Caracter fofilactic, as al lustrului pe lucrurile terminate la

sfert, românache descinde glorios din comunismul ştiinţific de la Ştefan Gheorghiu, preparat, conservat şi distribuit în ţară sub formă de activişti mesianici, în cizme de cauciuc, bască şi cravată, cu sufertaşul plin de explozibil gata să-l bage sub trecut, să zboare creierii istoriei, să-i pună el alţii. După nouăzeci, maoist rămas fără statuie, românache s-a trezit din epoca de mahmudea şi a luat-o pe cont propriu, nu mai pupă ţara, nici partidul, ci se pupă singur şi face avere, cu toate consecinţele care decurg de aici. Românache e snob ca burghezia africană la care a ajuns, în sfârşit, telefonul mobil. Pentru el, Săgeata Albastră îl face pe mecanic, costumul pe nătărău şi catedrala pe paroh. Românachii sunt sinceri doar cu amantele lor, sau la ţară, la spartul parastasului, printre celebrele păhărele pitici de ţuică. Ei fac pârtie dictatorului, îl aplaudă, apoi fac insolaţie împreună.

Ăia mai răsăriţi, adică cei care au fugit de poliţie în politică ventilează cu talent pastrama proletară, promiţând convinşi limbă cu măsline şi cer senin pe toată perioada aflării lor în treabă. Aceste tufe inopinate de leuştean fac atâta rău ţării încât, de atâta sictir, ceilalţi românachi, cu voinţa flască, au observat că imnul naţional e optimist, adică o dă în major, numai pe ”niciodată”. La noi, cu asta defilăm, se face zilnic slujba cumetriei dintre est şi vest. La noi, marea elodiadă, la noi, melcul priponit de coarne. La noi, porumb fiert cine mai doreşte, la noi, sarcină de partid, copiaţi capitalismul! La noi, ghicitul în palmă, în gură şi în fund, la noi, potovirea vacii, şpaga ca păcat cinstit şi staţi cuminţi, că vine cutremurul! La noi, schimb de hramuri după Unire, la noi Ignatul, adică un fel de Hiroşima porcilor, la noi soldatul poate, dar nu vrea.

La noi vina nu merge mai departe pentru că ea nici nu există, n-a auzit nimeni de ea. În mintea previzibilă a lui românache persistă un romantism balcanic care iartă totul, gândim în sepia şi îi prezumăm pe toţi, până la urmă, ca nevinovaţi. Aşa se face că badea Ţurcanu căsăpea studenţii la Piteşti, dar din dor de fiică, Gheorghiu-Dej desfiinţa mănăstirile, dar murea spovedit şi grijit, cuminte, la cutiuţă, to'arăşul Nicolae Ceaucescu înfometa boborul, dar nu aveam nicio datorie externă, eh, ce vremi, neică! Românache stă pe coate şi visează molcom la anii şaptezeci, nu aruncă peştele de pe televizor, că l-a primit la nuntă. Şmecher, face frigul cu speranţa că proştii de la primărie o să-l reabiliteze termic. El e călit în lupta de clasă, l-a învăţat şi pe fi-su să stea aşa, i-a spus să aibă răbdare, căci e puternic, are în curte toate formele de relief şi un vecin paşnic şi mut, marea. Această vocaţie filozofică de a aştepta a fost semnalată chiar la strămoşii lui românache, în slavoneasca târzie, de secol nouăsprezece, când România se scria cu P, de la pomană. Românache e băiat de treabă, lui îi e bine mereu, că s-a învăţat cu greul. El îşi pune mereu sacou, să-şi acopere impostura, e şi filosof pe alocuri, are el o vorbă, om muri şi om vedea!

Să trăieşti, bre, nea' Milică, dar nu prea mult, că rămân pantalonii scurţi!

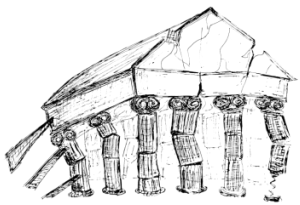

OPRIŢI NEBUNUL! | ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΤΡΕΛΟ!

48. TROC.RO

Schimb vilă la roşu, cartier cu perspectivă, fără copaci, că n-au apucat să crească, cu apartament în centru, cu balcon spre nord-est, de unde or să vină ruşii.

Extaze la domiciliu, banzig sovietic şi acţiuni la fabria de apă caldă, contra curcani rasă grea, crescuţi natural.

Proaspăt divorţat, stare bună, vesel, vând o mare cantitate de haine second-hand, aproape gratis, vreasu să scap de amintiri.

Firmă serioasă, fără datorii, 50 de angajaţi, utilaje, capital social de invidiat, efectuăm tranşee pentru al treilea război mondial, atât pentru armată, cât şi pentru particulari. Preţuri mici, calitate garantată. Sistemul nostru de apărare include şi posibilitatea transformării gropii, în cazuri majore, în morminte generoase, chiar acolo unde-l prinde pe client moartea. Vă urăm succes. Posibilitate rate.

Sunt Benone din Franţa şi vreau să-i mulţumesc tămăduitoarei Argentina că mi-a redat bărbăţia şi banii daţi cu împrumut.

Intelectual finuţ, consternat de nedreptatea lumii, schimb secol 21 cu o pereche de clăpari defecţi, cu care să poţi cădea mortal de pe pante abrupte.

Cort de nuntă complet, cu invitaţi, lăutari, bucătari şi soacre. Mai rămâne mireasa, asupra căreia nu m-am hotărât. Mai reveniţi.

Cedez leasing Ford Mondeo, doi ani plătiți, rest trei, 160 euro lunar, contra budane mari, de stejar, cu doaga groasă sau moară cu ciocănele, nefolosită.

Schimb jurnal intim, scris caligrafic, stil ultra-confesiv, captivant, cu butelie Petrom, de preferat galbenă.

Sinucigaş discret, tăcut, fără rate, invit spectatori generoşi, firi filosofice, anonimat obligatoriu. Contul deschis la BCR, sucursala Adjud, sunați la ziar.

Soacră 2004, stare impecabilă, pe gaze, vișină putredă, tracțiune spate, două obloane comuniste, revizie la 3, 6, 9 luni, apoi anual, maxim 7 ani, contra prune altoite, arjan sau stanlei.

Vrăjitoarea Portocala vindecă boli de picioare, lecuiește de năduf, dezleagă cununiile, vindecă alcoolismul și impotența, aduce persoana iubită de la mare distanță, scoate răul din casă, scapă de faliment, scoate argintul viu, lângă biserică, firma la poartă.

Pavilion apicol 40 de familii, neînmatriculat, stupi verticali, contra mobilă dormitor, preț de criză.

Manierat, cu facultate la bază, primesc fete în gazdă, eventual căsătorie.

Foto înmormântări de calitate, la prețul zonei, plata și în rate, apelați cu încredere.

Vând rochie de mireasă colecție Agnes, verighetă aur alb şi satâr nemțesc, cu zimți, toate la un loc, contra pianină Belarus, stare bună de funcționare, pentru petrecerea timpului liber.

Tund disciplinar, gratuit, la domiciliul clientului. Solicit doar curaj și puțină atenție, căci foarfecele nu taie prea bine.

Cedez rate la inel, valoare sentimentală, gratis, discret, fără regrete sau deranj post cesiune. Primului client, un cadou surpriză.

Tânără plăcută, prestez masaj mortal domnilor în etate, cu condiția rămânerii în spațiu.

Echipă de majorete nou înființată, căutăm impresar cu care să cunoaștem gloria atât în țară, cât și peste hotare. Oferim și cerem seriozitate.

Vând spray-uri de virilitate, pastile împotriva decepției și geluri pentru câștig la loto.

Dau soacră îmblânzită relativ pe orice fel de noptieră, de preferat de piele.

Brunetă finuță, ofer relaxare domnilor confuzi și generoși.

Profesoară cultă, ofer și rog seriozitate.

Schimb apartament 2 camere, decomandat, mobilat, nevastă și soacră, cu garsonieră la Eternitatea, de preferat în fund.

Schimb rulotă, fabricație Germania, stare bună de funcționare, cu două zile de afecțiune.

Ofertă șoc: primăria Undevrei scoate la licitație prin strigare, 16.09.2010, orele 10, la sediu, post de secretară, perioadă nedeterminată, servici ușor, șef cuminte, cu douăzeci minute de iubire rurală, contra-revoluționară. Relații la secretariat.

Epilez firi mofturoase, profesionalism certificat, nu veți regreta.

Diriguitor de fonduri Sapard, rece, concret, caut firme serioase cu care să trecem la lucruri mai serioase. Nu sunați dacă nu sunteți pregătit.

Cu ocazia Anului Nou, angajații cimitirului „Blânda moarte” vă urează un călduros „La mulți ani”, numai realizări, sănătate, şi vă întâmpină cu o gamă largă de produse funerare la cele mai mici prețuri, unele chiar hazlii. Să ne trăiți!

Schimb nevastă extensibilă pe cadru, puțin avariată, bibliotecă Ramona şi calorifer din fontă, 3 lei pe element, contra palincă 52 grade şi circular cu incizor.

Monedă tucească din 1688, posibil ort, cu trei Caragiale cinstiți, banii jos.

Fire trifazică, vând site de divorțuri www.du-teneica.ro, vad deja format, contra un interviu de o foaie în revista Nastratin.

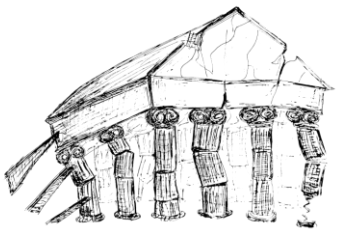

OPTICA SE OCUPĂ CU STUDIUL OCHELARILOR | ΤΟ ΟΠΤΙΚΟ ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΓΥΑΛΙΩΝ

49. FINUL

Și a pus nașul ridichi de au crescut, iar una era mare cât postul. Și a vrut s-o scoată de unul singur, dar n-a putut. Și a chemat trei fini, și tot nu a putut. A mai chemat pre fine, cu copii cu tot, cu lighioane, și mai la urmă chiar pre naşa mare. Și-a dovedit leguma, apoi trimisu-i-a acasă îndărăt pre toți.

***

Dragă redacție, am fost cu avionul în Elveția și am observat că în țările corecte te umpli de bilete. Știam deja de la Cultură Generală că în celelalte, de unde veneam eu, te poți împotmoli ușor printre moloz, fini, pile și nepoți. România, țară cvasi-asiatică, se vede clar de sus. Ea posedă pe versanții munților ei amanetați cele mai multe crescătorii de fini. Nașii sunt adevărate ferme, instituții solide. Și trag valahii la subsecretari de stat, la directorași și la patroni cum trag fotografii la prize. Căpătuirea determină aceleași calcule meschine ca și supraviețuirea, e un reflex al ei în oglindă, mai precis frica să nu mori de foame, foame și frică de foame care la noi fac parte, amândouă, din cultura națională. Trebuie să te naști fin, nu e de nasul oricui, nașul-fin se ține cu cheltuială, relația asta presupune o anume mentenanță: vizite, plocoane triumfale, telefoane la trei zile, cadouri prin poștă, surprize plăcute, urări pe orice cale și pupături sovietice pe buze. Naşa - o adevărată agenție de colectare, un muzeu al recunoștinței -, trebuie măgulită și ea prin toate canalele, aranjamente florale, rațe fără pene, tablouri, dovezi de cultură și mai ales cofeturi, ea, predispusă la torturi.

Să te înduioşezi că ți-a dat naşul o ciorbă, accidental, la o barieră, să plângi alcoolizat, cu lacrimi licoroase, ca poetul exilat în județul Constanța, că naşa şi-a agățat ciorapii, să asculți solemn toate balivernele naşului, să iei notițe din citatele lui absolute, muncă grea, nene! Păi finul adevărat întoarce natura şi o depune la picioarele naşului, se bagă în amonte şi îi înfige păstruga în cârlig, cumpărată de la magazin. Naşul nu trebuie să se plictisească, îl menții cu dedicații, îl dor varicele, te bagi sub masă şi-l masezi, verbul ăsta - a masa, masă -, a apărut taman la o nuntă, prima, când era Cain naş mare, că unul dintr-un trib a vrut să rupă gura târgului, să se căftănească cu-n brand vechi, s-a dus la el şi pac, l-a lovit cu rugămintea să i se bage fin la curte. Păi cât sluj, câte temenele n-a băgat băiatul ăsta nu vă-nchipuiți, că d-asta eşti fin, să-ți pese, să te implici, să faci ceva în viață! Păi trebuie să cazi bătut la table, să te dai, în general, sub valoarea ta, ca să nu strici lucrurile elementare, de dinainte stabilite, tu eşti fin şi el e naş, din mâna lui mănânci, el îți trimite contractele de la minister, poate că cei de după tine nu vor avea norocul unei atari conjuncturi. Cât despre naş, cinste lui, are un caracter fofilactic, în părțile noastre nici nu face să reții atâtea onomastici şi pruni genealogi, viața e scurtă şi trebuie s-o storci ca pe o ploscă. Trebuie doar să fii vigilent şi să păstrezi distanța, loja finilor tinde în orice clipă, obraznic, să se cupleze oportun cu cea a naşilor, având efect direct celebrul sindrom Dinu Păturică, când sluga îi fură boiarului identitatea, că nu piuie, identitatea asta e ceva imponderabil care ține de tabieturi, logoree şi de coduri PIN.

Dar să rămânem la finul proaspăt şi sincer, cvasi-bogomil, născut ca tot românul, prin centrifugă, expulzat violent într-o lume rea. Are deci toate motivele să-şi găsească un liman, un apărător, o mamă a răniților ca el, numai al lui, naşul-eliberator. Acum aşteaptă înfrigurat sosirea lui, anunțată în prealabil, naşul vine de la băi, trece razant pe-acolo. Naşul nu vine la fix, că se respectă. El pică la țanc balcanic, adică după trei litre de ceas, drumu-i greu, omătu-i mare. Îşi priponeşte autoturismul proprietate personală fix într-un nămete, descalecă mitologic, după naşă, în prealabil, apoi odrasla lor absolută. Finul vrea să se facă plăcut, e deghizat în moş Gerilă, dar odrasla îl depistează după papuci, ăia din piele ai naşului, făcuți cadou la nuntă, cu tot cu miros. După aclimatizare şi starea vremii vin țuicile şi mezelul, oamenii se dau la vorbă, naşul e sincer, nu l-a schimbat funcția, tot ciufut a rămas, adică duios-zgârcit, deloc peiorativ, chiar meritoriu, îl prinde bine. Că naşul tot fin a rămas o spune chiar el, după o sticlă de vermut, scăpase în cazan acum un car de ani, îl pescuise-un om de bine, tot naş cu vrednicia, năşit şi el, la rându-i, de către tata-mare, 'nainte să plece la război. Şi uite-aşa se leagă viața, uită-ne în secolul vitezei, finul are permis de Piteşti, e original, să nu te doară capul, i l-a făcut cadou naşul printre grătare, la zilele unui cătun, desert dealtfel la un contract cu indicatoare rutiere de pe valea aceea plină cu țărani care n-au văzut asfalt decât pe vremea strămoşilor, la colectiv. Că de ce să le mai pună, să le fure ei, barbarii, să le pună pietre de hotar?

Spirtoase, amintiri, făgăduințe, finul s-a cherchelit de tot şi îi spune naşului, mutat pe canapea, coşmarul care-l bântuie de mai bine de o lună. Că îl calcă hoții, că îl

schingiuiesc ca pe un martir să spună unde a ascuns tabloul cu nașul în ulei. Dar el, căpos, rezistă.

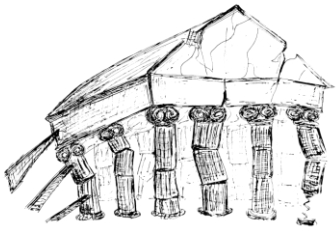

L'AMI DE MON AMI C'EST M.A.I. | **L'AMI DE MON AMI C'EST M.A.I.**

50. MARELE ZID ȚIGĂNESC

Miere sălbatică de pamflet pe rănile națiunii și proteze pentru handicapurile noastre milenare. Republica Țigănească de la Fântânele cu bornele-n expansiune și noul imn, maneaua dezrobirii de sub Cuza. S-au dus vremurile când robii țigani rumegau prin colibe balade antifeudale. Azi coviltirele turbo, cu doi cai putere, au atins capitala, vor mărșălui pe sub Arcul de Triumf. Istoria etiopică a României își va lua revanșa, româna aglutinantă va sta trufașă-n propriul manual.

Când a croit izmenele personajelor din „Țiganiada", Budai-Deleanu nu a prevăzut că ele se vor înmulți la nesfârșit, pe sârmă. Eroi din mămăligă cu cocoloașe tăind cu săbii ninja salamul exilului lor veșnic, ei sunt constant învingători ai campionatului național de leapșă. Meseriași ai fentei, păcălesc totul, inclusiv gramatica clară a limbii române, sfidând penibilul cu râsuri tâmpe. Tradiția noastră pare că-i o haltă ignorată de trenul vesel al prostiei, pare că defensiva noastră culturală și de opinie au fost scoase din priză, pare că nepăsarea românească s-a mineralizat la propriu. Bicicletele și cultura de Tohani în slalom printre baligile triste ca Alice în Țara Manelelor. Mândria noastră de tip Gerovital, lângă suficiența lor, nedepășită de niciun număr natural sau irațional.

Oricâte năvoade retorice am împleti, pe românul vechi nu-l mai poți scoate din adâncuri. Gânditorul de la Hamangia a trăit o zi, libelula prostiei a atins suta. Continuăm bonomi o partidă de table deja pierdută, carantina relaxată anti-obscenitate e hazlie, pragul de

luptă împotriva țiganizării noastre a fost părăsit. E timpul lui „mișto” și al antonimului său direct, „naşpa”. Reflexele limbii lui Arghezi ies din lada lui de zestre și se prostituează în microfonul lui Guță. Cine să întocmească un raport de necesitate, cine să meşterească un adăpost anti-manelic? Minoritate, ei ştiu pe dinafară manualul de trompetă: ca să te auzi, trebuie să sufli tare. Își activează singuri clauza artistului celui mai favorizat și se eternizează trimestrial pe vreun CD, sărindu-și peste umbră. Manele pe patru voci, și văile Carpaților răsunând de refrene la modă.

Panseluțe pe memoria decenței. În ograda lor ogarul de tupeu hăituieşte cu limba scoasă iepurele bunului simț. Normalitatea la noi și-a propus ani întregi de pierderi planificate. Bădărănia face fățiș frondă, snobismul dă condiționat certificate de mondenitate. Familia ca celulă de bază a societății, celulă în sens penitenciar. Curbe de sacrificiu și bere la bidon. Poezia căruțelor-garsonieră pe asfalt european și gloria găinii bicefale asfixiată-n sorcova fustelor-acordeon. Competiții de ghioc, servicii de magie de toate culorile, atentate la pudoare și organizări ad-hoc de alba-neagra. În rest, cimitirul rămas fără fier, mașinile fără capace, licuricii fără fosfor.

De șase ori clarinetiștii cu ghiul au înconjurat Ierihonul culturii române. A șaptea oară vor reuși. România tatuată cu creion chimic pe brațele martirilor obezității și viitorul ei luminos, înalt cât un brad de nuntă bandajat cu hârtie creponată... S-au scris cărți inteligente despre furtul unei națiuni, dar în cazul românesc lucrurile merg de la sine, fără teorii sau pârghii de aplicare. Românul se țigănește

glorios, înălțând pe malul Tisei Marele Zid Țigănesc, pornit de alții.

Marele Zid Țigănesc, imun la orice provocare naturală a modernității, Marele Zid Țigănesc sau pariul pierdut cu civilizația. Marele Zid Țigănesc, focuri de grătare-n vârfurile lui de tablă, steme de Mercedes pe cărămizile din lut și paie, Balcaniada noastră eternă! Marele Zid Țigănesc, buhele lui care ne cobesc stingerea neamului. Paznici în tricou cu pălării din rafie exersează de pe el săritura în mulțime. „Deșteaptă-te, române!" cântat la polipi ca maneaua pașoptistă a românilor, poporul trist, portughezii Estului.

Cine va aduce „La"-ul corect în țara lui „Mai cântă!"? Cine va scrie recviemul armatei de basmale pornită la ciordit stradal? Așteptăm și fierbem molcom în zeama granițelor noastre, căci am fost sortiți să lingem împreună blidele lui Dumnezeu, am fost sortiți să nu mișcăm un deget la legarea Mioriței cu un lanțul de căruță.

Vin, boierule, să-ți ghicesc de dulce! Caragiale însă nu răspunde, ne privește lung și ne ironizează din bancnotă. Iar ne-am suit între stații…

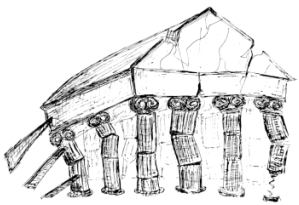

ASTA NU SE POATE, MĂRIA TA! | ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΥΡΙΕ ΜΟΥ!

51. MONDENA

E mondenă, e cochetă, snoabă, prețioasă, enervantă, unsă cu creme scumpe, botișorul ei mofturos cere toate palmele din istoria voleiului. Câteodată, mai spre toamnă, anotimpul intelectualilor, o trec nişte întrebări mai elaborate: ce-au fost mai întâi, cerceii sau găurile în urechi? E inteligentă, se prinde repede când sunt reduceri, iar în amor are relații serioase, de agrement, cu finalitate. Auzi, fato? Nu e mișto rochia asta? O vreau, auzi? Îl sun pe Lulu al meu. Shopaholică, au apucat-o cumpărăturile, o arde într-o parte, e iute la pohtă, grabnică vărsătoare de cash, te lasă în portofelul gol, are tocurile adânc înfipte-n Mall, grindă de susținere. Nu prea citește, că suferă de lectură, preferă filmul, că se termină repede, nu o lungește ca în romane, pe sute de pagini. Timpul ei e prețios, „că ca ea nu e nimenea".

La concertele simfonice, dusă cu arcanul de vreo rudă pretențioasă, cască, joacă râma, aplaudă zgomotos, până i se strâmbă inelele, îi rage telefonul, sala o iartă, a venit şi o manelistă la tratament, poate s-o izbăvi de geampara. Studiază asiduu la Spiru, are insomnii livreşti, că așa trebuie, odată şi-a propus să-şi învețe pe de rost codul numeric personal. Ține cură, că e responsabilă, are migrene instantanee provocate, filosofic, de nedreptatea lumii şi a prețurilor care nu mai corespund la casă cu cele de pe raft. Îi plac filmele în rate, novele televizate de un real dramatism estetic. Are şifoniere pe căprării, pentru fiecare anotimp consacrat, nu aruncă aiurea, ci așteaptă inundațiile, îi umple pe sinistrați de tocuri şi maieuri de

vară, să treacă nămolul mai bine. Sună la toate concursurile, e plină de umbrele, căni și premii, colanții ei rabatabili i se urcă pe tăcute la cap, îi asfixiază mintea, n-o lasă să respire.

Aproape toate mondenele sunt constipate, cauze obscure, poate lipsa ciorbelor. În depășire, pe autostradă, când își procură suta de grame de eternitate, mondena rumegă ciungă de copii, roz, să dea timpul înapoi, la lansările de carte își pune ochelari pitici, să înțeleagă mai bine. O blochează câteva lucruri: ideea morții, țăranii care parchează aiurea, valoarea lui pi, tupeul maseurului, numerele iraționale, frica de sărăcie, calculul T.V.A., penele de curent și facturile nedrepte. Diferența dintre stalactită și stalagmită a rezolvat-o mai demult, în Peștera Muierii, când a răspuns sec reporterului: nu știu, nu sunt din localitate. Politica n-o interesează, pleacă demonstrativ cu ștampila acasă, în public, când nu o bagă nimeni în seamă, ce idioți, tușește discret. Când țara arde și toți aleargă cu găleți în mână, mondena se piaptănă liniștită, ca în proverb. Pe mondenă maternitatea o depășește, ea nu înțelege prea bine rațiunile plasticizate ale sânilor materni, cu ei ea face doar carieră.

În chestiuni spirituale, mondena, mai mereu, e ghinionistă. Dă să intre în biserică, dar rămâne cu clanța în mână, intră nedumerită, o întâmpină un țiuit tăios, slujbașii repară stația și boxele, dă să aprindă o lumânare, își arde blana, iese speriată. După doi metri de coadă la moaște, renunță, dar degeră bucuroasă la reduceri de Crăciun. E comodă, mașina de spălat a eliberat femeia, să trăiască Nelu, care i-a adus-o de la reparat. E leneșă, ca să caute telecomanda pierdută ezoteric prin plapumă îi

trebuie cât i-a luat istoriei să treacă de la mătura simplă la cea cu coadă. Mondena nu suportă mirosurile, în genere bădărane, nu fumează decât mentolate. Când trece pe lângă Deduleşti parcă ar invada-o toţi micii aceia gigantici, întinşi cu tractorul. Fluviul îşi face reclamă prin cascadă, mondena prin anturajul ei pestriţ. Are tovarăşe pitice, să pară ea mai mare, la fel de snoabe ca şi ea, egale în faţa morţii, a culturiştilor şi a parcării laterale. Cu ele îşi consumă ziua şi viciile împărtăşite complice, de tipul te-am văzut la second hand.

În seara aceasta vom urla la karaoke, fa, tu de fapt eşti mi diez! Vom face striptis demonstrativ, aşa cum fac americanii când vin de la muncă, săracii. Vom coabita cu tipi de categoria dublu-Viorel, ne vor fura romantic portofelele noastre din nestemate de plastic, ne vor descoperi facturile şi le vor plăti din iubire pentru frumuseţe, la atac, înainte, mai uşor, că ne rupem ştrampii! Azi e ziua lu' Ramona, aşteaptă cadouri preţioase. Auzi, fato? Să-ţi fie într-un ceas Swatch!

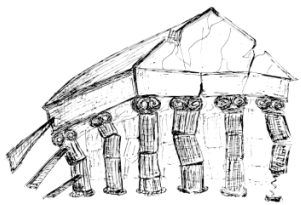

MIREASA ARE PĂRUL LUNG DE FERICIRE | Η ΝΥΦΗ ΕΧΕΙ ΜΑΚΡΙΑ ΜΑΛΛΙΑ ΑΠΟ ΕΥΤΥΧΙΑ

Chapter **five**

6, 6, VINE 6!

52. SĂPTĂMÂNA MONDIALĂ A APOCALIPSEI

Ca orice în postmodernism, şi Apocalipsa este de mult un subiect răsuflat. Mulţi o cunosc în amănunt, o relativizează şi o iau în băşcălie. Oare se vor ridica atunci şi scheletele cu care dorm sub pat studenţii de la Medicină? Oare se vor scula toţi morţii, cu certificatele de deces între falange? Aceste glume de vară ocupă, totuşi, imaginarul multora când vine vorba despre sfârşitul pământului pe care calcă. Şi cum scrisul mic strică ochii, ei nu citesc deloc avertizările scripturii cum că nu-i de glumă. Există un tip hazliu de memorie bleagă care nu-i lasă defel să ia în calcul şi o astfel de catastrofă.

Dar este Apocalipsa, într-adevăr, o catastrofă? Pentru talibanii Parusiei, fataliştii, fanaticii lui „Iată, Domnul vine!", nu. Tenori lirici prin definiţie, aceşti tehnicieni ai catastrofei nu trăiesc decât pentru vocalize şi pentru gargare. Absoluţi ca un dicţionar, ajunge doar să îi iei puţin la puricat şi te clasează în grămada cu vârf a ignoranţilor, a oamenilor liniştiţi care dorm mereu cu capul pe buzele prăpastiei. Pentru ei, fiecare zi este înainte-prăznuirea Judecăţii de apoi, în faţa Apocalipsei lui Ioan, stând nemişcaţi ca o cămaşă blocată-n gămălii. Pentru ei, teologia este eshatologie şi atât. Ei nu gândesc, ci anticipează ; nu ne-am mira, de altfel, să ne trezim cu decretarea unei ere post-apocalipsă. Ocupaţia lor recentă este citirea mistico-demascatoare a codurilor de bare. Propovăduiesc o adevărată revoluţie imobiliară : vindeţi-

vă apartamentele şi ocupaţi crestele munţilor, a sosit vremea cea mai de pe urmă. Anticapitalişti declaraţi, ei văd în Occident o Sodomă pe care trebuie să o combată pe cât le stă-n putinţă.

Dar până-i vom vedea pe americani în genunchi şi la lumânare mai e mult. Între cele două cete tragi-comice stă confortabil cea a profitorilor. Profeţi caraghioşi, care întreţin constant starea de bau-bau, vizionari care cunosc până şi canalizarea Ierusalimului ceresc, regizori care pedalează pragmatic pe catastrofe şi extincţii. Pe lângă aceştia, poeţii, care n-aveau cum să nu exploateze liric subiectul. Poeţii se simt foarte bine în postura de cronicari ai sfârşitului lumii, ba chiar îl epuizează prin anticipare. Ei întârzie Apocalipsa nu din generozitate, ci din calcul.

Între timp, lumea îşi numără invers zilele. Data sfârşitului lumii face obiectul loteriilor, eshatonul devine un biban eternizat în saramură. Instinctiv, maselor le repugnă ideea de moarte, fugind în achiziţii şi-n consum. Moartea, adică sfârşitul timpului lor. Moartea, acel cal de dric cu pampon în frunte. Moartea veşnică, ideea care goleşte de oxigen creierele sofisticate şi fudule. Istoria refuză să creadă într-un posibil sfârşit al ei, lumea merge trufaş înainte, cu privighetoarea pe piept. Cineva ascuns în tuse ne bate clopotul la pian, sunetul lugubru al parastasului veşniciei noastre închipuite. Nu poţi juca la infinit lapte gros cu universul, nu poţi sări cu ironii peste marea scadenţă care se întrevede cât mai clar. Timpul, această forţă care ne împinge unghiile-n somn, acest buldozer care ne înghesuie-nspre vid, va dezlega din lanţ dulăul roşu al Apocalipsei. Care ne va sări tuturor la gât.

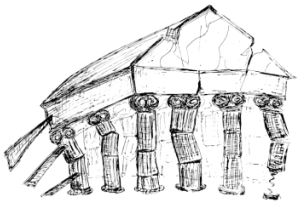

STELA, NU PROVOCA O RUPTURĂ! | ΣΤΕΛΛΑ, ΜΗΝ ΠΡΟΚΑΛΕΙΣ ΜΙΑ ΣΧΙΣΜΗ!

53. DRACUL

E rece, atonal, ahtiat după revoluții, îi umblă pe mai-marii lumii spre progres, fumigena în care se ascunde. Împărat al muștelor, tomberon universal al strâmbătății, filosof al nimicului, se înfruptă din ruturile noastre, mizează enorm pe trup, sabotorul natural al sufletului. Ține slujbe pentru bolnavii de ghinion, apoi îi lovește cu damblaua norocului. Dracul nu e nici ateu, nici mason, nici liber-schimbist. Dracul e drac, adică unul care se crede Însuși Dumnezeu. Cu așa paranoie, întâlnită pe culoarele pestrițe ale Psihiatriei, nu e de jucat, trebuie să te pui în gardă, nu să îl contești, superior, luându-l drept bau-bau folcloric. Dracul e drac, forță cosmică teribilă, și dacă-ți dă una, bine că nu e de capul lui, te lasă lat, cu toate sistemele tale anti-efracție, cu tot mișțoul tău de tip sagace. Un îndemn cuminte ar fi să nu-l zgândări, unii, pentru a trece puntea se fac chiar și frați cu el.

Natura detestă golurile, îi repugnă vidul. Și în chestiunile spirituale e la fel: dracul, unde găsește un gol își plantează bocancii. Are undițele aruncate în lume, nu se grăbește, are balta pește. O întrebare legitimă e de unde atâta, cum de mai rezistă neamul omenesc. Ne vrea tuturor capul pe tipsie, are una pentru fiecare, călău al omenirii, aruncă sticlă spartă pe cărările profetilor. Dracul are un registru colosal de intimidări, ne știe foarte bine, că pe noi lucrează, noi, materia lui primă. Geambaș de suflete, cămătar perfid, dracul practică trocul și dobânda naturală. El dă puțin, apoi te ia cu totul, cu pantofi, costum, cravată, să te anihileze în malaxoarele lui

cosmice. Mai mult decât oricine, dracul jubilează gloria morții fizice, parcă ar fi un pariu câștigat mereu cu istoria. A murit bogatul nemilostiv? De acum dracul e ruda lui cea mai apropiată, sau, cum se spune, l-a luat dracu'! Face contrabandă cu claruri de lună, le suceşte minţile poeţilor, îi face să se împuşte de disperare, de vid burghezo-moşieresc, cu toate că unii dintre păcăliții aceştia au casă, masă, şpriţ, ţigări, adică tot ce le trebuie.

Paricopitat suprem, i se spune diavol, să fie mai acceptabil, dar el tot drac rămâne. În cârca lui tare, de hamal răzbunător, vai, ce nedreptate, se aruncă toate nedreptățile săvârşite, de fapt, de către oameni. Demn de tot disprețul, e în toată asuprirea, în lanţ, în bici, în tot ce prisoseşte unora şi lipseşte altora. Anomalie originară, căderea lui a antrenat Big-Bangul, adică gravitația, adică prăbuşirea. Maestru al butaforiei, îi arestează postmortem pe stăpâni, îi împăiază-n chip de slugă, se asigură prin degustare de calitatea pucioasei, face de gardă la fiecare Sodomă. Suceşte verbele, le pune la negativ, îl pune pe a avea rege peste a fi. Pizmaşul grotesc al diversității, uniformizatorul, totalitaristul, dracul e contabil şef peste tigve şi ciolane, moartea ține cu el. Cu coarnele rupte în răbdarea de beton a vreunui sihastru sau a unei soții bătute, lupta cu dracul se sfârşeşte doar la groapa omului. E mare patron, cu slugi, păcatul lucrează pentru el, în antrepriză. Pentru drac omul e aproapele lui dar numai în sens comercial, clientul. Dacă n-ar mai fi oameni, dracul ar tâmpi de singurătate, ar muta planete dintr-un sistem în altul, să nu se atrofieze. E imun la factori externi, nu fuge nici cu tămâie originală, de la Athos, nici cu usturoiul călușarilor.

Dracul are şi el sinaxarele lui, pline de canibali, de dictatori, de vlădici suficienți, permanenți, absolut inamovabili, necesari. Grafoman cronic, notează tot, el e generalul răutății, adică răul în totalitatea lui. Dracul nu moare pentru că îngerii, inclusiv cei răi, nu mor. Mai mult, există un acord tacit între drac şi moarte, mijlocul lui preferat de transport fiind dricul, acea mocăniță funerară cu tampoanele în Iad. Chiar şi după decretarea oficială a veşniciei, după Judecata de Apoi, el va fi mai viu ca niciodată, salahor al sentinței finale, expert în mentenanța imenselor rafinării, numite în popor cazane, pline cu blestemați. Atunci drepții, de sus, de la umbră, vor mai striga un aliluia.

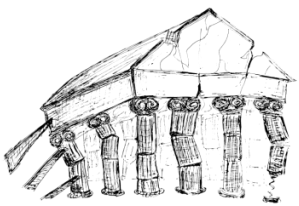

NU DA, DOAMNE, NIMĂNUI VIAȚA MILITARULUI! | ΘΕΕ ΜΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΝΕΙΣ ΠΟΤΕ Η ΖΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΟΤΟΥ

54. MOARTEA

Dacă ar fi lăsați, cetățenii cimitirului s-ar urca pe gardurile lui și ar urla în șosea, celor vii, angajați în depășiri, marele adevăr: nu mai aveți timp! Timpul, pervers, înaintează încet, ca uleiul scăpat dintr-o sticlă spartă, iar apoi se varsă-n moarte. Moartea vegetează în noi, ne rumegă degetele-n somn cu gingiile ei hâde. Mut și rece, mortul este întruparea ireversibilului, a tragismului experienței fizice a sufletului. Mortul are înscrise pe față toate răspunsurile, cei disponibili le citesc și iau aminte.

Moartea se ține scai de viață, între ele s-a legat o cumetrie sigură. Ne-am legat cu moartea prin certificatul de naștere, avem dreptul la repaus veșnic, creștem, avem de lucru, suntem încadrați în câmpul morții. Moartea aruncă în penibil toate actele individului, le zădărnicește, își râde de ele. Omul în rut stă cu ea pe umeri, moartea, lăsată pe labe în mine, în tine, cel mai viu dintre cei vii.

Pentru moarte nu bea nimeni? Moartea este sfârșitul istoriei trupului. Atunci îngerul coboară și îți cere buletinul de identitate, tu îl cauți livid prin haine, devenite instantaneu boarfe, viața ta înșirată anonim sub un bec de 60 a luat sfârșit. Rămâne memoria trupului, milioanele de metri cubi de aer umpluți provizoriu și razant cu aparatul tău digestiv, unic, care putea să asimileze și zece sarmale la o masă. Rămân textele tale prețioase, din care rudele vor ațâța focul sub varză, la pomană, rămâne hoitul și umbra lui, agățată de el sinistru de vie. Moartea este difuzorul insuportabil care îți spune că trăiești pe datorie, calp și ilegal. Corpul, cel în care te refugiezi ca să scapi de această

sentință teribilă, este doar unul dintre miliardele asemenea, transformate, prin instinctul de conservare, în fortărețe ale egoismului și singurătății. Condamnat zilnic la moarte, îți faci, inconștient, rate pe treizeci de ani, sperând că ele, într-un fel, îți vor împinge dezastrul și mai departe.

Scumpi defuncți, vă transmitem niște coniac! Moartea este expresionistă, mesajele ei le poți citi în gesturile nebunului, în răsfrângerile luminii, în coitul blasfemiac al iubirii interzise. Viața este sora geamănă a morții. La rândul ei, moartea e ca înmormântarea, plină de viață, de vii, de prapori veseli, de urlete zgomotoase, de mese întinse. Vase comunicante, viața și moartea, se preling călduț pe dușumeaua enormă a istoriei până o vor acoperi pe toată. Norocul istoric e, ca orice noroc, proletar, gregar, navetist, de aici și penibilul și lipsa de gramatică a candidaților la el. Trecutul e istoria morților, prezentul, întâmplările celor cu un picior deja în groapă. Chiar și la o sută de ani, moartea vine prea devreme, senzația vieții și afacerile cu ea ne țin ocupați mereu, chiar și dacă numai la toaletă. Grija, boala, taxele, vecinii sunt viața, te țin mereu în priză, moartea e îngropată adânc, la capătul pământului.

Ia lasă, cioaro, scripca aia, ia uitați-vă, bre, cum stă moartea pe bradul cela de nuntă! Moartea e gaura neagră din turul vieții, e lupul sanitar al hoiturilor noastre unse cu creme antirid. Trăim în complicitate, ar trebui să fim striviți la fiecare pas. Sentimentul morții se naște atunci când copilul se descoperă în oglindă pentru prima dată. Moartea este cel mai mare scandal.

Raportată la ambițiile omului, la frumusețea femeii, la chicotul copiilor, finalitatea pe care o aduce moartea este de nesuportat: o mână de oase scoase din când în când pentru a face loc altora, rude terestre. Moartea la persoana întâi este doar o amânare. Am fost cruțat pe moment, chiar dacă voi mai trăi încă cincizeci de ani. Scadența se impune, murim singuri, chiar dacă tot satul ni s-a strâns în curte. Mai mult, nimerești la groapă un preot care te laudă din oficiu, de-abia te știe, vă faceți amândoi de râs, știu oamenii ce poamă ai fost.

Har vouă, celor ce ronțăiți lumina! Pentru religioși, moartea este doar fizică, Domnu-i în Potir, destinul în cioburile parbrizului de după accident – oricum, ca să ajungi la Rai, trebuie să treci prin cimitir. Pentru atei, după moarte urmează doar câțiva metri cubi de pământ, tasați atent, ca să vină bine. Ateii nu pot gândi moartea până la capăt decât afară, la aer, pe balcon. Ei sunt speriați de moarte, de aceea nu vor să se rateze material. Gloria morții fizice este pentru ei atât de ireversibilă, încât aici nu le rămâne decât petrecerea timpului în mod agreabil și instructiv. În genere, ateii și medicii legiști filosofează cel mai bine despre moarte, primii la beție, ceilalți la morgă. Morga este, dintre toate instituțiile de învățământ, cea mai practică academie. Morga e vie ca un stadion la unsprezece metri, morții sunt vii și le citești pe frunte.

Moartea e inventivă, mereu nouă și cochetă, după ce gătuie un om, își taie mereu unghiile. Ea pune viermi în trupuri și furnici pe lucruri, are câte o regie pentru fiecare dintre noi. În interes operativ, ea nu alege, ci culege, ia cu pumnii, nu se satură nicicând. Totuși, moartea, acel dric motorizat, acea mocăniță funerară, de la Învierea lui Iisus

Hristos se plimbă goală pe traseul vieții. De ce? Pentru că Marele Dulgher nu face sicrie!

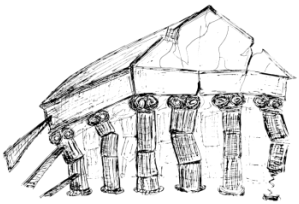

BASMUL ARE O ATRACȚIE PENTRU CIFRA TREI | ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΕΛΞΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ ΤΡΙΑ

55. SUPERSTIȚIA

Nu semna indescifrabil, că tragi a Fisc. Nu te pupa cu sectanții. Scuipă de trei ori pe locul unde stai, poate că acolo s-a bălegat odinioară Vodă. Pune o litră de țuică la mormânt, să-i fie cald pe lumea ailaltă. Nu te scărpina cu patul puștii, că pleci în Irak. Nu te prostitua cu metafora prea mult, că te taxează criticii. Nu da mâna cu ruda răposatului, că iei moartea pe mână. Nu lua numele șefului în deșert, că îți rămân copiii nemâncați. Nu da zestrea prea devreme, că rămâi în drum. Nu-l rade pe tatamare, că în Rai se intră cu barbă. Nu prăși porumbul cu fundul la răsărit, că vin rușii şi e vai de el. Nu te mărita în luna mai când se scutură copacii, că divorțezi. Nu te îngropa-n beton că te deranjează hoții. Nu semna condica și pentru mâine, că poate azi te dau afară. Nu te uita la lună peste umărul stâng, nu e bine, așa am prins de la maica-mare. Stârpește mâțele negre, fă să le piară neamul, diavolul ia multe forme. Stai vigilent ca ginere, cu dreptul puțin înainte, să te asculte toată viața! Nu aprinde lumânarea cu bricheta, e o impietate, bricheta e numai pentru țigări! Nu spăla cămașa norocoasă, că ți se duce norocul pe apa sâmbetei, poart-o așa, şi ce dacă! Nu lipi bancnota pe fruntea lăutarului, că faci evaziune. Nu strănuta în cimitir, că tragi a groapă. Nu te îmbrăca de la sehaș, că visezi nemțește. Nu te organiza, că devii instituție. Nu merge în grup, că vă împușcă pe toți. Nu-ți da gaură la curea pe nemâncate, că tragi a foame. Nu te lăuda prea mult, că tragi a necrolog, și nu mânca de dulce până-n miezul nopții.

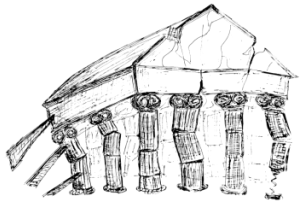

MAI SCRIEȚI CU MÂNA? | ΑΚΟΜΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ

56. SINUCIGAŞUL

Sinucigaşul e ciuda miliţienilor, a plecat din ţarc de capul lui şi, mai rău, nu mai poate fi prezent la reconstituire. Iar şi-a mai zburat unul creierii, domnule drac, jos pălăria, premiul întîi cu coroniţă, aţi prins un suflet straşnic, super-apartament! Uite îngerii păzitori, legaţi fedeleş, cu ochii plânşi de neputinţă, asistând obligatoriu la ritualul nebunilor care se aruncă în puţ, cu vocabularele în buzunar, să o termine cu viaţa, uite umbra celui care s-a omorât de bună-voie, misterioasă, difuză, întreruptă. Sinucigaşul e un caz special, de targă: pe el îl aleargă bilunar când moartea, când viaţa, şi le-a făcut prietene pe amândouă şi le trădează pe rând cu cealaltă, aşa, dintr-o contabilitate primară (citeşte primitivă). Un animal trist, omorât prin fugă maratonică, extenuantă, în spatele sufletului său pompat, s-a turnat pe sine într-o statuie mică la care se închină ocazional-diurn şi preponderent-nocturn. Sufletul îşi omoară trupul, o dramă, o fractură logică, asemenea unui şofer care, enervat pe trafic, coboară din maşină şi îi dă foc, o ciudăţenie, şotron cu numere iraţionale.

Sinucigaşul e un tip grav, în fruntea lui s-a oprit marfarul. Sinuciderea e asociată mai mult trupului, cei mai mulţi îşi aleg să se ducă dincolo şi irevocabil prin baie, camera destinată exclusiv corpului lor preţios până atunci. În baie, adică la nudişti, acolo se găsesc ei să se spânzure, printre rufe, pe ritmurile virile ale petrecerii de dedesubt, unde s-au strâns ignoranţii care iubesc viaţa. Sinucigaşul îşi verifică potenţa printr-un gest demiurgic,

demonstrează ca la circ că poate să se tragă singur de păr şi să iasă din mocirla disperării în care ceilalți muritori (rămaşi în viață) au hotărît s-o amelioreze, s-o înțeleagă, s-o iubească. Este ultimul act al egoului, să te arunci în cap pentru tine, să duci iubirea pentru tine, adicătelea, până la capăt. Aşadar, sinucigaşul este un contorsionist perfect, un teribilist care ignoră instinctul lui de conservare, pomenit cu el la naştere, pe gratis, îngerul păzitor al trupului său, care îi spune să se culce liniştit, că treaba merge de la sine.

Viața e imprevizibilă, în dantura perfectă a dictatorului, în surâsul său asigurator, stă ascuns, în spate, pitit într-o măsea, un bob de cianură. Artiştii au făcut din sinucidere senzualitatea în splendoarea ei. Istoricii au săpat degeaba, i-a interesat primul om care s-a sinucis, cum de a inventat el damblaua asta, singur sau în anturaj. Teologii au descoperit bucuroşi că primul ucigaş, Cain, nu s-a ucis şi pe el, ci a pribegit prin lume, şi-a dus vina ca ţiganii ursul. Notarii, experți în divorțuri, au ajuns la sfatul de aur: gâtuiți-vă pe rând, să vă speriați şi să o lăsați baltă! Cea mai mare păcăleală e să te sinucizi la optzeci de ani, când puteai binemersi să mai aştepți puțin, să te ajute natura. Aşa, ai ratat şi sânul lui Avraam, le-ai făcut de râs şi pe rude. Omul se spânzură din te miri ce: inimi rănite de facturi, inadaptări la orarul internatului, certuri menajere cosmice.

Prozatorii se împuşcă de absurdul lumii, poeții de sublimul ei, patronii de Fisc şi amantele de plictiseală. Oricum, există în istorie o regulă a povârnişului ca orice organism viu sau artificial să se autodistrugă prin ignoranță, să se banalizeze prin repetiție până la extincție. Priviți comunismul, care a murit gâtuit de chitanțiere şi de

secretare, tras în țeapă pe pogoanele întinse cu drapeluri roșii, priviți capitalismul, spânzurat în propriile zmeie, bâlbâit, mașină cu mașină nevândută, rămasă pe stoc, până la dumping.

Sinuciderea e mai complicată decât fericirea. Cel mai fericit e reîncarnatul, se mută din viață când are el chef, își mută sufletul ca nababul domiciliul. N-a murit, stimați cetățeni, n-a murit, ci a intrat ca la masoni, întru adormire. Se va trezi la Bellu, noaptea, să-i demonstreze și morții că nu-l ține nimeni rece. Apoi își va mai tăia încă o dată beregata, să nu își piardă mâna.

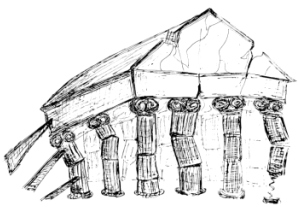

ÎN CONCLUZIE, MARIN PREDA SE SCURGE DIN REBREANU | ΣΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ, ΜΑΡΙΝ ΠΡΕΔΑ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΑΠΟ ΡΕΜΠΡΕΑΝΟΥ

57. ȘASE, ȘASE! VINE ȘASE!

De la un timp, blogărimea ortodoxă a devenit un fel de oală motorizată, sub presiune. Se organizează adevărate bătăi cu ouă dogmatice, ghicitori în cafea, necrologuri la minut. Treaba dospește, divizând norodul ca la îndreptarea calendarului, în 1923, când moșii noștri închideau preotului poarta de Crăciun, iar la Bobotează îl primeau cu Naşterea. Se pregătește, pe tăcute, un Jihad ortodox împotriva unor acte diabolizate emanate și impuse de către Stat gloatelor atoate-înghițitoare. Astfel, prin exagerare și împingere în absurd, moraliștii de gardă ne arată că, dacă vrei să te duci la Locurile Sfinte, de exemplu, cu un pașaport de tip nou, deci satanic, vei avea toate șansele să nu aterizezi pe aeroportul Ben Gurion, ci să fii deturnat pe câmpiile cu oase și cazane ale iadului. Pretenția că-ți poți pierde mântuirea (un ideal spiritual) printr-o acceptare a unui act hiper-tehnicizat (material, prin urmare) este una de prost gust. Asistăm la o atitudine terminus vizavi de birocrație, papetăria preferată a Statului.

Cădem, așadar, din nou, în chestiunea relației Stat-Biserică (de fapt, conflictul major stă în relația Stat-cetățean). Statul profesează față de Biserică o prietenie neprincipială. Pe de o parte, dă mâna cu ea și se pozează înainte de alegeri, pe de alta, o ignoră total în probleme de interes general. Politizată la maxim, simfonia dintre Stat și Biserică, Stat în Stat, se limitează la o cumetrie artificială, săvârșită în pridvor, cu pomană la ieșire : salariul preotului, devenit în scripte un simplu bugetar. Statul îi

oferă preotului drepturile elementare : dreptul la zebră, la plătirea taxelor, la rugăciune pentru conducătorii laici, indiferent de schimbarea la barbă a guvernului. Preotul, prin comandament biblic, trebuie să se supună stăpânirii seculare, chiar dacă amprenta Statului îl urmăreşte până în altar, prin codurile de bare de pe Liturghiere.

Blindat cu chibrituri, bandajat cu fâşii de catran, omul gazolină face scenarii diverse, povestindu-ne Apocalipsa pe fast forward, descriind-ne un fel de Antichrist cu sufletele la piept, în telefon. Acest talibanism (justificat până la un punct) nu este altceva decât un efect al snobismului românesc savant. Despre ce este vorba : încă de pe timpul teoriei formei fără fond, românilor le-a plăcut să împrumute în neştire şi de peste tot. Acelaşi lucru şi în ortodoxia românească. Când cu tradiţia rusă, când cu cea greacă ; care, cum a fost la putere, valahul şi-a împodobit biserica crezându-se când la Optina, când la Vatoped. Viceversa ar fi imposibilă, popoarele mici nu exportă niciodată : ce-ar mai fi ca la Moscova să se impună cultul Sfântului Antipa de la Calapodeşti, sau la Tesalonic să se celebreze amintirea ierarhului Dosoftei! Cât despre cazul de faţă, şi anume viclenia tehnicii (dacă presupunem, prin absurd, că tehnica este ipostatică), ortodocşii români sunt şcolarizaţi de mult timp, de pe vremea panicardelor broşuri greceşti din anii 90. Această epidemie de grijă, nu este nouă, deci, aceste vremuri fiind, într-un fel, aşteptate, din râvna mărturisirii.

În aceeaşi dezordine de idei, trebuie să apreciem totuşi, gestul. Nu mai văzusem de mult un act de opinie publică românească. Oricum, intelighenţia românească e depăşită. Ea s-a blocat în ironia marxistă a bunicilor vizavi

de preot, cădelniță și patrafir. Și dacă a ajuns „medievala" Biserică să-i apere dosul de injecția totalizatoare a Statului, atunci e de toată mila. Ea ar fi vrut să ne ronțăim identitatea în cercul nostru de cretă, să rămânem în atemporalitatea noastră idilică. De ce spunem aceasta? Deoarece noua tehnică „anti-individ" lezează în primul rând umanitatea lui, apoi credința. Mai întâi suntem oameni, de abia apoi suntem persoane religioase. Mai mult, două lucruri se bat cap în cap:

1. Creștinul speră ca istoria să se sfârșească, pentru a-L vedea pe Dumnezeu („Vino, Doamne Iisuse!");

2. Același creștin împiedică progresul tehnic (chiar și acesta, de tip dictatorial, să zicem) pentru a împiedica venirea lui Antichrist (cu toate că Biblia l-a asigurat că, oricum, tot va veni). Mai mult, s-a întâmplat ceva nou : văzându-și clerul blocat în slujbe, poporul s-a autosesizat. Astfel, s-a ajuns la o situație stranie : paznicul a fost trezit de pepeni, ciobănescul s-a sculat ronțăit de oi. Laicatul s-a băgat sub arme, demarând un fel de luptă de clasă împotriva stăpânirii.

Și ajungem la părerea că, până la urmă, conflictul ar trebui delimitat nu între ortodox și Stat, ci între Stat și cetățean. Acest conflict persistă și este real. Iată câteva flash-uri ale imaginarului social : Statul îi goleşte portofelul, cetățeanul îi fură, drept răspuns, igienica din instituții. Statul îi schimbă copiii la maternitate, cetățeanul îi întâmpină cheliile auguste cu ouă, roșii, bani mărunți. Statul nu este un înger rutier în formă de airbag, ci vampir al finanței publice. Statul este suma tuturor relelor, providența se întinde până la ușile înalte ale ministerelor.

Statul este gardianul care se uită în odaia lui prin ecranul telefonului, este cel care-i va alunga îngerul păzitor dintre sprâncene şi-i va monta în loc un tranzistor, funcţionar minuscul, mai breaz decât toată primăria. Statul este un Antichrist care va trece prin noi ca un Boeing printr-un cârd de vulturi buimăciţi.

Să nu fie!

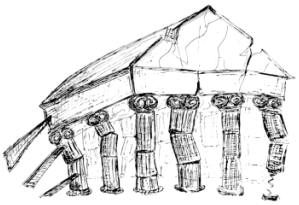

SUCCESUR! | ΣΟΥΚΚΤΣΕΣΟΥΡΙ!

58. PRESA

Presa tabloidă, această Elody-bar, cloaca supremă, teroarea faptului divers, ora cinci ca timp al sângelui, damblaua panicardă a sfârșitului de lume, gata cu decolteul, dezbrăcați-vă complet, admirați-vă slănina, sunteți grase și frumoase! Presa, tanti de la tiribombă care ne taie biletele, care într-o zi s-a îmbătat și s-a suit în ea cu tot cu chei. De atunci, purtată de propriul val nimicitor, globalizant, isteric, presa agonizează în propriul vertij luând cu ea de gât lumea de care își râde. Indivizii care o prestează, gașcă de colonişti care a băut prin taverne brățările tribului, au strâns de gât tradiția, au jucat pe legi străbune, au stricat lumea de tot, chinul lor în iad va fi strivirea de propriile tiraje. Tipii aceștia dubioși, vampiri albi, fără sânge, fac galerie la înecuri, filmează fetele părăsite cum se aruncă în gol, sparg ușa greșită cu mascații, în creierii nopții, sperie oamenii cinstiți, apoi le pun întrebări stupide de genul „ce ați simțit?", asta da meserie! Psihologic, presa tabloidă tratează publicul la nivelul emoțional și psiho-retard al clasei a patra, e și asta o distracție pentru cei care se cred deștepți. E o întreagă industrie a ideii terifiante de conspirație, lumea va rămâne peste douăzeci de ani fără pufuleți, Osama had been Laden, Ceaușescu fusese, de fapt, Elena, mai bine ne mâncăm de vii, că în criptă nu mai avem loc! Hoarde hrăpărețe de moralişti, listați la bursă, credibili, cu o acumulare brutală de capital, fac presă cu o seninătate care-i bagă și pe actori în boală, hai, că se poate, mulțimea e ca nevasta proastă, crede mai degrabă o minciună mare

decat una mică. E uşor, inventezi problema apoi trăieşti de pe spinarea ei propunând soluţii, şi tot îi dai înainte, nu te grăbi, ia-ţi un cincinal şi poţi prosti o ţară, vai de noi, ne-au tocmit ăştia ca pe o cămilă într-un târg de beduini!

Presa de meserie, poreclită cu emfază „a patra putere în stat", e ca la doctor, când se duce mamaia şi constată că R.M.N.-ul nu a vindecat-o! Presa doar semnalizează o porţiune din balena numită realitate, dar fără jet, că face deranj la direcţiune. Ea nu schimbă realitatea pentru că nici nu vrea, interesul obscur din spatele ziarului nu o lasă, restul e doar fapt divers, subiectele cu adevărat mari, oricât ai căsca ochii, nu poţi să le intuieşti decât pe sfert, cât te lasă domnul Vântu. Câteodată, se mai întâmplă prin redacţie şi câte un intelectual. Racilă comunistă, intelectualii valahi, cu fundul tare de la cogitaţia de la birou, fuduli, cu ţeasta plată de la coşurile cu prune cărate la colectivă când erau copii, şi-au făcut o datorie de onoare din laicitate, adică din a hăitui popimea.

Că suntem o lume rea, mereu pe marginea gropii, o ştim, ne cramponăm mereu de asta, nu e vina noastră, aşa am luat-o de la strămoşii noştri, cu inventar, nici ei nu sperau prea mult într-o societate spiritualizată, blocată în trafic pentru că toţi îşi dau prioritate. Dar jucăria inventată acum trei veacuri numită ziar a devenit o drăcovenie prea puternică, totalitaristă, toată şandramaua fiind bazată pe faptul că eul e suspect permanent de jigodie şi că de la apariţia televizorului sufletul s-a pitulat într-unul dintre organele interne. Goliciunea ne-a cotropit, toate vivandierele anunţă crivăţul la pagina cinci, goale şi fericite, avem deja un imaginar setat pe nevoia de epidermă, suntem poporul lui gol-puşcă, împăratul este

gol, ne pipăim pe unde apucăm, te pipăi, deci exişti. Japcă organizată, invazie, abuz, filozofii îşi acordează manolinele şi avertizează cum crizele morale anunţă mereu căderea unei lumi, citäm: „generaţia ultimă se refugiază de obicei în carnalitate, omul se sperie şi crede în ce are la îndemână, trupul, feriţi-vă de măgăruş!”.

Televiziunea, tarlaua infinită pe care se cultivă presa, o capră cu lapte care nu moare niciodată. Damă respectabilă căsătorită cu o fire iute, şofer pe ambulanţă, televiziunea ţine evidenţa tuturor căzuţilor pe gheaţă, face câte o ştire pentru fiecare cruce, să nu se încaiere morţii. Viciul ei netratat e hiperbola, flatulaţia se transformă în tornadă. Să luăm o banală mâţă gri, căzută în hazna, împinsă poate de reporter. Va deveni celebră, evenimentul va lua proporţii naţionale, va fi filmată, compătimită, intervievată, bănuită, nu va fi scoasă, va fi lăsată să se afunde şi mai mult, ca să se întreţină suspansul. Va fi medaliată postmortem şi, bineînţeles, vina va cădea pe stat, care nu acoperă gurile de canal. Linişte, crainicul se preface că a nins la Bâlea, fuga deci, cu sanie, cu copii şi soacră! În continuare suntem informaţi cum fac congolezii foamea, ne simţim norocoşi că ne-am culcat ghiftuiţi cu ciorbă de cartofi, bucuraţi-vă de viaţă, dormiţi pe burtă, destul veţi înţepeni pe spate, reci, pupaţi şi tămâiaţi. Televiziunea e un malaxor mecanizat, surd, care ridică curve şi coboară sfinţi, care blochează destine şi împinge slugi, îi toarnă în stăpâni apoi le sabotează numele. Acest ceardaş sinistru, totalitarist în esenţă, dar coafat ca democratic, nu produce decât tembeli, presa vrea să ne aranjeze cum doreşte, culmea, chiar statul împotriva căruia ea face amonte: idioţi paşnici cu un tranzistor în

ceafă și o diodă-n fund. Treaba merge bine, sentimentul e mai prost și mai credul decât rațiunea, se manipulează mai repede, verși o lacrimă televizată în campanie și n-ai treabă patru ani.

Internetul e tot ce putea fi mai impredictibil pentru un fenomen atunci când s-a născut, un Babilon care complică exponențial binele și răul, și asta pe zi ce trece, dincolo cu mult de ideile de informare și de socializare care l-au generat: războaie în direct, fotografii intrauterine, ostatici livizi, majorete violente. Cu tot riscul fragmentării, al împrăștierii atroce de care individul poate fi păscut călărind măgăoaia cu șase coarne, recte www, internetul e locul unde presa se întâlnește cu vulgul, locul unde, vrând-nevrând, presa își ia palma peste ceafă și pumnul în bot. Comment-ul, instituție cu adevărat democratică, e un pluton de execuție lucid, vocea boborului, intră greu, ca ficatul la tavă, un horror estival de zile mari, o limbă de cavernă plină de idei, salivă otrăvită în imbatabilul stil telegrafic, calic la vorbe, al mucaliților. Posibilitatea să scrii sub textul de la capitală e cea mai sanitară treabă, toți jurnaliștii citesc comentariile ca pe un text revelat, sunt dependenți de ce le scrie țara, căci, slavă Domnului, țara încă nu s-a prostit de tot! S-a dus autoritatea cuvântului tipărit în turnesol puturos pe un ziar infect care ajungea la țară ca să se simtă și pălmașul legat de lumea mare. Gata cu țăranul, s-a emancipat, aruncă diatribe din fundul țării, stăpân pe scula lui luată în rate, legat la fibră optică și alfabetizat parțial sub Nea Ciuruitu, dar cu mintea întreagă.

Oricum, nu putem să cerem presei să fie virgină ca pădurea Letea și nici nu putem oferi privitorului imunitate

în fața tuturor sânilor răsăriți de prin reclame. Presa e oglinda lumii noastre, a unei lumi pe ducă, a unor oameni care nu mai văd în 3D pentru că au fost invadați de prea mult zgomot, culoare și publicitate. O haită de reporteri sărise la gâtul unui om să le explice cum a salvat o viață. Printre blițuri, printre microfoane lungi, cu blană, omul, speriat, îngână ceva: „Nu știu, dom'le, io nu sunt dup-aci. Sunt un simplu om, nu Pepe".

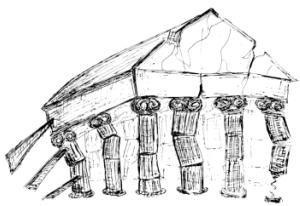

MAREA NEAGRĂ ÎNCEPE DE LA 15 KM DE ȚĂRM | ΜΑΥΡΗ ΘΑΛΑΣΑ ΞΕΚΙΝΑΙ ΑΠΟ 15 ΧΛΜ.ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΤΗ

Chapter **six**

OSAMA HAD BEEN LADEN :)

59. TEORIA CONSPIRAȚIEI

Dragi cititori, s-a descoperit sula cu care poți să intri în mintea oricui. Cercetătorii de sub muntele Dealu Cald au momit un bețiv și l-au accesat cu instrumentul în cauză. Iată ce au găsit.

-Bă, feriți-vă, vine statul peste voi, deja sunteți setați pe conspirație, deja așteptați să vi se-ntîmple ceva! Faceți oleacă de gură, dați din coate cu mintea, nu vă mai chiorâți la zero teve, DeDe a fost răpit de niște extraterestre, l-au prelucrat prin aşchiere, i-au luat o probă de țesut de pe fesa stângă, a fost o întîlnire de gradul 2,5, fără finalizare, Michael Jackson nu a murit, a anunțat încă din viață acest lucru, e pe undeva prin Zeta Reticuli, se cuplează cu ebenii, e femeie și le toarnă staruri, Gorbaciov era triplu agent, lucra și pentru soacră, și pentru el, și pentru nevastă, beți tescovină și citiți-l pe domnul David Icke, a venit un marțian, ăia de trăiesc numai marțea, să ne contacteze pe 104, 4, frecvența noastră valahă, cotidiană, zisă și Radio Manelohit, gata cu Evul Mediu, prea ne speria dracul ăla de mănăstire, cu coarne, coadă și copite, l-am mai îmbunat, l-am făcut marțian, l-am aclimatizat, l-am victimizat, acum fetițele dorm cu el sub cap, să nu-i fie și lui frică, muriți cît mai aveți timp, ne va lovi Nibiru drept în moalele capului, la nudiști, pe plaja lui Mazăre, ales a paişpea oară, acolo au descălecat extratereștrii prima dată, vin în pelerinaj adicătelea, caută slănină prăjită, sunt dependenți de ea, să-i protejăm, să nu le piară neamul, în spatele primăriei stă primarul, în spatele lui un prefect, în spatele aceluia un evreu de la capitală, iar în spatele

tutulor, nevastă-sa ultimului, masoană de bucătărie dar cu un simț fin al observației, i-a făcut dosar, are toate desfășurătorele convorbirilor lui cu șefele tineretului populist, așa că păziți-vă de stat, portarul de la Dinamo e stelist, când a fost prin cer, domnul Prunariu a scăpat o murătură, luată de la țară, aia s-a făcut mare și vine spre noi, să ne dărâme Casa Poporului, nu mai trăiți în concubinaj cu SF-ul, viața reală bate cartea, anunakii sunt printre noi, au cartierul general taman în Zona 51, adică o tarla de hangare militare yankee de unde se catapultează când le dorește mușchiul, sub Casa Albă e un tunel care iese pe partea cealaltă, în Shangri - La, piramidele s-au construit ca să stea berea mai bine, obeliscul din Washington are 666 de picioare, depinde de care, mici, de congresman ghiftuit sau mai mari, de carmolist din Bronx, pământul de sub noi e gol, un enorm ou Kinder cu intratereștri pe post de surprize, în curând vor ieși de acolo să-și cumpere pâine, vânătorii de comori au descoperit pe epava titanicului, sub un schelet de matelot, o sticlă de bere cu un răvaș în ea, cum au murit ca proștii, loviți de o namilă de OZN, în burta unui shaolin mumificat perfect s-a găsit o hamsie decapitată și o rețetă împăturită despre fabricarea produselor din porc la foc mic, sindicalistul Jimmy Hoffa a fost descoperit bine-mersi mort, eternizat în beton de către mafioți la baza unui zgârie-brînză de cincizeci de etaje, nu-i mai trebuie nimic, fatal error 404, democracy not found, Neil Armstrong a aselenizat într-un studio de film al armatei, Pelvis trăiește, iar pe JFK l-a omorât și FBI-ul, și KGB-ul, și Mossadul, și forțele oculte, toate la un loc l-au prostit pe uncheșul Oswald, i-au dat gloanțe, sculă cu binoclu și l-au

lăsat să-şi facă dambalua, două baloane cu explozibil cumpărat pe banii CIA, adică ai contribuabilului, bani munciți, rupți de la crupa damelor, au fost dirijate în blocurile acelea, eu am acasă caseta reală, că n-au fost avioane, au fost baloane, baloane pline cu catran, uite-așa au pocnit, teleghidate, de s-a făcut praf istoria. De atunci tot plouă cu mierle moarte în Arkansas, ființe ciudate coboară din cer ca să ne fure rețeta de piftie, noi, căpoși, nu și nu, vestea bună e că s-a găsit viață pe planeta divorțaților, vestea rea e că femeia e o unealtă a extratereștrilor să-i extermineze prin cicăleală, zi de zi pe oamenii adevărați, bărbații.

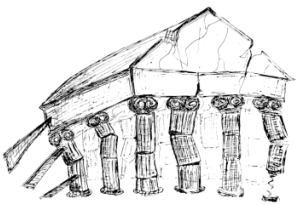

ANGAJEZ FEMEIE LA GRĂTAR | ΖΗΤΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΓΙΑ ΨΗΣΤΑΡΙΑ

60. ARMATA

Fericit posesorul de platfus, că acela va rămâne-acas'! Va sta-ntre perne, la plăcinte, va urmări războiul la teve, va căuta să înțeleagă ce-a pierdut: să facă poștă o țigară proletară, să sară gardul la schimbarea gărzii, să dea solda pe gât la buticul unității, eh, ce mai distracție! Să arate el câte tracțiuni poate-ntr-o mână, să facă șpagatul inopinat, el, Rambo rabatabil, care se ridică după ce a fost călcat de tanc, se bate cu o mie, îți apără avutul, te instruiește cu răbdare, idilisme, Forza Steaua etc. Armata e sfântă, capii ei o castă, nu depăși, țărane, nu vezi cascheta la lunetă? Unitatea e mamă, e tată, respect pentru cei ce m-au chinuit, Gelule, m-ai făcut bărbat! Prostie la foc automat, platfus cocoțat la creier, sclavie în kaki, ură camuflată-n ordin, asta e armata.

Soldatul are în cap două iubite repartizate brutal de Statul Major General: ordinea și disciplina. Mintea de mămăligă caldă a bărbatului, feliată cu elastic de chilot de damă, descoperă în stagiul militar drama plugăriei. Masă de manevră, plancton dresat să se avânte-n plasă, la moaște l-au uns agent rotativ, vă rugăm mutați coada pe stânga! Soldatul este punctual, ce frumos, uite ce guler are. El își face din bocancii unși un credit în fața rudelor, foarte bine, vor simți și ele că a ajuns bine. Carnivor convertit cu sila la ceai cu bromură, el descoperă în fiercare zi că în armată nu există democrație, ci numai ierarhie.

Capul sus, gândul la patrie! Armata a apărut o dată cu primul buric pe pielea lui Cain, acel vârtej de carne, semnul crimei noastre comune, al damnării noastre ca

neam de risipitori. De atunci datează primele uniforme, visul urât al istoriei. Armata e cu noi, ne taie munții-n Făgăraș, ne sapă via la Segarcea, ne culege porumbu-n Teleorman. Porumbeii păcii, eliberatorii, așteptați cu flori și fete mari, ciorapi și bragă, puneți mâna pe ei, să aveți noroc de om la spart butuci! Jandar, milițian, ce-o fi, soldatul e cinstit, are număr cusut, ca să știi cine te bate. În armată viața nu contează, că e peste tot. Soldatul execută, nu discută, iar dacă i s-ar cere, ar schimba fără discuție chiar și numele țării. Toți rezerviștii sunt un fel de carne congelată, ținută bine pentru foamea tunurilor de mâine.

Prima întâlnire cu armata te lasă gol la propriu, să vadă medicii dacă te ridici la pretențiile ei. Emoția virilă de la recrutare se transformă treptat într-o iubire explozivă, de pompier : vei face stagiul militar, te roade dorul de a deveni bărbat. Să te razi corect, răcane, ca pentru-nmormântare, să te miști mai relevant, iar acas' să spui că a fost bine! Dacă-ți place, poți rămâne, oricum, e bine, noi ne dăm mereu cu bobul în bugetul țării. În armată toți avansează, chiar și câinii-lupi, unii dintre ei ajung chiar generali, au argați la ușa cuștii, se întind la soare, trai-neneacă! Și așa, copil de trupă la comandament, te trezești căprar, expert în trasul cizmelor și în menținerea fericirii soției generalului. Defilați viril, băieți, să moară râma la doi metri sub pământ, Nae, tu eşti prost din naştere!

Cine n-a plâns pe Albatros, ăla n-a făcut armata! Camarazi de arme și de fasole fiartă, cu A.M.R.-ul în reflex, prinși în flagrant cu mâna-n fund la defilare, ostașii noștri, fruncea, fala țării, îngerii trimiși de stat la inundații, să te scoată din necaz, să te salveze, să-ți dea o viață nouă... Bine ați venit băieți, vă așteptam!

Armata e expresia finală a statului, care ar vrea să ne vadă pe toți defilând supus, cu lingura de gât și cu gamela-n brațe, circulați, circulați! Dreptul forței, pumnul în gură, baioneta-n coaste, despoți luminați lucrând bucolic la ameliorarea ghilotinei... Dormiți liniștiți, poliția veghează scrierile voastre... Sergent Major Prună, actele la control, vă rog! Armata împinge istoria-nainte cu pistolu-n ceafă, pentru că istoria e ca bibanul, proastă, cu valiza plină de patriotisme. Istoria preferă pacea, armata, starea de asediu. Mai mult, armata, lacomă, pe timp de pace bate și livrează medalii, să nu se piardă obiceiul... Să mergem, copii, priviți în față poiana unde au făcut pe ei de frica dacilor, romanii.

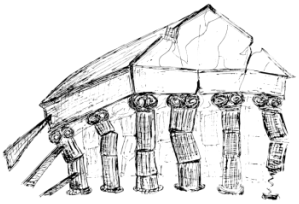

DULCE-I GLONȚUL PATRIEI | ΓΛΥΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

61. COMUNISMUL

Bună seara, cetățeni, vă propun o mică dictatură, vorba cofetarului, o să vă placă. Vă voi termofica pe toți, voi da tuturor salopete, veți fi fericiți prin lege. Și-au stat țăranii să audă ce le zice, cum stau copiii la povești. Crescătoria de oameni se întindea pe tot pământul, ghemurile de sârmă ghimpată alergau ca niște iele obeze, mâncăcioase, care nu se mai satură. Peste tot domnea așteptarea lui Dumnezeu, lege universală tare ca gravitația, corozivă, care cănea statuile absolute ale lui Lenin, timpul trecea, oamenii se deșteptau, se scuturau și treceau din nou la capitalism, 89, 89, poftiți la miruit! Dar, vai, ce eroare! Comunismul are câte o pâine pentru toți, așezați-vă liniștit la locurilii voastre! Făptuirile Partidului, depozitare cu dobândă de mușchi verde a visului de odinioară, stăruiesc încă în fruntariile țării, ele sunt mândria proletarilor de atunci, deportați acum în pensii improbabile.

Comunismul a vrut ca manualele de istorie să se termine cu el și cu produsul lui finit, omul nou, Nilă Moromete cu cravată, alfabetizat relativ și dedat la depășiri de plan, burghezit, cu apă la botul calului, ieșită din părete, zisă și curentă. Pologloghia proletară arăta că după capitalism urmează inevitabil comunismul, teorie nemțească, pusă în practică azi la chinezi care se chinuie, dintr-un puseu oficial de sinceritate, să construiască și capitalismul, pe care l-au fentat. Comunismul a venit cu crinii-n pușți, cu brigăzile visătoare de fierar-betoniști, ne-a făcut baraje, ne-a irigat sfecla, a dezvățat-o pe tovarășa

vacă să se mai balege independent, acum dânsa basculează fix în lopata văcarului. Comunismul a promis aproape teologic râuri de lapte, marfare cu miere, pere-n plopi și micșunele pe trupul slugarnic al răchitei. Credea că e prea mare ca să eșueze, avea cel mai simplu motor, carburantul lui era supunerea maselor, consum zero. Devălmășia, trăitul la comun, începută paleografitic în peșteri și hrube, era o nostalgie recuperată violent în zilele democrației populare, apoi, mai urban, în pădurile de blocuri din oraș.

Feriți-vă de comunism, el vrea să domnească peste niște morți vii, pururea datori! El e ca salvamarul acela sinistru care vine râzând direct spre tine ca să te înece. Damblaua lui e să confișteze cât mai mult, adică să redea, chipurile, țării. Proprietatea, în esență, e desfrânare, factor de lăcomie, deviație originară de la scopul real al omului: a munci pentru Partid. Partidul, entitatea ipostatică a statului, practică oameni prețioși, fuduli, care în spatele birourilor lor masive se descalță discret să se scarpine în talpă. El stoarce până la refuz țâțele mincinoase ale propagandei, confiscă ciuturile și apa din fântână, emană periodic minciuni date cu sare, puse-n galantar drept adevăruri. Comunismul prostește. E un sistem de tipul Triunghiul Bermudelor, dispari definitiv în substantivul mamut, anihilator, defectiv de singular, ”mase”, pur și simplu devii mobilă sau, mai aerisit, gard viu sau, de ce nu, scaunul șefului tău.

Stalin păzește din turn, rece, cu ochi ficși, traiectoria umbrei lui, mi-e frică. Cu lumânarea în dinți, ne vom oferi cadou miliției. De mână, ca niște pionieri rătăciți la Năvodari care au uitat parola, vom fi tratați, vom sta cu „Capitalul” pe noptieră ca bolnavul cu piramidonul la cap.

Aș dori să mă trag de păr, să mă arunc peste zidul Berlinului în culoarea roz imperialist. Intelectualii, cvadratura lipsă a turmei, vom rumega varză fiartă, simbolul râvnei patriotice, la poalele sfintei hidrocentrale Bicaz, ne vom bâlbâi în fața unei banale sticle de Cola, gustul dezmățului.

Dracul cosmopolit, cu guma-n păr, în vacanță forțată la țară, recte Estul Europei, va trage din nou sirena în la minor a lui Vasile Roaită, vom fi chemați din nou la parastasele lui Marx. Șampania o va bea poporul prin reprezentanții săi, Maradona, nu vrem goluri, vrem fasole!

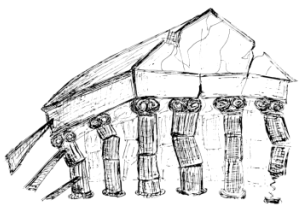

ANA, LUCA ȘI CU DEJ AU BĂGAT SPAIMA-N BURGHEJI | Η ΑΝΝΑ ,Ο ΛΟΥΚΑΣ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΔΕΖ ΕΧΟΥΝ ΒΑΛΕΙ ΦΟΒΟ ΣΕ ΑΣΚΗΣΕΙΣ.

62. DICTATORUL

Vine dictatorul, bucurați-vă, voi, prozatori, veți putea scrie mai ușor acum, de pe propria piele! Dictatorul a rupt energic lanțul trofic bani-putere, el vrea acum mai mult, să intre în istorie! Această afacere cu timpul costă scump, dar merită. S-a pus să zidească înalt, mută munții, schimbă cursurile râurilor, pune poporul la treabă. Cârtițele lui motorizate îi împing buncărele spre centrul pământului, el, cea mai scumpă dintre vertebrate, trebuie să supraviețuiască cu orice preț. E conștient de misiunea lui istorică, de parcă lumea, Dumnezeu și relieful l-au așteptat cu răbdare să se nască, să facă pe el, să îi creaacă dinții, părul, mintea. Încă de la majorat el nu mai e om, ci semizeu, arhetip, legendă pe două picioare, le promite mulțimilor un cer nou, curcubee la discreție, le ia votul, apoi îi pune în jug.

E precoce de mic, transpiră masochist la gropile comune pe care le lasă în spate, altare ale progresului, morții cu morții, viii cu viile. Rațional, se oprește singur din creștere, ca un demiurg care se deconectează singur de la slavă ca să nu-și ardă supușii cu aura lui electrică. Îl deranjează arborele lui genealogic, îl mai tunde de uscături, de crengile dubioase, ar fi vrut să plonjeze direct din soare, ar fi închiriat pe bani grei un uter dublu, de mamă de eroi greci. Își leagă strămoșii de limuzina lui absolută, îi plimbă printre realizările lui epocale, ce-a făptuit el ei nici nu pot să văruiască. Nu se ferește de ridicol, căci ridicolul nu i-a făcut niciodată vreun rău. Dimpotrivă, prin ridicol el hipnotizează, blochează,

propune realitatea lui, intră în manuale fără pic de jenă, se eternizează pe la intersecții prin statui oficiale, bune de pupat.

Rudele dictatatorului sunt materie de studiu, viața lui, meditație obligatorie pentru artiști, numele lui, scris pe stadioane cu trupuri vii de fete și băieți. Dictatorul e viu ca bălegarul. Războiul e pe placul lui, iar dacă nu-l are, comandă parade militare, poate să intre oficial cu șenilele pe-asfalt. Cu profeții, dictatorul întreține relații de bună vecinătate: le-a tăiat limba la toți și mâna dreaptă de la cot în jos. Pe adversari, niște inconștienți care nu țin la viața lor, îi întreține din umbră, îi protejează ca să se distreze personal. A trecut vremea când își trimitea potera la proprietarul vreunui pamflet. Se zice că acum e despot luminat, visul oricărui intelectual coleric.

Dictatorul își dă scularea la 5, când dușmanul doarme încă, el e soldatul care s-a căsătorit cu țara. Sihăstria asta maoistă îi umflă ficatul în progresie geometrică, are o capacitate extraordinară de reglementare, citește toate rapoartele, ca o secretară începătoare, nu uită nimic, el e părintele poporului, trebuie să-și cunoască, deci, toți fiii. Primește sincer toate limbile, e dependent de ele, are o plăcere copilărească la aplauze, își pune menajerele să plescăie din palme, ca să adoarmă mai repede. E chivernisit, raționalizează se zice, pune apometre pe sânii mamelor, chestionează păsările de ce zboară aiurea și nu cu un scop obștesc, ușurează la jumătate mașinile pompierilor, gravide de lichid, că apa e scumpă.

Dictatorul e primul bărbat al țării, o spune și zicala, regele e gol. Își trimite miniștrii prin tranșee, să-i rămână lui Batșebele, când pleacă bacii-n transhumanță merge de

le consolează ciobănițele. Lumea îl iubește, că așa zice legea, iar legea e lege, de nevoie pupăza face și cucu. Banalele lui vizite de lucru devin istorie, el e descălecătorul. Mai mereu, din rutină sau din lipsă de imaginație, dictatorul e întâmpinat cu pâine, cu sare, cu averse de copii, el râde, ei îl trag ilegal de perucă. Are uneori semne de umanitate, e meloman, toată țara ascultă ce-i place lui. Sănătatea dictatorului, interes național, e scumpă, numai intestinul lui gros face cât patru ministere, cu tot inventarul aferent. Bântuit de hemoroizi, decepționat de o țară care nu l-a meritat, se va trata cu mausolee, să frustreze viitorul cu trecutul lui de aur.

Va muri, ca toți supușii, pe gură. În leșul lui prezidențial vor pompa cioclii doze de eternitate, se va lăsa pupat după un orar fix, în coloană și după bilet, vizita s-a terminat, poftiți în autocare.

Acest scenariu bucolic presupune să mori civilizat, de obezitate. Marea surpriză a dictatorului, și ultima, e că turma, savant numită populație, se poate rabata violent și inopinat, sub formă de popor. Iar poporul, de data asta, nu va mai dori doar capul pătrat al lui Moțoc.

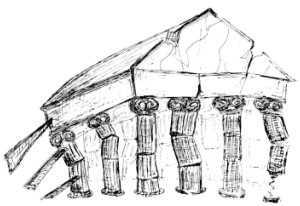

CAPUL LUI MOȚOC VREM! | ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΜΟΤΣΟΚ ΘΕΛΟΥΜΕ!

63. RĂZBOIUL

Războiul, un viking tatuat cu garoafele morții pe braț. Analfabet și plin de sânge, nu înțelege defel cum de au viii atâta putere să plângă un mort. El e cioclul festiv, cu papion, care îi spânzură în public pe criminalii naziști, contabilul bolnav de conformitate care numără camioanele cu morți basculate în gropile comune. Orator cu degete mici și ochii dați pe spate, războiul poate fi și mic burghez, urcat pe baricade, cu gura mare și cu lornionul la amanet, pregătit să facă istorie și victime. Războiul e un semizeu, are puterea de a umple de glorie maidane banale, un clovn perfid care lasă monumente și de o parte, și de alta, de nici nu mai știi care a avut dreptate. Pentru el, tratatele de pace sunt doar niște pocnitori de Crăciun, comice, știe că, oricum, va reveni cu și mai multă forță. Războiul, prin formație, disprețuiește valorile reale. Pentru el, cel mai bărbat e colonelul plictisit, înăcrit de rebusuri, nu tatăl cu cinci copii care trudește să-i crească. Războiul întreține cultul păgubos al eroului, soldatul cu arcade din beton care primește zâmbind salvele dușmane, care n-are mamă, n-are tată, ci numai datoria de a salva nădragii căpitanului, de a-l trimite întreg acasă, la ozonul de la Sinaia, la șprițurile de sub bolta socrului.

Înainte, războiul își permitea să fie cinic, venea din senin, ca o creatură fabuloasă cu șase copite, dracul călare. Pe timp de pace nimeni nu se gândea la el, de parcă istoria și-ar fi terminat socotelile și s-ar fi pus să-și mănânce liniștit pensia. Acum e mai atent la critici, s-a mai instruit, îi trebuie aprobare și buget, înainte să intre cu tancul în

mulțimi se pregătește cu acrivie, ca un elev tocilar. Mai mult, s-a privatizat, a dat în terorism de stat, o afacere care-i îmbogățește chiar și pe dușmani. Înainte armata era o fatalitate care îi păștea pe toți, acum s-a ridicat nedreptatea arcanului, toți trântorii satului trăiesc pe banii primăriei, nu mai mor ca proștii prin tranșee. Ca orice pe lumea aceasta, războiul oboseşte. Pentru el s-a inventat armistițiul, un fel de haltă sanitară, unde se oblojesc soldații și trimit scrisori optimiste pe la rude. Prin natura lui, războiul e ostil vieții, o detestă, o calcă în picioare, îi reamintește brutal și definitiv că moartea e condiția ei organică. Război de gherilă, de poziții, rece, de uzură, punic, al doilea punic, de o sută de ani, de treizeci de ani, de șapte ani, întâi, zis și mondial, ca maneliștii, al doilea mondial, stelelor, nevăzut, sfânt, de independență, toate neamurile de războaie. Războiul civil e unul aparte însă, prin cota înaltă de incest pe care o atinge: sânge contra sânge unit fraudulos pe același pat al puștii.

Istoria lumii e istoria războiului, gâfâiala dintre două războaie au numit-o unii pace, poeții, prin hoteluri, chiar au emanat cum că porumbelul păcii fermentează în stomac coliva morților din ultimul război. La rândul lor, cercetătorii, bugetari sau particulari urmăriți de obsesia nedreptății, nu au înțeles încă aplecarea spre război a oamenilor bolnavi de putere. Se pare că aceasta e calea cea mai directă spre ea. Războiul scoate din anonimat pe oricine vrea. Soldatul este omul up-gradat, pe timp de război el valorează cât zece civili, ca în Odessa lui Antonescu. Războiul seacă izvoarele vieții, ia pâinea de la gura copiilor, pe militar îl năclăiește de glorie, îi leagă familia de tanc, o plimbă pe unde e repartizat. Așa cum

promite, războiul aduce victoria părții care a trudit mai bine, generalul călare pe căprar pe sub arcul de triumf, cu fanfara înainte, ca să știe lumea cum stă treaba cu laurii, colonei solemni, gravizi de răspundere și datorie, gata să apere țara cu stiloul de la piept și cu piepturile din subordine. Bucură-te, mareșale, din statuia ta aruncată vor tăia țiganii cu flexul, te vor face tuciuri și cazane!

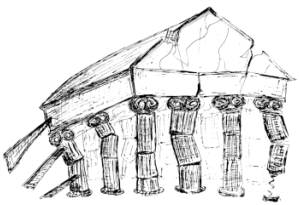

FREE GIGI! | ΕΛΕΦΤΕΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΣΙΤΣΙ!

64. STATUL

Lumea e o imensă pistă cu tufișuri. Iar statul stă la pândă. Dihanie stranie din hârtie cu antet, statul este o persoană fizică deghizată perfect într-una juridică; un anofel bine adaptat, acceptat prin deprindere, care suge fără să se sature din pielea nesimțită a boborului.

În general, statul consumă mai mult decât produce. Își permite, căci stă pe cârca lungă a cetățeanului. Cetățeanul - denumirea oficială a boborului -, un personaj colectiv, cu mult mai mare decât statul, dar docil și somnoros, așa cum îi stă lui bine în viziunea statului. Statul nu suportă mișcarea decât în interes de serviciu. Idealul lui final este să-și planteze icrele sub pielea ta fină de intelectual, să te spioneze total, adică din interior, pe tine, homo up-gradatus, să te reducă la muțenie (oricum, vorbeai numai prostii). Dacă l-ar mai ajuta contextul, statul i-ar lega din nou pe cetățeni de glie. În antichitate, statul era, după posibilități și după tehnică, un fel de baracă militară, Constantin, un fel de apocalipsă a anticilor, vizionar, face o nouă Romă. Azi e un colos bine pus la punct, care năpârlește când în roșu, când în albastru, după cum se fură votul mai bine.

Statul ar vrea un supraom care să-i plătească la timp și vesel birul. Taxa este respirația oficială a statului, guvernele, niște hoți care se bat pe ostatici. Nici infernul, cu cei mai buni călăi ai lui, nu întrece în inventivitate hârțogarii de la minister când e vorba de taxe. Statul merge cu primarul cum merg țiganii cu ursul. Primarul este o slugă care se crede stăpân; slugă împlinită, stăpână

pe extinctoarele și cheile instituției. Statul preferă orașul, acolo concentrația de indivizi e mai mare. Numai că la noi s-a întâmplat o țeapă calitativă, satul s-a mutat la oraș, deci orașul se cheamă mai multe sate cu același primar. Orașul este o anomalie istorică, un cuib unde s-au adunat oamenii ca să mănânce, să se mănânce mai bine. Ciclop istoric, statul naște pui vii la fel de monstruoși, găini care (se) ouă de două ori pe zi, plop care face pere, răchită hibridă care oferă micșunele, verze record și secretare dedate la muncă, însărcinate cu șefii lor din rațiuni de serviciu.

Tăiați filmul, că lezează republica! Statul e coercitiv, că de aceea este stat, îi caută pe tați în acte, pe mame în trecutul lor genetic, pe copii la verbele neregulate. Rolul presei, o frecție la o limbă de lemn, e inutil, ca al evanghelizatorului în ceaunul tribului; nu poți să-i înveți pe canibali la pufarine sau la vată pe băț. Statul are vocație de jandarm, practică tunul cu apă și tușeul rectal. Are fitilul scurt, explodează din te miri ce. Miliția, mireasa cu trese a tuturor românilor, arată că la noi statul este în genere iute la mânie. De fapt, statul e o imensă cultură de testicule soldățești, prăsită artificial atât pe graniță, cât și în interior. Un guvern totalitar care reglementa până și ritmul de creștere al sânilor prin pastile obligatorii. Statul dictează tot, deci și istoria, un mezelic. În caz de abatere de la discursul unic, statul își întinde mâna și te ia rapid și fără cuvinte, ca un pipi de noapte. Cenzura e manierismul fatal al tuturor guvernelor pe moarte, ultimul lor copil în care-și pun aiurea nădejdiile.

Menajul stat-justiție seamănă mai mult cu un divorț acceptat. Dreptatea umblă mai mereu cu capul spart și legată la ochi, că acolo a bandajat-o statul, din diversiune.

Punctele de vedere ale statului sunt infailibile. Statul violează legea, apoi îi schimbă numele în ordonanță. Discursul ordonanțelor sunt îndeajuns pentru a înțelege: statul te fentează discret pentru a trece el înaintea ta. Statul are un testicul supranumerar, de aici şi modul în care pune problema, de pe poziția lui superioară. De-a lungul istoriei, s-a strâns atâta nedreptate, încât Apocalipsa se cere cu necesitate. Statul, ateu prin deprindere, ignoră sfârşitul istoriei, tarlaua pe care stă, ca dintele de porțelan caria. Statul este un vierme care roade inconştient trunchiul găunos al istoriei. După ce îl va fi doborât, va muri şi el, din lipsă de hrană. Statul are mare nevoie de eroi. Şi ce face istoria? Istoria îşi aşteaptă cuminte eroii să iasă de la duş, apoi îi usucă, îi ambalează şi-i îngroapă de vii în uitarea noastră. Istoria - minciună fosilizată, istoricii - canibali ai trecutului.

După beția epocii de aur, ielele patriotismului, cârne, ne privesc mahmur, erecție patriotică nu mai au astăzi decât nostalgicii, mai precis cei care atunci au avut şansa să fure mai bine. Statul nu-şi cumpără bătrâni, că, oricum, are destui şi, în plus, şi-au trăit traiul. Ei nu pricep un lucru clar: comunismul a fost legat în serie, capitalismul în paralel, aşa că tonele de Nechezol băute în aşteptarea unei cafele mai bune au anulat definitiv gustul pentru ea. Şi, oricum, statul i-a deprins să gândească practic: e mai aproape cimitirul decât lumea ailaltă, aşa că prindeți gropi cât mai sunt!

Bulgakov şi resemnarea filosofică a esticilor vizavi de greul istoriei: „Cu cât e mai rău, cu atât e mai bine". Statul se află într-o contradicție flagrantă cu artistul. Artistul e cel mai periculos, căci are gura spartă şi în gură adevărul.

Statul ştie că artistul e sensibil la dovezile de stimă, de aceea, pe care îl poate cumpăra, îl întărâtă asupra colegului de muză. Statul are oroare de pletoşi şi O.N.G.-uri; dacă ar putea, i-ar sugruma pe toți rockerii ieșiți din jaketa lui Elvis.

Vulg şi vulvă. Statul calculează aprioric şi gândeşte reducționist: soldatul e glonț, măcelarul e carne, vaca e balegă, preotul e mărunțiș, pictorul e tempera, judecătorul e sugativă, strungarul e menghină, solistul e microfon, polițistul e semafor, femeia e o unitate de prestări servicii - un pistol cu coapse -, bărbatul e carne de tun, copilul e un urlac prețios - viitor factor de producție -, pensionarul e un inutil care mănâncă şi bea de ciudă, un aparat retro-casnic. Pe stat nu-l doare dacă ți s-a furat biciclul, ghinionul tău, au pierdut alții mâini şi picioare în războiul de reîntregire! Statul te umple de tot felul de daruri: te duci la spital pentru un guturai şi vii acasă cu copil în brațe şi cu regina ploşnițelor în geamantan. Statul se teme de război doar dacă l-ar pierde. El stă frumos în granițele sale şi toarnă prin difuzor, în urechile publicului, otrava dulce a promisiunii.

De la stat s-au învățat cele mai adânci cuvinte: ce se taie, nu se fluieră!

OAMENII LEGII VOR FI CULTIVAȚI DE-A LUNGUL DRUMULUI | Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΥΞΗΘΕΙ ΚΑΤΑ ΜΗΚΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

65. NICOLAS TCEAUSESQ

Anunț stradal, lângă ambasada S.U.A., 3 noiembrie 2010: „Cabinet de hipnoză, central, discreție maximă, tratăm nostalgii proletare, frustrări și decepții post-revoluționare. Doriți să scăpați de imaginea Răposatului, tabloul lui vă bântuie visele, ați luat bătaie de la gineri când i-ați apărat memoria? Nu ezitați, sunați-ne și vă vom programa. Cunoașteți persoane cu aceeași probleme? Vă așteptăm!"

Chorus:*Tceausesq n-a murit, trăiește în China și la fapt divers!*

Un 'telectual pilit, la o onomastică, refuz declinare nume, declarație 16 august 2010: Dragi to'arăși și pretini, nu vă mai gândiți la stafie, că vă dă coşmaruri! Probăm cu toată gura, aia din '89, rămasă azi fără premolari de la eurile imperialiștilor, că Nicolas Tceausesq a murit! A murit, e oale și ulcele, i se face parastas la modul regulat, l-a împușcat nea' Gelu cu trupa! Fraților, a murit la sigur, pe persoană fizică, ba a fost chiar dezizmenit, la cererea unei tovarășe, să i se vadă, citez, „mâța", mâță cu care a siluit boborul, gestul to'arășei făcut așa, din curozitate nimfo-istorică, ca să relateze și ea nepoților ce timpuri virile a prins. Așadar, nu mai cântați trei culori la mormântul marelui bărbat, aprindeți lumânarea și cărați-vă acas'! Ați uitat cum vă închinați la sticla de Pepsi-Cola? Cum bâjbâiați pe întuneric și vă provocați cucuie unul altuia pe

hol? Cum vi se termina butelia la finalizarea drobului? Cum rămâneați cu șamponul pe spate? Cum stăteați la coadă la adidași de porc și calculatoare, recte căpățâni, de se prăpădeau de râs maidanezii uitându-se la voi, înșurubați bine în copulația foamei?

Chorus:*Tceausesq n-a murit, trăiește în China și la fapt divers !*

Un maistru țesător din Cisnădie, refuz declinare nume, declarație 1996: să vă spun povestea mea, dom'le! Prin '87, cu zelu turat, mă pune dracu, și-i trimit lu' To'arăşu', de Revelion, un covor cu chipul lui, eram tare mândru, ca omu' prost, nevastă-mea râdea de mine, zicea că mă pun ăştia director. Și să vedeți, dom'le, în noaptea dintre ani mă trezesc cu miliția pe cap, mă ia unul în civil la întrebări, că de ce și pe dincolo, că care a fost intenția, vezi, le era frică să nu fie vreo acțiune dirijată, vorba aia. Și se pun to'arăşii-n sufragerie, printre sarmale, printre globulețe, să mă descoase, se pun la masă dom'le, io aveam de la soacră-mea vin de la Recaș, o vadră aveam; dom'le, s-au îmbătat ăştia ca porcii pân' la doişpe, când a vorbit To'arăşu' de la București, de s-a adresat. Să vezi atunci sfârșitu' lumii, încep ăştia să râdă, să urle, să facă ca dracii, de se mișca tot etaju' de uneltire, eu, în fundu' scaunului, mort de spaimă. Se ridică atunci Târnavă, sifonul de sub noi, datorie cetățenească, vine și bate la uşă de s-o spargă. Ăştia, crispați, se uită unul la altul, nu ştiu ce să facă, ies ei să deschidă, ăla când vede tresele se blochează, ăştia îi trag câte o palmă, uite-aşa se auzea, sploş, sploş, m-am răzbunat și eu, ce să zic, au plecat ăia mai mult pe burtă.

Aşa cu covoru'. După revoluție mi-a spus şi mie unul la table, în parc, că s-au crăcănat de râs ăia de la Vila Lac care primeau cadourile din țară, aşa ceva mai rar, l-au scos din inventar pe barba lor, îl țineau ascuns în debara, îl desfăceau la chefuri, pe turele de noapte, beau pe el, jucau şeptică şi îl ardeau cu țigarea. Rău, dom'le, rău i-au făcut, şi pentru ce? Că le dădea o pâine albă? Că le-a zidit baraje şi hidrocentrale? Că nu mai eram datori la nimeni, de se oftica şi rusu' şi americanii? D-aia tragem acu', că l-am ciuruit de Crăciun, că altă zi nu se mai găsea.

Chorus:*Tceausesq nu a murit, trăieşte în China şi la fapt divers !*

Poet internat în Bacău, tulburare schizoidă, refuz declinare nume, 25 decembrie 2009: Vous avez tué Tceausesq! Vous avez tué Tceausesq! Huoo, franțuji ipocriți, vă permiteți comunismul, da' pe spinarea proştilor din est, ruptă de bocanci şi bâte! Bă, noi nu uităm de unde-am plecat! Mulțumim lui nea tătucu că ne-a oferit o jumătate de zi liberă, duminica, băi nene, puteam şi noi să ne spălăm pe dinți mai insistent, bucată cu bucată! Băăă, nu mai trageți la picioare, băăăă, că trageți în copii! Luați-ne la cap, băăă, să ne ducem dracu! Luați, bă, pământ de la gura aia de rai, cum zicea Sile Sălăjan – contra unui palton plus o friptură la bufetul C.C.-ului – despre Scornicești: „gura de rai, unde cerul se pogorâse blând peste toată suflarea când casa harnicului gospodar Andruța Ceauşescu s-a umplut de veselia, bucuria şi nădejdea venirii pe lume a băiatului Nicolae". E? Ați luat? Acuma cu pământul luat de pe muntele sfânt, zis

și câmpie, mergeți la canalu' ăla lung, stația Poarta Albă, unde au murit ca proștii creierele alea mari, așaaa, luați un bidon de apă dulce, și faceți o chisăliță, apoi modelați homo sovieticus, să vedeți dacă se prinde. Băăăă, din ăla am descins noi, generația a doua, băăă, gânditorii lu' pește oceanic, neamu' lu' traistă. Vivianoooo, învață, fă, franceza, că te răpește ăla, te duce în Paris și te trezești proastă la cerșit, nu știi să rupi o iotă!

Chorus:*Tceausesq nu a murit, trăiește în China și la fapt divers !*

Interviu cu Nicolas Tceausesq, 11 ianuarie 2012, mijlocit prin biroul de spiritism din cimitirul Ghencea. Birou: e, cum o duceți? Răspuns: bine, îl tot aștept pe Stănculescu! Birou: sunt mulți care vă regretă. Răspuns: n-au decât. Eu nu mă mai pot întoarce. I-aș fi popit pe mulți! Birou: l-ați văzut pe Gheorghiu-Dej? Răspuns: nu, el a apucat să fure starea cealantă, l-a grijit Iustinian pe ultima suflare, a avut noroc. Eu, însă, l-am văzut pe dracu. Birou: ce visați? Răspuns: pe tovarășul Iliescu, nu mai scap de el. Birou: cum se află tovarășa? Răspuns: bine. Birou: pe crucea dumneavoastră s-a pus o stea roșie. Vă deranjează? Răspuns: ce anume? (frecvență bruiată patru secunde) Birou: în tinerețe ați ucis zeci de țărani în Vadu Roșca, nu voiau colectivă. Aveți remușcări? Răspuns: nu răspund la provocări, încă una și închid. Birou: aveți un mesaj pentru țară? Răspuns: să băgați Siretu-n Bărăgan, să-l faceți verde, că dacă mai trăiam…viitorul, oricum, vine! Birou: vă mulțumim, e prima dată când v-am prins. Răspuns: alo,

alo, to'arăşa, o clarificare: pe reacţionaii ăia nu i-am omorât eu, ci ceangăii din Tecuci, de la regiment. S-aude?

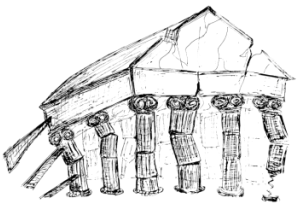

PUPAT PIAȚA CONSTITUȚIEI | ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΦΙΛΗΣΕ

66. CAPITALISMUL

Se ia un creion banal și se desenează inspirat triunghiul amoros al progresului: vânător, păstor, agricultor. Capitalismul e boala progresului, boala înaintează, și uite-așa rămân frigiderele pe stoc. E decadent, burghez adică, are cultura trotuarului, permiteți să raportez, printre noi sunt poponari! Capitalismul exportă ilicit, în canapele, ideea de confort, ce n-a pupat țăranul neam de neamul lui, bunădimineața Nelule, poftiți ceaiul, îl vrei pe stânga sau pe dreapta? Capitalismul educă cu chitanțierul, Petrache s-a maturizat, nu mai cheamă aiurea satul în privința lupului, pentru că acum plătește intervenția. Capitalismul speculează la maxim relația proastă dintre fericire și venit, promite prin reclamă un rai terestru, până când îți prinzi unghiile în scara rulantă.

Capitalismul e pe interes, ca damele de companie, cultura angrosiștilor preferă berea, micii și starea de bine. Capitalismul dezumanizează, bărbatul e unealtă, femeia tonomat. Un gard întreg de cobe țipă a sfârșit, bocitoarele angajate cu carte de muncă îi țin sâmbetele, dar el tot rezistă, rezistă, e campion absolut la căzutul în picioare. Dimpotrivă, s-a dezvoltat multilateral, cum s-ar zice. El aruncă autostrada înainte, dă de lucru la îngerii obligați acum să alerge după toți vitezomanii inconștienți, cu copiii pe genunchi să vadă și ei cum e la volan. El umflă până la refuz cele șapte vaci grase, reticente la presare, din cauza cărora nu se mai închide Scriptura. Capitalismul, de altfel, a avut cel mai strașnic tupeu din istorie: s-a suit pe

Lună, i-a pus buiestru, a mai domolit-o, a avertizat-o să nu-i mai bage-n priză pe nebuni.

Apostolul capitalismului e patronul. Suflet mic ca o șaibă plată, patronul are ceva comun cu fețele desfigurate din Turul Franței. E căpos, găină legionară care fierbe greu, stă la pândă la caimac și face vad din piatră seacă, e isteț, deci. Un alt exemplu e asiguratorul. Plantă de birou carnivoră, el a învățat din corporatism regula de aur: unu plus unu nu fac doi, ci multiplu de doi. Lipitoare nevinovată pe pielea mută a poporului, asiguratorul execută pe loc, la domiciliul clientului, piruetele fiscale inerente meseriei lui onorabile, te fură din pix, prezintă ceva cu totul nou în istoria filosofiei: îți arată că dacă mori, poți să faci bani frumoși. Tu ești clientul, adică aproapele în sens protestant.

Clientul, al doilea element al schemei, preluat, testat, învățat, injectat, aprovizionat, este jalnicul din mine și din tine, dedați la cumpărături, rămași în fundul gol, fără hârtie, niște canibali autodidacți care au uitat ce urmează după trei. Mii de sondaje ne urmăresc, un fel de tomografie a pepenilor, ni s-a dat și poreclă, consumiști, vom muri de inimă într-un scaun 6d. Capitalismul a prostituat fericirea, a băgat-o la pachet, a pus-o pe raft. Ochelari Ray Ban, blugi Levi's și brichete Zippo, simple mijloace, jalnice, au devenit peste noapte scop, brand, accesoriu obligatoriu. O știre proastă pentru roacheri: Harley Davidson se va închide, veți rămâne tatuați degeaba, vă va râde lumea. Să nu fie! Mai bine luați o mână de pământ din curtea firmei și mergeți la babe ca să vă descânte de faliment.

Capitalismul fâlfâie ipocrit principiile liberalismului, stânga, dreapta, alba neagra. Azi semnalizează dreapta, mâine face stânga, până ce va face buf, lovit în plin de un camion robust, mare și surd, pe care scrie tragic Made in China.

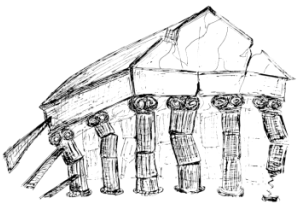

TORTUL PE TARGĂ | Η ΤΟΥΡΤΑ ΣΤΟ ΦΟΡΕΙΟ

67. R. P. CHINEZĂ

Trăiască prietenia sino-română! Ea se soldează mereu cu ace, brice și carice, aplecări respectuoase, provocatore de cucuie și crize de lombago, surâsuri asiguratoare și pupături lipicioase. Țara unde puteți vizita kitschul original, R. P. Chineză are răspuns la toate problemele omenirii. Pentru regalitățile care au ajuns la ultimele tampoane feroviare și nu mai au moștenitori, poporul chinez oferă călduros moașe imperiale de o maternitate aproape perfectă, rabatabile, generoase trup și suflet, instigatoare la natalitate! Pentru proletarii care au fost prinși la furat putem folosi oricând usturoi cinstit, chinezesc, ca să aibă dreptate ori de câte ori deschidem gura. Pentru somnul liniștit al patronilor, industria de lăcățele a R.P.Chineze oferă finite mici, ieftine și sigure, cu care să-și închidă seara afacerile.

Grija crescândă a guvernului chinez pentru poporul nostru nu a fost nicicând mai mare. Deunăzi, un oficial de la Beijing a înaintat ideea înhumării gratuite în deșertul Gobi a persoanelor care, din pricina taxelor prea mari, nu se pot înmormânta în pământul străbun. Condiția este ca imigrantul să fie predat tip conservă, tăiat felii, confiat și depozitat în geamantane musai chinezești, pentru economia țării și a spațiului de depozitare. Transportul se va face cu trenul sau cu telefericul, depinde de preferințele însoțitorului. Poporul chinez e atent cu toate sentimentele noastre, ne oferă la un preț derizoriu tot ce ne prinde bine pe aceste vremuri tulburi, de la ei putem să luăm: statui ieftine cu Vlad Țepeș de pus la intrarea în primării,

decodoare la bucată pentru descifrarea Apocalipsei noastre creştine, că la ei lumea de-abia a început, cârje de jucărie pentru ologii falşi, abonaţi la ţâţa statului.

Fraţilor, nu mai intraţi în hara, lăsaţi-vă dulce cotropiţi, vaporenii chinezi ne vor aduce televizoare cu şalupa, ni le vor da pe mai nimic, la ei sunt destule! Marfare nesfârşite cu var, măcar să dăm cu alb pe ce-a zidit nea Nicu, manuale de spionaj industrial, ştampile şi papiote, carioci şi undiţe cu care să prinzi crapi chinezeşti, noua vedetă din galantare, frate bun la preţ cu peştele preferat al românilor, macroul, ţara noastră fiind pentru chinezi, dar şi pentru noi, o insulă aflată-ntr-un ocean, plină cu peşti de apă dulce. Poporul chinez prieten are câte o alifie pentru fiecare dintre durerile şi nevoile populaţiei, la cerere poate trimite asistente sexuale mici şi galbene pentru prevenirea scrântelii la cap, dovlecei cinstiţi şi dulci pentru plăcintele noastre de post, umbrele anti-pucioasă pentru ziua cînd se va termina calendarul, lumânări la preţ de dumping a căror lumină ajunge până-n iad, la oamenii muncii care au prestat duminica.

Mulţumim poporului chinez care trudeşte zi şi noapte pentru bunăstarea şi confortul nostru material şi spiritual: şosete cu degete, steroizi lirici pentru scritorii secătuiţi de muze, minunăţii de limuzine Audi, dar cu trei cercuri, biciclete şi frunze de ştevie pentru ecologişti, carcase de porc şi mastică de Tibet pentru poporul ignorant, zarzavaturi proaspete, semănate pe vapor la ieşirea din Marea Galbenă, ooh, ce idilic, şi recoltate tandru la intrarea în Agigea, prezervative sigure că vei avea urmaşi, pekinezi burghezi din ţara proletarilor care-ţi pot da lecţii de pian, ceasuri de lux pentru necăjiţii

înghesuiți la bloc, dricuri ecologice care consumă până la groapă, discret, tot mortul, politicieni proletari, de o zi, care îți sapă haznaua, te pupă pe frunte și se duc la vecinul să îi taie lemnele, calendare ortodoxe convenabile, pline numai de cruci cu roșu și dezlegări la ouă, biciclete pentru șomeri și soldați patrificați, adică injectați cu patrie, soluție apoasă prin care nu mănâncă nimic, nu pun nicio întrebare și adoră marșurile lungi.

Mulțumim poporului chinez, de acum putem să cumpărăm jucării în fiecare zi, ieftine, copiilor noștri plictisiți. El cultivă interlopi mai umani, care te lasă mai ușor, te înțeleg, te consiliază chiar în ziua scadenței, el are miliarde de mâini, gândiți-vă numai ce poate face cu ele, toate neamurile de chei și de broaște, containere pline ochi cu buletine de identitate necompletate, să te simți și tu bine în marele popor chinez, să te simți apărat, ajutat, respectat. Nu subestimați poporul chinez! El ne poate arunca – pedagogic, bineînțeles – rachete atomice taman la țară, la Deveselu, să vadă și oltenii cum arată regina ciupercilor. Căci R.P.Chineză e atentă la tot. Pentru turiștii care au ratat balcoanele spre lună, guvernul chinez are o surpriză colosală: o altă lună, și mai mare. Enjoy, deci, România!

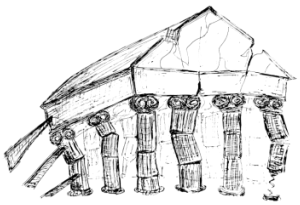

ASCULTAȚI BANDA SUBCARPAȚI! | ΑΚΟΥΣΤΕ ΥΠΟΚΑΡΠΑΘΙΟ ΜΠΑΝΤΑ!

68. RASISTUL

Rasistul are un suflet greu, descarcerezi la el ani grei. Greu, dar pitic, ca planeta Mercur, el s-a micit în propria-i ură, vede numai sânge, ca puștii aceia violenți care adună cearcăne după fiecare level din Counter Strike. Rasiștii au o galaxie numai a lor, mormolocă, plină de sânge ca o căpușă, iar când unul dintre ei, mai răsărit, se apucă să scrie, îi vei putea vedea grupa sanguină pe toate textele. Rasiștii sunt ușor de depistat, stau confortabil la umbra pielii tale, minoritar, întinsă pe trei araci. E nedrept, nu? Ce vină am eu că m-am născut noaptea, fără lampă-n casă, și sunt negru? Sau, peste ani, întins și rece pe o masă, pe cine va mai interesa etnia mortului de mine? Nimeni nu e de vină că trăitul e ereditar, ca și culoarea pielii, ca și mersul, ca și timbrul vocii, poate că printre noi, în tramvai, circulă un Arhimede, controlorul poate fi un Cromwell, muncitorul adormit, un Danton.

Nu există carusel mai idiot ca ura rasială. Arabul îl urăște pe evreu și invers, evreul pe neamț și invers, neamțul pe francez și invers, francezul pe român și invers, românul pe țigan, iar țiganul pe toată lumea, căci toată îl înjură. Polonezul îl urăște pe rus și invers, rusul îl urăște pe japonez și invers, japonezul îl urăște pe chinez și invers, chinezul pe tibetan și invers, iar tibetanul rabdă, că are cârcă tare. Indianul îl urăște pe pakistanez și invers, pakistanezul îl urăște pe american și invers, americanul îl urăște pe Fidel Castro, dar iubește poporul cubanez, aici e șmecheria, așa îi place să pozeze. E tragic, încă respirăm cu creierul, ne urâm atât de tare încât ne dăm de gol, nu ne

putem palma prea bine, suntem nişte tribali sud-africani care s-ar pune la ceaun unul pe altul, ne mai împiedică încă faptul că suntem şcolarizaţi şi electrificaţi, mergem în cerc şi ne mândrim pe la tribune că nu mai avem mult.

Rasistul valah, sifon cu clor, drojdie care se umflă cum dă de puţin roşu, galben şi albastru, are o atitudine liniştită dar iminentă, ca o puşcă încărcată în rastel. El îşi face un machiaj sentimental cu patriotisme sepia, se gândeşte emoţionat la fosta economie, ce am fost şi ce-am ajuns! Marele Cârmaci i-a zgândărit ideea de neam în tinereţe, l-a umflat cu pompa la microfonul propagandei. În mintea lui încă mai bâzâie un mic car alegoric, de la 23 august, e anti-capitalist, îi tot leagănă coliva Unchiului Tom, e intrigat că baraca lui Obama a ajuns ditamai Casa Albă. Rasistul valah urăşte necondiţionat ţiganii şi ungurii, cu ţiganii se urăşte în limba maternă, cu ungurii pe la Târgu-Mureş, dă să cumpere o banală aspirină şi se loveşte de paradoxul că nu e înţeles. Acolo, în mijolcul reşedinţei de judeţ, constată că plimbă un căruţ gol, ideea de patrie, idee care aici nu mai are nicio valoare, ba chiar devine contondentă dacă nu pleci la timp.

Să exorcizezi rasistul e aproape imposibil, un fel de misiune cu mâinile goale peste Nistru. Şi asta de la faptul că fiecare eu are câte o dambla scumpă, se închină la te-miri-ce: ecologiştii la bicicletă, flautistele la dirijor, rasiştii la steag, mulţi nebuni şi dulapul cu medicamente închis. Rasiştii sunt un capital preţios, Partidul are nevoie de ei, câinii aceştia fac toate oasele, poţi manipula uşor nişte fumigene cu ochi care gândesc în zig-zagul şenilelor. Cinic şi cerebral, Partidul nu dă doi bani pe nicio rasă, urmăreşte să le încaiere şi să tragă foloase. Pentru Partid,

ura rasială e doar un pretext, o scuză, ca intrigile acelea minore pe care se clădesc marile reclame la detergent. Așa că, oameni buni, luați-vă la trântă, stadionul e mare și interjecțiile nu sunt aceleași, fiecare nație scrie diferit cum face vaca, porcul, calul!

Pe final, rasistul moare. A murit rasistul și a fost luat de îngeri, aruncat, după faptele sale, în sânul Portocalei, un rai de coviltire, verdeață, tuciuri cu mămăligă, fuste lungi, mustațe și pălării. Ia, bre, de întinge și tu, odihnește-te în pace!

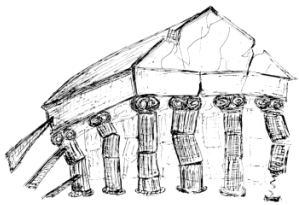

DICȚIONAR DE INTERJECȚII | ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΡΕΜΒΟΛΕΣ

69. PROPAGANDA

Patru autocare O.N.T. ne iau de-a valma, bifați de diriginte pe un caiețel, vom aduna pentru Partid coacăze, romantic, cu mâinile în sânge, pe coastele de la Cornățelu. Noi suntem copiii triști ai gargarei pompoase, decreteii, viitorii cadeți belicoși, cu vestiarele pline de culturiștii de odinioară, ostași sinceri ca la prima iubire, inoculați cu neatârnarea, capete teleghidate, mândri că au fost propuși pentru operația finală. Ne-am sesizat mai apoi, maturi cu osatura formată, încadrați în câmpul muncii, mușcându-ne limba la un chef după ce am înjurat direcțiunea. Acela a fost botezul, momentul de claritate! Propaganda fusese zăcământul de botox din buzele patriei, siliconul ipocrit din sânii ei mici, de fapt dictatorul ne urase, de Revelion, un călduros pișu!

Și ne-am trezit mahmuri și dizidenți, explicându-ne savant hiperbola în care trăisem, o abureală amețitoare despre o țară cu care trebuia să ne căsătorim. Abureala avea picioare scurte, de ciclist, propaganda era ceva cu mult mai mult. O paranoie sprijinită de fanfară, manuale și pulane, care prostise generații întregi. Inventase cai verzi, le făcuse manejul la difuzor, ni-i vârâse în ochi, eram setați pentru victorie, pentru culmi, cu parașuta corect înfășurată în minte, gata să sărim în cap de pe Vidraru pentru a apăra obiectivele strategice ale unei patrii cuplate violent la dictator.

Propaganda prostise un ditamai popor, ne internasem lihniți la tiranie intensivă, ne dădusem pe un blid de linte dreptul de a gândi cu țestele proprii. Veneai

de la sapă cu picioarele umflate, dar nu era ceea ce credeai, capitala îți spunea că faci pluta la Sovata, fără griji, că te tratezi de plictis, Cârmaciul îți pusese la dispoziție toată țara, consum-o, e a ta, e a noastră, a tuturor, poporul muncitor! Primarul îți tăia pădurea, tu îi mulțumeai că vezi mai bine muntele! Partidul te sistematiza, te lua din văgăună şi te băga la bloc, tu calculai seara, pe balcon, ce timpuri măreţe ai prins! Statul era orăşean, practica bulevarde mari, pentru defilări şi intervenţii, îi repugnau ulițele de pe care te revendicai, impracticabile, colcăitoare de revolte. Şi aplaudai convins de fişa postului, cu palmele în flăcări!

Salutăm țara în efectivul complet, punem pariu că în războiul din 2026 se va lua la oaste tot cu valiza de lemn! Propaganda pune gunoiul sub preș, ascunde morții, iar pe cei de neascuns îi fardează, îi face eroi, călăii pot deveni victime, li se pot turna statui. Propaganda închiriază totul, poezie, pictură, declamație, scene, tâmplari, milițieni şi fetițe mici, cu cravată roşie. Statul reciclează orice. Pe poet, regn vegetal, statul l-a prelucrat cu succes: textele le-a topit în chitanțiere, pielea i-a tăbăcit-o în portofele, chițibuşuri de artizanat, ficatul i l-a făcut pate de post, iar restul, ciolane, iubiri, ultimul pix, le-a grupat frumos, spre vizitare, după un anumit orar, lunea liber.

Propaganda, minciuna ultimă, sistematică şi repetată, n-a murit, s-a transformat. Acum avem publicitate, corporatism, intrigi, campanii de dezinformare, minciuni guvernamentale, şi jurnalişti, mulți jurnalişti, argați ai binelui obştesc concentrat în ograda câtorva mai egali decât egalii. Ne e bine, am meşterit din stâlpii de telegraf sădiți cu trudă şi optimism de Gherghiu-Dej saune

publice, mausolee municipale pentru trupurile noastre asigurate. Ne e bine, mâncăm o pâine mai albă, de la imperialiști, bem o apă cinstită, cu geardia și colorant, din bidoane de plastic. Ne e bine, nu mai avem șefi, dar nici slujbe.

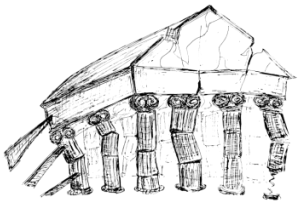

JURĂMINTE TIPIZATE, 1 LEU BUCATA | ΠΡΟΤΥΠΟ ΟΡΚΟΥΣ,ΕΝΑ ΛΕΟΥ ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

70. MOŞ GERILĂ

Cine s-a jurat pe barba lui Moş Gerilă nu s-a asigurat îndeajuns. Moş Gerilă nu mai vine. Moş Gerilă s-a pierdut prin nămeţi ca Solomon prin cedrii Libanului. Guru al pionierilor de pretutindeni, Moş Gerilă e un titan care a răsturnat tirania Olimpului creştin amanetat de Moş Crăciun. Câte feţe rumene de şoimi ai patriei n-a strâns la pieptul lui de antihitlerist convins! Câte caractere n-a călit cu sărutul bărbii lui din vată de sticlă! Sub purpura lui anti-scame, rănile din război zâmbesc fosforescent, cicatrizate. Ştie pe de rost cerul lui Gagarin, iar pe Laika a dresat-o să pască troscot selenar. În sacul personal e vraişte ca în prima zi a lumii : o barbă de rezervă, un pumn de mentosane, o petardă chinezească şi un jurnal inter-galactic.

Anul acesta va poposi în satul Propăşirea. La căminul cultural intrarea este liberă şi forţată, construim la socialism şi pe timp de iarnă. O lună creponată, agăţată de tavan, se mişcă-n sensul curentului din sală. Pomul de Crăciun, convertit în brad muncitoresc cu becuri de baracă, tronează ca un Sputnik printre sateliţi. Fanfara raională verifică strident starea instrumentelor, cei mici dorm regulamentar, pe dreapta, visând paraşutişti sovietici cu torturi în braţe. Cei mari se chinuie s-aprindă un chiştoc cu care vor puncta şuba vreunui chiabur. Colectivizaţi, ţăranii au învăţat din mers, ca la prăşit, lecţia chetei. Fiecare pune-n urnă cât îl lasă inima, deranjul Moşului trebuie musai răsplătit. Pe unii zelul i-a-mpins de şi-au extras din perne lână moale drept beteală, alţii şi-au

ciuntit caii de cozi pentru concursul de buhaie. Profitând de coincidența onomastică, badea Culiță, brigadier silvic, și-a compus un imn de slavă, pe care intenționează să-l dedice, din frunză, conducătorului suprem.

Triplu salt peste așteptări! Moșul plutește peste zăpezi ca telefericul peste Carpații seculari. Căminul cultural se bucură din temelii, sabotorii tremură ca școala în fața vaccinului. Moș Gerilă soseşte la volanul unui camion cu portocale verzi, parcat expert în mașinile primăriei. Pionierilor le bate inima ca vara trecută, în fața Porților de Fier. Prohibiție la pocnitori, restricții la beculețe, artificii atent supravegheate. Moșul debarcă greu de saci cu bunătăți, este luat pe sus și pus acolo unde-i este locul. Ia cuvântul, face o microfonie grozavă, stelele de hârtie cad de pe pereți. A venit de prin nămeți, la fetițe și băieți. Tinerele vlăstare ale patriei raportează cu zel suta de poezii la hectar, dintre care, bineînțeles, nu se vor recita decât trei, aceleaşi.

Bravo, dragii moșului! Se trece ritualic la etapa pupături. Moșul miroase tot a sâmburi de măr, alt lipici de barbă n-a găsit. Carierist de profesie, el știe că reușita e un sac cât mai umplut, nu contează cu ce, va da vina pe cei de la poștă. Grămada cere vârf. Pionierii au tăbărât, dezorganizat, ca în excursiile la Muzeul Antipa, pe muntele fericirilor lor din turtă dulce. Educatoarele glorifică cultura de soia, după perdea, cu Moșul, la o țigară imperialistă. Bătrânelul e atât de simpatic... câte n-a pățit la viața lui de fochist pechinez, care n-ajungea defel la maneta de urgență… Se supune benevol criticii tovărășești pe care i-o face, cu aplomb constructiv, directoarea

grădiniței. Șarja de artilerie vine, însă, din partea trimisului special al revistei „Cutezătorii”.

Moșul își scoate, în sfârșit, dopurile de Cotnari din urechi. Tovarășa pionier gândește cu intonație, dar emite șters, ca pe podium. Îi impută tovarășului Moș o anume lipsă de motivare în datoria lui cetățenească : „statica e evidentă, rămâne de demonstrat dinamica, tovarășe!”. Moșul se plânge de șale, de gută și de reumatism, dobândit la Malmaison, în tinerețea lui ilegalistă. Puștoaica e îmbrobodită repede, oficialitățile pregătesc elementul surpriză. Cortina se dă-n lături și un pluton de mandoline execută stângaci un imn primului Gerilă, tovarășul Karl Marx. Sala-ncremenește, ca la minutul de reculegere : Moș Gerilă, cu chef, intră peste figuranți și cântă Marseilleza în chiuituri de iodler, cum o învățase în Tatra la întoarcerea armelor. Prim-secretarul se apropie sfios, și, aplecat, cu mâna pe cravată și cu zâmbet activist, îi șoptește ceva Moșului.

Moșul e foc și pară, vrea să se răzbune ca-n desenele cu Rahan, dar nu poate. Scripcarii se opresc din cântec, sala e-n picioare. Nimeni nu știe ce l-a făcut pe Moș să pufăie ca un samovar. Provocând o nouă microfonie, bătrânelul se plânge-n difuzoare: „Rușine, tovarăși, rușine! N-aș fi crezut că aici, la Propășirea, voi avea parte de o așa pățanie. Mă voi plânge la centru, ați jignit memoria revoluționarilor francezi! Marseilleza, dacă este într-o limbă imperialistă, nu înseamnă că ne este și potrivnică. Unde sunt orele de Istoria Partidului Comunist? Se vede bine că ori a fost o glumă de prost gust, ori, tovarăși, și aceasta o spun cu tristețe, la Propășirea nu s-a făcut destulă instruire. Plec de pe aceste meleaguri cu nădejdea

că veți înțelege mustrarea mea frățească. Pace și prosperitate!”.

Părăsind urgent adunarea, Moș Gerilă își ridică stărețește poalele și suie treptele camionului, pierzându-se spre oraș, cu tot cu portocalele lui verzi, nebasculate. Propășirea rămâne cu mâinile-n jos, adunată pe uliță, cu ochii după stopurile mici ale camionului, care se pierd în noapte. Deasupra, cerul înstelat își contabilizează atent avioanele și sateliții. Numai printr-o spărtură a lui, îndepărtată, îngerii coboară în divizii pentru a sărbători minunea din Betleem.

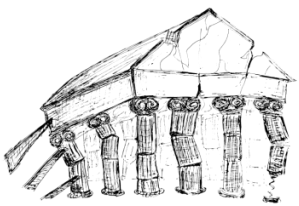

MARIUS POPA: JAZZ DE NECAZ | ΜΑΡΙΟΥΣ ΠΟΠΑ :ΤΟ ΤΣΑΖ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ

71. TESTAMENTUL

1. Să nu mă spălați, că mă îngrijesc eu din timp, voi numai așa, pe față și pe mâini, să fiți voi împăcați, oricum, nu mai ajută la nimic.

2. Dacă până atunci nu m-am împăcat cu Plopeanu, să se ducă Tanța cu o cafea d-aia nemțească, că lui d-aia îi place, să încerce să mai repare ceva.

3. Să mă scoateți pe ușă, nu pe fereastră, că de pe fereastră se aruncă ăia de-și iau singur zilele, iar eu am murit om cinstit.

4. Pomenile regulat, după datină, v-am lăsat bani pentru toate.

5. Casa din Sărăceni rămâne Tanței, că ea m-a îngrijit, ăilanți mă călcau numai când tăiam porcul.

6. Pomana a mare, din ziua îngropării, o faceți în curte, fie ploaie, fie ger, nu mă faceți să vin cu sufletul prin restaurante sau bodegi, că acolo se fac cumetrii de vii, nu se plâng morții.

7. Venea joia o femeie de făcea curat, să-i dați dulapul cu haine și patul ei, că are acasă un bărbat bolnav

8. Când o veni popa, să-i spuneți să nu sară nimic. Așa să-i ziceți, îi ziceți că așa a zis mortul!

9. Când oți da găina peste groapă, o luați îndărăt, acasă, o faceți zeamă, i-o dați Lenii, n-o lăsați la gropari, că ăștia o dau pe rachie, se îmbată și fac scandal la casele lor.

10. Cât privește sufletul meu n-aveți a vă-ngriji, am plătit la sărindare toată viața, mă așteaptă tata cu gogoși în poartă. Ce, nu l-am scos eu din Iad cu popa Trache?

11. Să rezolvați voi chestiunea cu Sanda, că m-am luat cu trăitul și n-am mai avut timp, e vina mea că am lăsat așa. Îi dați terenul din spate, ori îl vindeți și-i dați banii. Cum o vrea. Așa să faceți, că de nu, mă țin de capul vostru. Nelule, să nu te lăcomești, că ți-a fost ca o mamă. Să nu dea dracu altfel decât am scris acilea, că vă stric somnul la toți.

12. Aia mică, Andreea, să stea cu burta pe carte, să termine o facultate, că noi am fost săraci, asta e scăparea ei, cartea, că eu am învățat să mă semnez taman la patruzeci, eram mici și proști, ne călcau rușii cu tancul ca pe furnici.

13. Să nu mă plângeți, că n-am făcut mare rahat în viață, m-am deșteptat prea târziu, când m-au adus de la Odessa fără stângul, dacă eram o țâră mai deștept la tinerețe mâncam și eu o pâine mai albă, dar am băut cerneala.

14. Proteza s-o îngropați lângă mine, să n-o schimbați pe basamac, Nelule, că trage a rău. M-am gândit și așa veți face. Ăia care n-au, să-și cumpere noi, nu purtate, că trage a rău.

15. Când vă băgați la culcare trageți o cruce și pentru mine, că poate nu nimeresc unde cred eu c-am să nimeresc. Și să vă țineți de parastase, să faceți bine în viață, să nu faceți rău la nimenea.

16. Dacă v-ați plictisit de Dulă, dați-l lu Mitică a lu Robu, dar să vă dea un pol pe el,ca să nu-l mănânc eu dincolo. Așa, dați-l lui, că-și face casă nouă și poate-i trebuie potaie. Să nu-l lăsați pe drumuri, că e și el suflet, Nelule, să nu-l mai treci balta că te bat și pe lumea ailantă!

POSTFAȚĂ

Terminând ultima pagină a cărții lui Octavian Dărmănescu, e imposibil să închizi cartea în liniște, ca să poți reflecta cum se cuvine la cele scrise. Gestul acesta relaxant, de gourmet intelectual, e rezervat cititorilor de cărți simpluțe, care nu deranjează pe nimeni, doldora de idei roz ca parizerul. E, așadar, de datoria mea să mă gândesc la liniștea post-factum a cititorului și să-l previn pe cel ce deschide Diversiunile… să nu se aștepte ca astfel de stări călduțe să-i fie livrate odată cu încheierea lecturii. Căci Dărmănescu nu a scris o carte, ci a descris – cu lux de amănunte și cu fidelitatea unui ziarist specializat în accidente rutiere – o bolgie. Iar ceea ce neliniștește este faptul că bolgia lui Dărmănescu nu este utopică, ci poartă numele și are chipul vremurilor noastre.

Iată de ce, în ciuda oricăror aparențe (accentuate și de rățoiul războinic desenat pe copertă), e bine să spunem de la bun început că nu ne aflăm nicidecum în fața unui volum de satiră, fie ea morală sau socială. E drept, Dărmănescu e priceput în diversiuni și poate din acest motiv cartea sa ar putea părea o bună lectură de vară, de citit cu căștile în urechi și cu ochelarii de soare pe nas, între un rebus și o revistă lucioasă. Iar, în treacăt fie spus, autorul e darnic cu astfel de delicii pișcătoare:

„… prostia lacomă, când Vezuviul cade peste tine și tu îți cauți dinarul căzut pe sub tejghea; prostia simfonică, când te simți bine cu unul prost ca tine; prostia domestică, atunci când arunci după soție cu păhărelul preferat […]prostia de companie, când n-ai ce să vorbești și te legi de vreme; prostia înțeleaptă,

când te lași ca un prost în mâinile unuia mai prost ca tine; prostia electivă, când proștii își înalță dintre ei un prost cu gura mare; prostia altruistă, când mori de grija altuia; prostia diplomată, când te faci că nu știi și dai din cap a mirare"

„Acest tip [carieristul] a avut probleme încă din clasele primare: nu înțelegea de ce nu e primul când se striga catalogul; ar fi dorit un nume ca Amza, Aldea, Agarici chiar. Ahtiat după titluri și distincții, această boală îi poate aduce peste ani un accesoriu anal indispensabil, scaunul de ministru"

„Sciatică mentală și platfus lexical. La puștiul recent terminarea propoziției este un mister, începerea ei o interjecție"

Dar e bine să nu cădem în această capcană fină. E clar pentru oricine nu citește Diversiunile… cu ochelarii de soare pe nas că Dărmănescu, când va fi bătrân, nu va avea nici o șansă să ajungă un moșuleț slobod la gură, care te oprește în drum spre piață să-ți spună ultimul banc și vreo trei amintiri picante. Dărmănescu nu e pamfletar și nici chibiț social – deși s-ar fi putut achita cu brio de ambele sarcini și, cu ocazia asta, probabil ar fi avut înainte o frumoasă carieră de televiziune. Dincolo de efectele speciale care te asaltează la fiecare pagină, se află silueta bine conturată a unui boier al gândirii ascuns în haine postmoderne, care îndură povara, beneficiile și consecințele amare ale propriei acuități vizuale:

„Pe fricoși nu-i vrea nimeni: Dumnezeu îi scuipă din gură ca pe niște boabe de orez nefiert, șefii nu îi trimit în delegații, că aduc păci păguboase, iar nevestele îi compară din oficiu, cel mai rău rău casnic."

„Toți ne drogăm cu ceva, de la opincă la vlădică: poporul cu basamac, pe datorie, dictatorul cu libertate pură, albă ca

heroina, devenită acum putere, libertate cu toptanul, luată de la cei mulți, o consumă cum vrea el, la orice oră."

„Viața la bloc – cantonament proletar, pușcărie pe banii tăi, lagăr de bunăvoie, suflete de căței loviți strânse în mănunchi de administratorul scării. Supuși proximității, blocatarii se urăsc de moarte, starea de vecin e una explozivă."

Când ai combustia și vocația de pilot de curse a lui Dărmănescu și nu ești obișnuit să apeși pe frână înainte de curbă, mai ales când e noroi pe jos (ce-i drept, noroi românesc, patriotic), e greu să nu scapi din când în când volanul și să ieși nițel în decor. Din acest motiv, e cinstit să spun firilor mai sensibile că Dărmănescu trebuie "judecat" nu doar prin prisma celor scrise, ci mai ales prin prisma motivelor pe care le are atunci când – de exemplu – afirmă, funebru, că „toată istoria valahilor nu este altceva decât o cronică cuminte a unui popor prea fricos pentru a se revolta pentru mai bine".

Înaintând prin jungla de stări, senzații, imagini și idei pe care-o înalță Dărmănescu, e greu să nu te gândești că autorul Diversiunilor… e pur și simplu un om care și-a greșit veacul (sau, mai degrabă, de care veacul nostru are nevoie). E mai ușor să-l imaginezi polemizând la categoria grea a interbelicilor, decât exersându-și tirul în zero-urile morale ale secolul XXI. Și probabil că, judecând după butadele de mai jos, cel mai apropiat partener de șarje i-ar fi fost Cioran:

„Gloria își lapidează eroii cu dopuri de șampanie, în spatele oricărei medalii stând chircită moartea"

„Cartea a fost deliberat uitată, ca un urs bolnav în spatele circului"

„Căpătuirea determină aceleași calcule meschine ca și supraviețuirea, e un reflex al ei în oglindă, mai precis frica să nu mori de foame, foame și frică de foame care la noi fac parte, amândouă, din cultura națională”

„Materia dă iluzia realității, ce e în mână nu-i minciună, coapsa femeii, ghiulul grosier, cuțitul și furculița amenințând un cotlet aburind.”

„Războiul e respirația risipei, pacea, adică pauza când se nasc viitorii soldați, nu e decât distanța dintre două războaie.”

Privirea lui Dărmănescu nu iartă, iar scrisul îi e fioros și tremurat, ca mesajul agățat de un cocktail Molotov. Lumea, în Diversiuni…, nu este decât un fluviu cu păcate vechi și noi păcate, un bestiar cu chipuri ce nu stau împăiate ca în casa vânătorului, ci sunt urmărite în toată desfășurarea lor “liberă”, ca prin luneta unui asasin, cu degetul încordat pe trăgaci. La Dărmănescu, dacă treci dincolo de râs, dai de sarcasm, după sarcasm, dai de durere, iar sub durere, în inima cărții, dai de-a binelea de teologie fără sutană, o teologie care nu poate prilejui altceva decât cutremurări:

„Până-n ’89 strigam organizat „Ura!”. Azi interjecția s-a transformat în substantiv comun.”

„Jos pălăria pentru tipii ignoranți, care nu au auzit de destin și prăjesc cârnați pe buza vulcanului!”

„ […] sânul lui Avraam ne despart doar optzeci de kilograme de carne, nimic mai clar, chiar iertarea, inclusiv cea imposibilă, a dușmanului, ni se pare o formalitate: chiar nu poți să ierți un sac de carne?”

„[…] jalnic este Faust care crede că are lumea la picioare, dar nu știe că Mefisto i-a luat deja măsurile coșciugului”

E sigur că scrierea Diversiunilor lirice (carte mai asumată decât multe fițuici siropoase și supratitrate care circulă prin literatura noastră) a necesitat enorm de multă muncă și concentrare. Din această cauză, fiecare articol din volum are ceva spectaculos, precum are steagul fulgerător agățat de către schior, la proba de slalom uriaș. Atâta doar că slalomul, oricât de fascinant ar fi, înseamnă o iremediabilă coborâre. Și pentru că Dărmănescu pare să știe bine ce înseamnă o coborâre în bolgia atroce a lumii – în care ispita gloriei e irezistibilă – sper din inimă ca următoarea sa carte să fie o carte de povești pentru copii. Cu rățoi pe copertă. Sau chiar fără rățoi.

Silviu Man

CUPRINS

Manifestul indie 5

Explicația autorului 7

Chapter one
GÂNDITORUL DE LA HAMANGIA 11

1. Materia 13
2. Timpul 17
3. Destinul 21
4. Entropia 25
5. Cazul vocativ 30
6. Viața e la liber! 33
7. Risipa 37
8. Eul 40
9. Fuga de vină 44
10. Reflexul condiționat 48
11. Mimesis 51
12. Omul cu mâna la cap 54
13. Gravitația 57

Chapter two
DEPRESIVE DISTRACTIVE 61

14. Artistul 63
15. Tipul sincer 69
16. Guru-ul 72
17. Tipul mândru 75
18. Homo videns 78
19. Mulțumirea de sine 82
20. Piele-goală 85
21. Generația abundentă 89
22. Haloween. Cântece de petrecanie 92
23. Instinctul de conservare 95

24. Cetățeanul 98
25. Milogul 102

Chapter three
NEPOȚII LU' TATA-MARE 105

26. Eternul Masculin 107
27. Prostia 111
28. Ateul declarat 114
29. Carieristul 117
30. Fricosul 120
31. Gelosul 123
32. Haplea 126
33. Ipocritul 130
34. Zgârcitul 133
35. Bețivul 136
36. Drogul 141
37. Penibilul 143
38. Controlul viitorului 145

Chapter four
ROMÂNIA-FRANȚA: 1-2 147

39. Blocatarul 149
40. Picătura românească 153
41. Noul țăran 158
42. Gică-contra 162
43. Microbistul 165
44. Pensionarul 169
45. Sluga 173
46. Șmecherul 176
47. Românache 179
48. Troc.ro 182
49. Finul 186

50. Marele zid țigănesc 190
51. Mondena 193
Chapter five
6, 6, VINE 6! 197

52. Săptămâna mondială a Apocalipsei 199
53. Dracul 202
54. Moartea 205
55. Superstiția 209
56. Sinucigașul 211
57. Șase, șase, vine șase! 214
58. Presa 218

Chapter six
OSAMA HAD BEEN LADEN :) 223

59. Teoria conspirației 225
60. Armata 228
61. Comunismul 231
62. Dictatorul 234
63. Războiul 237
64. Statul, 240
65. Nicolas Tceausesq 244
66. Capitalismul 249
67. R.P.Chineză 252
68. Rasistul 255
69. Propaganda 258
70. Moș Gerilă 261
71. Testamentul 265

Postfață, de Silviu Man 267

Distribuție:

Filos

0749261454 / 0723972847
comenzi@editurafilos.ro
www.editurafilos.ro
Vulturilor 8, București

Imprimat la

Gutenberg

Telefon: 021.345.09.26